EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.9.2020
COM(2020) 610 final

2020/0279 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om asyl- och migrationshantering och om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och förslaget till förordning (EU) XXX/XXX [Asyl- och migrationsfonden]

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2020) 207 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Motiv och syfte med förslaget

Vid sitt tillkännagivande av kommissionens politiska riktlinjer kungjorde ordförande Ursula von der Leyen en ny migrations- och asylpakt med en övergripande strategi för de yttre gränserna, asyl- och återvändandesystemen, Schengenområdet med fri rörlighet och den yttre dimensionen.

Den nya migrations- och asylpakten – som läggs fram tillsammans med detta förslag till ny förordning om asyl- och migrationshantering[1] – utgör en nystart i migrationsfrågan utifrån en övergripande strategi för migrationshantering. Genom detta förslag inrättas en gemensam ram för asyl- och migrationshantering på EU-nivå som ett nyckelbidrag till den övergripande strategin. Det är också ett försök att främja det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna. Genom den nya pakten, som bygger på de övergripande principerna om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning, förordas en integrerad politikutformning som med en helhetssyn sammanför politiken på områdena asyl, migration, återvändande, skydd av de yttre gränserna, kampen mot smuggling av migranter och förbindelser med viktiga tredjeländer. Pakten bygger på insikten att en övergripande strategi också innebär ett starkare, hållbarare och handfastare uttryck för principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning, som hittar en jämvikt i ett större sammanhang där fokus ligger på mer än vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd. Detta är principer som därför bör tillämpas på hela migrationshanteringen, från säkerställandet av internationellt skydd till insatserna mot irreguljär migration och otillåtna förflyttningar.

Migrationshanteringens utmaningar ska inte behöva skötas av de enskilda medlemsstaterna på egen hand utan av EU som helhet, då detta arbete omfattar allt från en strävan efter balans mellan insatserna för att hantera asylansökningar till en snabb identifiering av dem som är i behov av internationellt skydd eller ett effektivt återvändande för dem som saknar skyddsbehov. Dessutom fortsätter påfrestningarna på medlemsstaternas asylsystem att lägga en tung börda på de första ankomstmedlemsstaterna liksom på andra medlemsstaters asylsystem vid otillåtna förflyttningar. Det nuvarande migrationssystemet räcker inte till för att hantera den rådande situationen. Först och främst saknas både en effektiv solidaritetsmekanism och ändamålsenliga ansvarsregler. Därför krävs det en europeisk ram som kan hantera det ömsesidiga beroendet mellan medlemsstaternas politik och beslut. Inom en sådan ram måste hänsyn tas till de ständigt föränderliga aspekterna av migrationen, som har inneburit ökad komplexitet och ett ökat behov av samordning.

Syftet med detta förslag till ny förordning om asyl- och migrationshantering är att ersätta den nuvarande Dublinförordningen och återlansera reformen av det gemensamma europeiska asylsystemet genom inrättandet av en gemensam ram som bidrar till den övergripande strategin för migrationshantering genom en integrerad politikutformning på området asyl- och migrationshantering, med både interna och externa inslag. Tack vare den nya strategin förankras det befintliga systemet i ett större sammanhang på ett sätt som bättre avspeglar helhetssynen och säkerställer att de åtgärder som vidtas av unionen och dess medlemsstater blir samstämmiga och verkningsfulla. Dessutom omfattar den en ny och bredare

[1] EUT L […], […], s. […].

solidaritetsmekanism som ska säkerställa att migrationssystemet fungerar normalt, samt enhetliga kriterier och effektivare mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd.

I detta förslag föreskrivs en ny solidaritetsmekanism som flexibelt och lyhört kan anpassas till de situationer som medlemsstaterna ställs inför till följd av skiftande migrationsutmaningar. Mekanismen innefattar ett antal solidaritetsåtgärder, bland vilka medlemsstaterna kan välja för att lämna sitt bidrag. Denna nya solidaritetsstrategi innebär att medlemsstater som utsätts för tryck, eller risk för tryck, får ett kontinuerligt och allsidigt stöd, och den omfattar ett särskilt förfarande för hantering av problematiken runt landsättningarna efter sök- och räddningsinsatser. Dessutom kommer medlemsstaterna att när som helst frivilligt kunna erbjuda bidrag. Kommissionen kommer vid alla tillfällen att säkerställa samordningen av sådana åtgärder.

Föreliggande förslag innehåller också bestämmelser som syftar till att stärka arrangemangen runt irreguljära migranters återvändande. Därför införs en mekanism för att möjliggöra samarbete om återvändande och återtagande med tredjeländer vilken kompletterar den mekanism som inrättas genom artikel 25a i förordning (EU) nr 810/2009 om viseringskodexen[2]. Genom denna nya mekanism får kommissionen befogenhet att rapportera till rådet om verkningsfulla åtgärder som kan uppmuntra och förbättra samarbetet med tredjeländer i syfte att underlätta såväl återvändande som återtagande och samarbetet mellan medlemsstaterna i samma syfte, samtidigt som vederbörlig hänsyn tas till de övergripande intressena och förbindelserna med de berörda tredjeländerna. Kommissionen kommer att förlita sig på uppgifter från Europeiska utrikestjänsten och EU:s delegationer. Kommissionen och rådet kommer sedan att inom sina respektive behörighetsområden beakta andra åtgärder som kan vidtas i det avseendet. Med stöd från det nätverk av företrädare på hög nivå som presenteras i den nya migrations- och asylpakten kommer denna mekanism och EU:s nya samordnare för återvändande att bidra till en gemensam strategisk och samordnad strategi för återvändande och återtagande mellan medlemsstaterna, kommissionen och unionens byråer.

Solidaritetsåtgärderna kommer också att omfatta nya möjligheter för medlemsstaterna att bistå varandra vid verkställandet av återvändanden, i form av återvändandesponsring. Genom denna nya form av solidaritetsåtgärd skulle medlemsstaterna åta sig att på en annan medlemsstats vägnar se till att irreguljära migranter återvänder och göra vad som krävs för detta ändamål direkt från den gynnade medlemsstatens territorium (t.ex. rådgivning om återvändande, politisk dialog med tredjeländer, stöd till frivilligt återvändande och återanpassning). Sådana insatser kompletterar det som Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån (Frontex) åstadkommer genom sitt mandat och omfattar i synnerhet åtgärder som byrån inte kan vidta (t.ex. diplomatiskt stöd till den gynnade medlemsstaten i förbindelserna med tredjeländer). Om återvändandet inte har genomförts inom loppet av åtta månader, kommer de irreguljära migranterna dock att överföras till den sponsrande medlemsstatens territorium så att insatserna för verkställande av återvändandebesluten kan fortsätta därifrån.

Den nya strategin för migrationshantering omfattar också en förbättring av reglerna om ansvaret för prövningen av en ansökan om internationellt skydd, i syfte att på ett proportionerligt och rimligt sätt bidra till ett minskat antal otillåtna förflyttningar.

[2] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1155 av den 20 juni 2019 om ändring av förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 188, 12.7.2019, s. 25).

I detta förslag fastställs vidare en styrstruktur byggd på medlemsstaternas nationella strategier. Den kommer att bidra till en europeisk strategi för asyl- och migrationshantering som kommer att ligga till grund för den strategiska metoden för hantering av asyl och migration på europeisk nivå och för genomförandet av asyl-, migrations- och återvändandepolitiken i enlighet med den övergripande strategin.

Reform av det gemensamma europeiska asylsystemet

Pakten bygger på kommissionens förslag till reform av det gemensamma europeiska asylsystemet från 2016 och 2018 och inför även andra nya inslag för att säkerställa den balans som måste utmärka en gemensam ram för alla aspekter av asyl- och migrationspolitiken. Den föreslagna asylreformen 2016 bestod av sju lagstiftningsförslag: den omarbetade Dublinförordningen[3], den omarbetade Eurodacförordningen[4], förordningen om inrättande av Europeiska unionens asylbyrå[5], förordningen om asylförfaranden[6], skyddsgrundsförordningen[7], det omarbetade direktivet om mottagningsvillkor[8] och förordningen om en unionsram för vidarebosättning[9]. I september 2018 lade kommissionen också fram ett ändrat förslag till förordning om inrättande av Europeiska unionens asylbyrå[10].

Betydande framsteg gjordes med ett antal av dessa förslag, och medlagstiftarna nådde preliminära politiska överenskommelser om förslagen till skyddsgrundsförordningen, direktivet om mottagningsvillkor, förordningen om en unionsram för vidarebosättning, Eurodacförordningen och det första förslaget om inrättandet av Europeiska unionens asylbyrå. Samtidigt gjordes dock blygsammare framsteg med förslagen till Dublinförordningen och förordningen om asylförfaranden, främst på grund av meningsskiljaktigheter i rådet. Det fanns heller inte tillräckligt stöd för att enas om endast några av förslagen till asylreform före en överenskommelse om reformen som helhet.

Tillsammans med detta förslag lägger kommissionen också fram ett förslag om ändring av 2016 års förslag till förordning om asylförfaranden[11] och förslaget till förordning om införande av screening[12] av tredjelandsmedborgare och statslösa personer vid de yttre gränserna, vilket leder till en jämn övergång mellan migrationsförfarandets olika skeden, inbegripet en ny fas före inresa och ett snabbare återvändandeförfarande för tredjelandsmedborgare utan rätt att stanna kvar i unionen.

Därtill lägger kommissionen fram ett förslag om ändring av 2016 års förslag till omarbetning av Eurodacförordningen[13] för att inrätta en tydlig och konsekvent koppling mellan enskilda individer och de förfaranden som de omfattas av i syfte att bättre stödja kontrollen av irreguljär migration och upptäckten av otillåtna förflyttningar samt genomförandet av den nya solidaritetsmekanismen.

---

3 COM(2016) 270 final.
4 COM(2016) 194 final.
5 COM(2016) 271 final.
6 COM(2016) 467 final.
7 COM(2016) 466 final.
8 COM(2016) 465 final.
9 COM(2016) 468 final.
10 COM(2018) 633 final.
11 EUT L […], […], s. […].
12 EUT L […], […], s. […].
13 EUT L […], […], s. […].

Slutligen lägger kommissionen även fram ett förslag till förordning om hantering av krissituationer för att ange vilka verktyg som är nödvändiga för att hantera krissituationer och *force majeure*-situationer. Detta instrument har två syften: åtgärder ska kunna vidtas i undantagssituationer med massiv tillströmning av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ankommer irreguljärt till en medlemsstat, eller vid en omedelbar risk för sådana ankomster, vilka är av en sådan omfattning och karaktär att medlemsstatens asyl-, mottagnings- eller återvändandesystem upphör att fungera och riskerar att få allvarliga följder för det gemensamma europeiska asylsystemets och unionens migrationshanteringssystem; instrumentet ska erbjuda undantagsregler i fall av *force majeure*.

1.2. Syfte med förslaget

Det krävs en övergripande strategi för migrationshantering så att ett ömsesidigt förtroende kan byggas upp mellan medlemsstaterna och det kan säkerställas att det råder överensstämmelse inom EU:s strategi för asyl, migrationshantering, skydd av de yttre gränserna och förbindelser med berörda tredjeländer, samtidigt som det erkänns att den övergripande strategins genomslagskraft är beroende av att alla komponenter behandlas på ett gemensamt och integrerat sätt. Genom förslaget beaktas också domstolens senaste domar i de förenade målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17, i vilka domstolen konstaterade att ”bördorna [måste] i princip fördelas mellan alla övriga medlemsstater i enlighet med principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna, eftersom det är den principen som i enlighet med artikel 80 FEUF styr unionens asylpolitik”.

Redan 2016 föreslog kommissionen ett system med följande utformning: Om en medlemsstat, på grundval av ansvarighetskriteriernas inbördes relationer, fastställdes som ansvarig för att pröva en asylansökan, skulle denna medlemsstat förbli permanent ansvarig för prövningen av ytterligare ansökningar eller framställningar från samma sökande. Systemet kompletterades med en obligatorisk och automatisk korrigerande tilldelningsmekanism enligt en referensnyckel, som skulle utlösas när en medlemsstat ställdes inför ett oproportionerligt tryck. Därigenom skulle ett tydligt och bindande system för ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna säkerställas. Europaparlamentet antog sitt förhandlingsmandat den 16 november 2017, vilket omfattade ett förslag om att ersätta kriteriet för första inresa och standardkriteriet för första ansökan med ett fördelningssystem som innebär att sökanden skulle kunna välja en av de fyra medlemsstaterna med det lägsta antalet ansökningar. Inom rådet kunde medlemsstaterna inte enas om en gemensam inställning och förhandlingarna strandade.

För att bryta det nuvarande dödläget och skapa en bredare och solidare ram för migrations- och asylpolitiken avser kommissionen att dra tillbaka 2016 års förslag. Genom föreliggande förslag upphävs och ersätts Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (Dublin III-förordningen).

Förslaget har följande mål:

- Inrättandet av en gemensam ram som bidrar till den övergripande strategin för asyl- och migrationshantering på grundval av principerna om integrerad politikutformning respektive solidaritet och rättvis ansvarsfördelning.
- Säkerställandet av delat ansvar tack vare en ny solidaritetsmekanism genom att ett system inrättas för fortsatt solidaritet under normala förhållanden och stöd till

medlemsstaterna i form av verkningsfulla åtgärder (omplacering eller återvändandesponsring och andra bidrag som syftar till att stärka medlemsstaternas kapacitet när det gäller asyl, mottagande och återvändande och åtgärder inom den yttre dimensionen) för att möjliggöra hantering av migrationen i praktiken när de utsätts för migrationstryck. Denna strategi omfattar också en särskild solidaritetsprocess som ska tillämpas vid ankomster efter sök- och räddningsinsatser.

- En förstärkning av systemets förmåga att på ett effektivt och verkningsfullt sätt fastställa vilken enskild medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd. Framför allt skulle det leda till begränsningar av såväl bestämmelserna om när ansvar upphör som möjligheterna att ansvaret övergår på en annan medlemsstat på grund av den sökandes agerande. Det skulle dessutom avsevärt förkorta tidsfristerna för att skicka framställningar och få svar, så att sökanden får snabbare besked om vilken medlemsstat som är ansvarig och därigenom snabbare tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd.
- Avvärjande av missbruk och förebyggande av otillåten förflyttning som sökande företar inom EU, i synnerhet genom tydliga bestämmelser om sökandes skyldighet att ansöka i första inreseland eller första land för laglig vistelse och sedan stanna i den medlemsstat som är ansvarig för prövningen. Detta förutsätter även proportionerliga materiella påföljder om skyldigheterna inte fullgörs.

1.3. Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd är hörnstenen i det gemensamma europeiska asylsystemet. Systemet fungerar med stöd i rättsliga och politiska instrument på asylområdet, i synnerhet om asylförfaranden, normer för beviljande av internationellt skydd, mottagningsvillkor samt vidarebosättning.

Detta förslag är också förenligt med bestämmelserna om gränskontroll vid de yttre gränserna i kodexen om Schengengränserna och bidrar till målet med effektiv förvaltning av de yttre gränserna som en förutsättning för den fria rörligheten för personer inom unionen. Genom förslaget breddas åtgärdernas tillämpningsområde så att migrationsutmaningar kan hanteras. Detta leder också till ytterligare minskade behov av att återinföra gränskontroller vid de inre gränserna.

Dessutom säkerställs överensstämmelsen med en effektiv europeisk integrerad gränsförvaltning på unionsnivå och nationell nivå enligt definitionen i förordningen om den europeiska gräns- och kustbevakningen. En integrerad europeisk gränsförvaltning är en nödvändig förutsättning för den fria rörligheten för personer inom unionen och ett grundläggande inslag i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Den är också central för detta förslag och bidrar till genomförandet av principen om en integrerad politik, så att den övergripande strategin för migrationshantering som föreskrivs i föreliggande förslag kan förbättras.

Detta förslag är helt förenligt med såväl meddelandet om den nya migrations- och asylpakten som färdplanen med initiativ som åtföljer den. Detta gäller även förslaget till riktad ändring av förordningen om asylförfaranden och förordningen om införande av screening, genom vilken det säkerställs att migranter genomgår en identitets-, hälso- och säkerhetsscreening och därefter slussas vidare till antingen ett återvändande- eller asylförfarande, i tillämpliga fall inbegripet det gränsförfarande för asyl eller återvändande som fastställs i ändringsförslaget till

förordningen om asylförfaranden. Förslaget är också förenligt med förslaget om ändring av 2016 års förslag till omarbetning av Eurodacförordningen[14].

Förslaget är också helt förenligt med beredskaps- och krisplanen för migration, som utgör en operativ ram för bevakning och föregripande av migrationsströmmar och migrationssituationen, uppbyggnad av motståndskraft och organisering av samordnade insatser vid en migrationskris. I förslaget utnyttjas särskilt och till fullo de utfärdade rapporterna och verksamheten inom det nätverk som inrättats enligt planen.

Förslaget innebär ytterligare en förstärkning av EU:s rättsliga ram och politik för återvändande genom att unionens förmåga att agera i fråga om samarbete med tredjeländer underbyggs tack vare en mekanism som bemyndigar kommissionen att överväga och lägga fram förslag till åtgärder för att förbättra detta samarbete, vilka går utöver de åtgärder som redan föreskrivs i viseringskodexen.

Överensstämmelse säkerställs också med de preliminära politiska överenskommelser som redan nåtts om skyddsgrundsförordningen, det omarbetade direktivet om mottagningsvillkor, förordningen om en unionsram för vidarebosättning och förordningen om inrättande av Europeiska unionens asylbyrå, och som åtnjuter kommissionen fulla stöd. Eftersom målen bakom dessa förslag fortfarande är giltiga i dag, bör en överenskommelse om dessa förslag träffas så snart som möjligt.

Eftersom ingen överenskommelse kunde träffas om förslaget till Dublinförordning, som offentliggjordes den 4 maj 2016, och då föreliggande förslag innehåller en ny strukturerad solidaritetsmekanism och vidare tar hänsyn till andra ändringar som föreslogs 2016 och främst syftade till att göra de förfaranden som leder fram till en Dublinöverföring (såsom meddelanden om återtagande och begränsad ansvarsövergång) än mer verkningsfulla, är det nödvändigt att dra tillbaka det förslaget.

[14] EUT L […], […], s. […].

I september 2015 föreslog kommissionen också en omplaceringsmekanism vid kriser[15] för att utforma en strukturell lösning för hantering av sådana krissituationer som de i Grekland och Italien som ledde till de två omplaceringsbeslut som antogs av rådet i september 2015[16]. Kommissionen har för avsikt att dra tillbaka sitt förslag från september 2015 om en omplaceringsmekanism vid kriser och upphäva direktivet om tillfälligt skydd[17], eftersom förslaget till en förordning om asyl- och migrationshantering inbegriper bestämmelser om hanteringen av den praktiska sidan av migrationsströmmarna genom omplacering och återvändandesponsring i samband med migrationstryck, och eftersom förslaget till en förordning om hantering av krissituationer och force majeure-situationer på migrations- och asylområdet också innehåller särskilda regler om omplacering och återvändandesponsring för att strukturellt hantera krissituationer.

1.4. Förenlighet med unionens politik på andra områden

Förslaget är förenligt med den övergripande och långsiktiga strategi för migrationshantering som fastställs i den nya migrations- och asylpakten, vilken bland annat går ut på att i relationerna med partner i tredjeländer sätta migrationspolitiken i centrum, integrera förvaltningen av de yttre gränserna med EU:s mer övergripande politik för migrationshantering, skapa smidiga, rättvisa och effektiva förfaranden för asyl och återvändande samt stärka Schengenområdet med fri rörlighet på grundval av förtroende mellan medlemsstaterna. Ett viktigt inslag i denna strategi är att främja lagliga vägar till EU för att locka kompetenta personer till EU:s arbetsmarknad, erbjuda behövande skydd genom vidarebosättning och andra kompletterande vägar till skydd samt utveckla särskilda strategier för att hjälpa tredjelandsmedborgare att integreras i de europeiska samhällena.

I och med att det i denna förordning införs en ram för den ruttövergripande strategin för migrationshantering genom partnerskap med tredjeländer bidrar den till EU:s mål för en ambitiös och bred utrikespolitik byggd på partnerskap med tredjeländer. Därigenom säkerställs också överensstämmelse med unionens humanitära mål i form av stöd till flyktingar i tredjeländer.

Detta förslag är förenligt med förslaget om screening och genom den övervakningsmekanism som det omfattar bidrar det särskilt till de kraftfulla garantierna för de grundläggande rättigheterna. I förslaget till förordning om införande av skyldigheten till screening vid de yttre gränserna av tredjelandsmedborgare som, principiellt, inte uppfyller inresevillkoren föreslås en ny övervakningsmekanism för att säkerställa att grundläggande rättigheter respekteras under hela screeningen och att alla påstådda brott mot de grundläggande rättigheterna utreds korrekt. Denna övervakning är ett inslag i bestämmelserna om styrning i förslaget till förordning. Enligt dessa bestämmelser bör medlemsstaterna integrera resultaten från sin nationella övervakningsmekanism enligt förordningen om screening i sina nationella strategier som föreskrivs i föreliggande föreslagna förordning. Därutöver kommer den årliga rapporten om migrationshantering också att innehålla resultaten av rapporteringen om övervakning och vid behov förslag till förbättringar.

För att stödja solidaritetsåtgärder med inriktning på omplacering och efterföljande överföringar, utöver de överföringar som omfattas av förfarandena för fastställande av

[15] COM(2015) 450 final.

[16] Rådets beslut 2015/1523 av den 14 september 2015 och rådets beslut (EU) 2015/1601 av den 22 september 2015.

[17] Rådets direktiv 2001/55/EG av den 20 juli 2001 om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer och om åtgärder för att främja en balans mellan medlemsstaternas insatser för att ta emot dessa personer och bära följderna av detta, EGT L 212, 7.8.2001, s. 12.

medlemsstaternas ansvar, planeras enligt detta förslag, som är förenligt med EU:s budgetregler, schablonbelopp som ska betalas ut till medlemsstaterna för att uppmuntra sådana åtgärder och en effektiv tillämpning av förordningen.

Detta förslag innebär ytterligare en förstärkning av säkerhetspolitiken. Genom särskilda bestämmelser i förordningen kommer ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd snabbt att fastställas i fall där personer utgör en risk för den nationella säkerheten och den allmänna ordningen, och därigenom förhindras ytterligare överföring av sådana personer till andra medlemsstater. Därför innebär förslaget också en förstärkning av det säkerhetsmål som anges i förslaget till förordningen om screening, enligt vilket en sådan säkerhetskontroll kommer att bli obligatorisk.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

2.1. Rättslig grund

I och med detta förslag upphävs och ersätts förordning (EU) nr 604/2013. Dessutom utvidgas tillämpningsområdet till att omfatta en gemensam ram som bidrar till den övergripande strategin för migrationshantering, utöver att en bredare solidaritetsstrategi införs, och därför bör förslaget antas på lämplig rättslig grund, nämligen artikel 78 andra stycket e och artikel 79 andra stycket c i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

2.2. Variabel geometri

Irland är bundet av förordning (EU) nr 604/2013 sedan landet anmält sin avsikt att delta i antagandet och tillämpningen av den förordningen på grundval av protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och EUF-fördraget[18].

I enlighet med ovannämnda protokoll får Irland besluta att delta i antagandet av detta förslag. Landet har denna möjlighet också efter antagandet av förslaget.

Enligt det protokoll om Danmarks ställning som fogats till EU- och EUF-fördragen deltar Danmark inte i rådets beslut om åtgärder enligt avdelning V i EUF-fördraget (med undantag för ”åtgärder för att bestämma de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser eller […] åtgärder som avser en enhetlig utformning av viseringar”). Eftersom Danmark emellertid tillämpar den gällande Dublinförordningen på grundval av ett internationellt avtal med Europeiska gemenskapen som slöts 2006[19], ska Danmark enligt artikel 3 i det avtalet meddela kommissionen om landet har för avsikt att genomföra delarna III, V och VII i den ändrade förordningen eller inte.

[18] Detsamma gäller för Förenade kungariket under övergångsperioden enligt utträdesavtalet.

[19] Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i Danmark eller någon annan medlemsstat i Europeiska unionen, och om Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen (EUT L 66, 8.3.2006, s. 38).

2.3. Förslagets inverkan på tredjeländer som deltar i Dublinsystemet

Parallellt med associeringen av ett antal tredjeländer till Schengenregelverket har unionen ingått flera avtal om associering av dessa länder även till Dublin- och Eurodaclagstiftningen:

– Associeringsavtalet med Island och Norge från 2001.
– Associeringsavtalet med Schweiz av den 28 februari 2008.
– Protokollet om associering av Liechtenstein av den 7 mars 2011.

För att fastställa vilka rättigheter och skyldigheter som ska gälla mellan Danmark (som anslutit sig till Dublin/Eurodacbestämmelserna genom ett internationellt avtal) och de associerade länder som nämns ovan har ytterligare två protokoll ingåtts mellan unionen och de associerade länderna[20].

Enligt ovanstående tre avtal är de associerade länderna skyldiga att godta Dublin- och Eurodaclagstiftningen och utvecklingen av den utan undantag. De deltar inte i antagandet av nya rättsakter som ändrar eller bygger vidare på den gällande Dublinlagstiftningen (bl.a. detta förslag), men är skyldiga att inom givna tidsramar meddela kommissionen om de har för avsikt att godta innehållet i sådana nya rättsakter så snart dessa antagits av Europaparlamentet och rådet. Om Norge, Island, Schweiz eller Liechtenstein inte skulle godta en rättsakt som ändrar eller bygger på Dublin- och Eurodaclagstiftningen, ska det berörda avtalet upphöra att gälla, om inte den gemensamma kommitté som inrättas genom avtalet enhälligt fattar ett annat beslut.

Den föreslagna förordningen har ett bredare tillämpningsområde som går utöver innehållet i ovannämnda avtal, genom att den inrättar en övergripande strategi på grundval av en gemensam ram för migrationshantering, samtidigt som de centrala bestämmelserna om fastställande av ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd bibehålls och förblir en central del av förordningen. För att säkerställa att de avtal med Danmark och de associerade länderna som reglerar deras deltagande i Dublinsystemet bibehålls kommer Danmark, Norge, Island, Schweiz och Liechtenstein endast att vara bundna av delarna III, V och VII i denna förordning, om denna rättsakt godtas.

2.4. Subsidiaritetsprincipen

I avdelning V i EUF-fördraget, om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, ges Europeiska unionen vissa befogenheter i dessa frågor. Dessa befogenheter måste utövas i enlighet med artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen, dvs. endast om och i den utsträckning som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av de enskilda medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås av Europeiska unionen.

Genom detta förslag rationaliseras de nuvarande reglerna i förordning (EU) nr 604/2013 i syfte att säkerställa korrekt tillämpning av dessa regler som kommer att begränsa

[20] Protokoll mellan Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein till avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz (ingånget den 24 oktober 2008, EUT L 161, 24.6.2009, s. 8) samt Protokoll till avtalet mellan Europeiska gemenskapen, Republiken Island och Konungariket Norge om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Island eller Norge (EGT L 93, 3.4.2001).

tredjelandsmedborgares otillåtna förflyttningar mellan medlemsstaterna, vilka till sin natur är gränsöverskridande. Dessa regler kompletteras med en ny solidaritetsmekanism för att inrätta ett system för hantering av situationer i vilka medlemsstater utsätts för migrationstryck. Denna strategi omfattar också solidaritetsåtgärder som tillämpas på ankomster efter sök- och räddningsinsatser för att stödja medlemsstater som hanterar utmaningarna med sådana ankomster.

För att dessa mål ska kunna uppnås krävs åtgärder på EU-nivå eftersom de har en gränsöverskridande karaktär. Det står klart att enskilda medlemsstaters åtgärder inte räcker till som svar på behovet av åtgärder från EU för att lösa gemensamma utmaningar som alla medlemsstater står inför.

2.5. Proportionalitetsprincipen

I enlighet med proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess mål.

Vad gäller den övergripande strategin som bygger på en gemensam ram, fastställs genom denna förordning de viktigaste principerna för en sådan strategi med utgångspunkt i en övervaknings- och styrningsstruktur som är nödvändig för att säkerställa genomförandet av den. Genom principerna om integrerad politikutformning respektive solidaritet och rättvis ansvarsfördelning har medlemsstaterna ett gemensamt intresse av att säkerställa ett enhetligt genomförande av migrationshanteringen på EU-nivå. Dessa bestämmelser går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet att faktiskt lösa situationen.

I fråga om rationaliseringen av reglerna för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd är de föreslagna ändringarna begränsade till vad som är nödvändigt för att systemet ska kunna fungera i praktiken, både för att de sökande ska få snabbare tillgång till förfarandet för beviljande av internationellt skydd och för att medlemsstaternas förvaltningar ska ha kapacitet att tillämpa systemet.

Vad gäller införandet av en ny solidaritetsmekanism, föreskrivs i förordning (EU) nr 604/2013 i dess nuvarande form inte några verktyg för att hantera situationer i vilka medlemsstaterna utsätts för migrationstryck. Dessutom tas den specifika situation som ankomster efter sök- och räddningsinsatser leder till inte upp i den nuvarande förordningen. De solidaritetsbestämmelser som införs genom förslaget är tänkta att avhjälpa denna brist. Dessa bestämmelser går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet att faktiskt lösa situationen.

2.6. Val av instrument

Eftersom den befintliga Dublinmekanismen inrättades genom en förordning, används samma rättsliga instrument för att införa en övergripande strategi grundad på en gemensam ram för effektiv migrationshantering, rationalisering av Dublinmekanismen och komplettering av den med en solidaritetsmekanism.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Insamling av kunskap om genomförande och tillämpning av befintlig lagstiftning

3.1. Faktabaserad politikutformning

Kommissionen har analyserat situationen och de detaljerade resultaten av denna analys återfinns i det arbetsdokument från kommissionen som åtföljer den nya migrations- och asylpakten och kommissionens lagstiftningsförslag och andra förslag. Analysen framhäver den senaste utvecklingen på migrationshanteringens område och understryker att en nystart förutsätter att man återupptar reformen av systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd och hittar ett nytt sätt att fördela bördorna.

I analysen betonas att, även om antalet irreguljära inresor till unionen har minskat dramatiskt sedan krisens kulmen 2015 (med 92 %), finns det ett antal strukturella utmaningar kvar som sätter press på medlemsstaternas system för asyl, mottagande och återvändande. Dessa är bland annat en ökande andel personer som ansöker om internationellt skydd utan verkliga anspråk och som sannolikt inte kommer att få skydd i EU, vilket leder till en ökad administrativ börda och förseningar i beviljande av skydd för dem som verkligen behöver det, och en ihållande vidareförflyttning av migranter inom EU. De utmaningar som medlemsstaternas myndigheter står inför när det gäller att säkerställa sökandenas och personalens säkerhet i samband med covid-19-krisen måste också tas på allvar.

Även om antalet irreguljära inresor har minskat med tiden, har andelen migranter som anländer från länder med en andel godkända asylansökningar på mindre än 20 % ökat från 13 % år 2015 till 55 % år 2018. Samtidigt har det också skett en ökning av andelen komplexa ärenden, vilka är mer resurskrävande, eftersom ankomsten av tredjelandsmedborgare med tydliga behov av internationellt skydd under 2015–2016 delvis har ersatts av en mer uppblandad situation med nationaliteter för vilka andelen godkända asylansökningar varierar. Trots att antalet irreguljära inresor har minskat på EU-nivå, har antalet ansökningar om internationellt skydd vidare fortsatt att öka och blivit fyra gånger så många som antalet ankomster. Denna trend pekar på att sökande inte ansöker i första ankomstmedlemsstaten, att flera ansökningar om internationellt skydd lämnas in i EU och på behovet av en reform av det nuvarande Dublinsystemet. Slutligen kvarstår de utmaningar som följer av landsättningar efter sök- och räddningsinsatser. Under 2019 landsattes hälften av alla personer som reste in irreguljärt sjövägen efter sök- och räddningsinsatser, vilket medförde en särskilt stor press på vissa medlemsstater enbart på grund av deras geografiska läge.

I analysen påpekas vidare att de tredjelandsmedborgare som får avslag på sin ansökan om internationellt skydd – omkring 370 000 personer om året i EU[21] – måste slussas vidare till återvändandeförfarandet. Enligt statistik som kommissionen har tillgång till utgör detta omkring 80 % av det totala antalet utfärdade återvändandebeslut varje år[22]. Den växande andelen personer som ansöker om internationellt skydd, men sannolikt inte kommer att beviljas sådant skydd i EU, leder till en ökad handläggningsbörda som består både av ansökningar och återvändandeärenden gällande irreguljära migranter som inte ansökt om internationellt skydd eller vilkas ansökningar har avslagits, t.ex. uppenbart ogrundade eller otillåtliga ansökningar. Detta gör naturligtvis att det tar längre att bevilja internationellt skydd till dem som verkligen behöver det.

---

21 De beslutande myndigheternas negativa asylbeslut under 2015–2019 i EU-27 (genomsnitt).

22 Förhållandet mellan det genomsnittliga antalet negativa asylbeslut och det genomsnittliga antalet återvändandebeslut utfärdade under perioden 2015–2019 (456 625) är 81,6 % av det totala antalet utfärdade återvändandebeslut.

Analysen belyser betydande strukturella svagheter och brister i utformningen och genomförandet av den europeiska asyl- och migrationspolitiken. Medlemsstaternas asyl- och återvändandesystem är på det hela taget fortfarande inte harmoniserade, vilket har lett till olika skyddsnormer, ineffektiva förfaranden och incitament för migranter till otillåtna förflyttningar i Europa för att få bättre mottagningsvillkor och utsikter till vistelse med oönskade effekter för Schengenområdet som följd. Migrationshanteringen kan ses genom de olika politikområdenas perspektiv, vart och ett med sin egen inriktning och sina egna aktörer. Inom varje område försöker man ta itu med enskilda utmaningar, utan beaktande av hur detta påverkar den övergripande ramen för migrationshantering och hur det passar in i den övergripande ram som krävs för att kunna dra fördel av ett väl förvaltat system. Enligt faktaunderlaget saknas en integrerad politikutformning som sammanför de olika politikområdena till en sammanhängande helhet.

I beslutsunderlaget betonas vidare att avsaknaden av ett hållbart system som fungerar för alla medlemsstater påverkar möjligheten att omedelbart och i praktiken reagera på externa faktorer. Det finns nämligen ingen strukturerad solidaritetsmekanism i det nuvarande Dublinsystemet, eller generellt i det gemensamma europeiska asylsystemet, trots att trycket på enskilda medlemsstater kan variera kraftigt, plötsligt och oförutsägbart.

Eftersom det saknas en enhetlig EU-strategi för kopplingen mellan avslutandet av laglig vistelse på grund av ett negativt asylbeslut och inledandet av återvändandeförfarandet, inbegripet framställningar om tredjeländers återtagande, minskar effektiviteten i hela systemet för migrationshantering. Det saknas också tillräckliga eller tillförlitliga uppgifter, eller så utnyttjas inte uppgiftskällorna effektivt nog för att ge en fullständig bild. Medlemsstaternas kvantitativa uppgifter från januari 2020 om intensiteten av otillåtna förflyttningar de noterat i sitt land var knapphändiga. Bidragen från nitton av medlemsstaterna avsåg i stället antalet mottagna ansökningar om internationellt skydd och i vissa fall antalet inkommande/utgående framställningar om överföring enligt Dublinförordningen.

Dessa utmaningar kan hanteras endast genom att det europeiska asyl- och migrationssystemet görs mer effektivt, heltäckande och hållbart. Detta blir möjligt om EU:s migrationshantering betraktas som ett antal förbundna strategier grundade på integrerad politikutformning och integrerade regler, där effektiviteten och bristerna i varje enskild del påverkar hela systemet.

Dessutom visar analysen att solidaritetskonceptet behöver vidgas. Detta solidaritetskoncept bör vara obligatoriskt så att reaktionerna på en föränderlig verklighet med en växande andel blandade migrationsströmmar till unionen kan bli förutsägbara och verkningsfulla samt för att säkerställa en rättvis ansvarsfördelning i enlighet med fördraget. Stöd från en medlemsstat till en annan är nödvändigt, inte bara i form av omplacering av sökande som inte är föremål för gränsförfarandet, utan i vissa fall även i fråga om andra grupper såsom sökande som är föremål för gränsförfarandet och även personer som beviljats internationellt skydd. Dessutom bör medlemsstaterna få möjlighet att dra nytta av solidaritet i fråga om återvändande, så att den ökande andelen blandade migrationsströmmar kan hanteras bättre. Det finns också belägg för att solidaritet mellan medlemsstater, som tagit sig uttryck i bidrag till kapacitetsuppbyggnad och andra stödområden, kan ge resultat när det gäller att bistå en medlemsstat som utsätts för migrationstryck. Erfarenheterna från både tidigare och pågående solidaritetsprogram visar att solidaritet även bör kunna åberopas kontinuerligt i samband med landsättningar efter sök- och räddningsinsatser. I faktaunderlaget understryks också att migrationstrycket påverkas av olika faktorer och bör utvärderas enligt ett antal kriterier som

sträcker sig bortom asylområdet till migrationssituationen i medlemsstaterna och i hela EU (övergripande kvalitativ bedömning).

I vissa fall har det också visat sig verkningsfullt att lämna stöd till såväl asyl-, mottagnings- och återvändandehantering som till gränsförvaltning. Medlemsstaternas ömsesidiga stöd och stöd på EU-nivå för att förbättra och stärka förbindelserna med vissa tredjeländer, särskilt i fråga om återtagande, skulle i vissa fall också kunna vara till verklig hjälp för enskilda medlemsstater.

I faktaunderlaget betonas slutligen behovet av förenklade och effektivare regler för förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd. Problemen med det nuvarande Dublinsystemets ansvarsregler hanteras genom ett antal åtgärder i det nya förslaget. En del av dessa föreslogs redan 2016 och vissa bygger på de nuvarande Dublinreglerna.

Medlemsstaternas migrationsansvar behöver också anpassas med hänsyn till den nya situationen, så att det fördelas rättvist utifrån den övergripande ramen för migrationshantering. Det behövs gemensamma regler för hantering av blandade migrationsströmmar för att fastställa individernas identitet och för att utföra hälso- och säkerhetskontroller, både vid ankomsten och när tredjelandsmedborgare som undvikit kontroller vid de yttre gränserna grips inne i landet. Detta bör ske med utgångspunkt i de metoder som redan har utvecklats enligt hotspotmetoden. Dessutom bör EU:s byråer och EU-finansiering ge ytterligare omfattande stöd, både för att bistå medlemsstaterna med tillhandahållandet av de solidaritetsbidrag som de måste erbjuda och för att förvalta deras olika ansvarsområden för migrationsströmmarna.

3.2. Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning

I enlighet med sitt åtagande i den europeiska migrationsagendan beställde kommissionen 2016 externa studier om utvärderingen av Dublinsystemet[23]. Vid utvärderingen bedömdes Dublin III-förordningens förmåga att ge önskat resultat samt om den var effektiv, relevant, konsekvent och gav ett mervärde på EU-nivå. Likaså undersöktes i vilken mån förordningen uppfyllde sitt syfte och om den tillgodosåg EU:s bredare politiska behov och de berörda parternas behov[24]. Utvärderingen omfattade även en djupgående undersökning av den praktiska tillämpningen av Dublin III-förordningen i medlemsstaterna[25]. De viktigaste resultaten sammanfattas nedan och beskrivs närmare i kommissionens arbetsdokument som

[23] Utvärderings- och genomföranderapporter finns här: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/asylum/examination-of-applicants/index_en.htm.

[24] Utvärderingen bygger på dokumentanalys, kvantitativ analys och diskussioner med rättsliga rådgivare eller politiska rådgivare i sammanlagt 19 länder (BE, BG, CH, CY, EL, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, NO, PL, RO, SE, SI och SK). Uppgifter från de övriga 12 länder som deltar i Dublin III-förordningen inkom inte inom utsatt tid för att tas med i rapporten.

[25] Berörda parter inom många olika områden rådfrågades, bland annat: Dublinenheterna i de nationella asylmyndigheterna, rättsliga och politiska rådgivare, icke-statliga organisationer, advokater och andra juridiska ombud, myndigheter med ansvar för handläggning av överklaganden och omprövningar, rättsvårdande myndigheter, fängelser och andra myndigheter med ansvar för frihetsberövande åtgärder samt personer som ansöker om eller beviljats internationellt skydd. Sammanlagt genomfördes 142 intervjuer. Besök på plats gjordes i 15 länder (AT, BE, DE, EL, FR, HU, LU, IT, MT, NL, NO, PL, SE, UK och CH) medan telefonintervjuer gjordes i 16 länder (BG, CY, CZ, DK, EE, ES, FI, HR, IE, LT, LV, PT, RO, SI, SK och LI).

åtföljer den nya pakten och dess förslag. Dessutom begärde Europaparlamentet att Europeiska rådet för flyktingar och fördrivna (ECRE) skulle genomföra en studie om Dublinförordningen om ansökningar om internationellt skydd[26] i februari 2020.

Dublin III-förordningens relevans

Systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd är en hörnsten i EU:s asylregelverk och dess mål är alltjämt giltiga. Så länge det finns olika nationella asylsystem inom unionen, behövs ett EU-instrument med kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig. Utan ett sådant instrument skulle medlemsstaterna behöva använda sig av tillfälliga överenskommelser på samma sätt som innan Dublinsystemet infördes, vilket skulle göra det ytterst svårt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig. I utvärderingen drogs slutsatsen att inga nationella eller bilaterala bestämmelser skulle kunna ge samma övergripande resultat, vilket i sin tur skulle kunna leda till att ansökningar om internationellt skydd som faller mellan nationella jurisdiktioner aldrig skulle bli föremål för prövning. Åsikterna gick isär om den faktiska effekten av förordningen, som var tänkt att snabbt ge de sökande tillgång till asylförfarandena och att utmynna i en långsiktig strategi mot inlämnande av flera ansökningar. Detta skulle effektivisera asylsystemet eftersom missbruk skulle förebyggas och de övergripande kostnaderna sänkas.

Europaparlamentets nyligen genomförda studie bekräftar också behovet av ett system som, trots sina nuvarande brister, bygger på gemensamma kriterier och tillhörande beviskrav så att en medlemsstat blir ansvarig för att pröva en viss ansökan om internationellt skydd.

Genomförande av förordningen

Enligt den externa studie som beställdes av kommissionen är bristen på konsekvent och korrekt tillämpning av reglerna i medlemsstaterna det största problemet, vilket också bekräftades av medlemsstaterna och berörda parter vid samråden efter kommissionens antagande av sitt förslag 2016. Dessutom drogs slutsatsen att själva utformningen av Dublin III-förordningen var behäftad med en rad brister som gjorde det svårare att uppnå förordningens övergripande mål. Rangordningen mellan kriterierna i Dublin III-förordningen utgår inte från realiteterna i medlemsstaternas migrationssystem och syftar inte till att uppnå balans mellan insatserna. Metoden för fördelning av ansvaret försenar tillgången till asylförfarandet. Enligt det nuvarande systemet kan sökande få vänta i upp till tio månader (vid meddelanden om återtagande) eller elva månader (vid framställanden om övertagande) innan ansökan om internationellt skydd börjar prövas. Därigenom kan systemet inte ge de sökande snabb tillgång till asylförfarandet. Dessutom är problemet med att samma person lämnar in flera asylansökningar fortfarande vanligt i EU. Under 2019 hade 32 % av de sökande redan lämnat in tidigare ansökningar i andra medlemsstater. Detta tyder på att förordningen har haft ringa eller ingen effekt när det gäller att uppnå målet att hindra sökande från att ansöka flera gånger och därigenom minska antalet otillåtna förflyttningar.

Det står också klart att Dublin III-förordningen inte utformades för att hantera situationer med migrationstryck eller en rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna. I förordningen tas

[26] Länk till utvärderingsrapporten: https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/642813/EPRS_STU(2020)642813_EN.pdf.

heller ingen hänsyn till migrationshanteringen av blandade migrationsströmmar och det därav följande trycket på medlemsstaternas migrationssystem.

3.3. Samråd med berörda parter

Migrationens politiska profil på senare år och förhandlingarna om 2016 års förslag innebär att det redan har förts en både livlig och ingående debatt om frågorna i föreliggande förordning. Dessutom har kommissionen vid ett antal tillfällen samrått med Europaparlamentet, medlemsstaterna och berörda parter för att samla in deras synpunkter på den nya migrations- och asylpakten.

Särskild uppmärksamhet fästes på samarbetet med Europaparlamentet, som vid upprepade tillfällen har betonat vikten av en helhetssyn för att åstadkomma en hållbar asyl- och migrationspolitik. Behovet av en helhetssyn i migrationsfrågan underströks också i de ståndpunktsdokument som lades fram av flera politiska grupper i Europaparlamentet, samtidigt som en allmän uppmaning till en skyndsam slutsats om förslagen om migration och asyl formulerades. Europaparlamentet har uttryckt synpunkten att en helhetssyn i migrationsfrågan bör omfatta EU:s yttre dimension, förmågan att ta itu med de bakomliggande migrationsorsakerna och arbeta för nya partnerskap med tredjeländer, en stabil sök- och räddningsmekanism samt vidarebosättning, lagliga vägar och integrationsåtgärder.

Europaparlamentet har också efterlyst ett system för obligatoriska solidaritetsåtaganden som inbegriper såväl omplacering som behovet av långsiktiga lösningar och stark solidaritet i fråga om asylåtgärder. Detta behov har också uppstått i samband med coronaviruspandemin för att undvika humanitära kriser.

Inför lanseringen av den nya migrations- och asylpakten har kommissionen fortlöpande haft samråd med samtliga medlemsstater och därefter under utarbetandet av pakten. Medlemsstaterna har förstått behovet av framsteg när det gäller att komma till rätta med svagheterna i det nuvarande systemet, men också när det gäller behovet av ett nytt system för rättvis ansvarsfördelning som alla medlemsstater skulle vara skyldiga att bidra till, ett starkt gränsskydd samt vikten av migrationens yttre dimension och förbättrade återvändanden. Kommissionens avsikt att finna nya solidaritetsformer, till exempel genom återvändandesponsring, välkomnades generellt under samrådsfasen.

Parallellt med detta har de rumänska, finländska, kroatiska och tyska ordförandeskapen fört både strategiska och tekniska framtidsdiskussioner om migrationspolitikens olika aspekter, under vilka dessa punkter ytterligare betonats.

Inom ramen för flera rådsforum som anordnades under det finländska ordförandeskapet, bland annat Tammerforskonferensen 2.0 i Helsingfors den 24–25 oktober 2019 och Salzburgforumet i Wien den 6–7 november 2019, välkomnade medlemsstaterna Europeiska kommissionens avsikt att återuppta Dublinreformen för att komma fram till nya former av solidaritet som alla medlemsstater kan bidra till på ett meningsfullt sätt. Medlemsstaterna betonade att solidaritetsåtgärder bör gå hand i hand med ansvarsåtgärder. De underströk också det akuta behovet av att bekämpa otillåtna förflyttningar inom EU och verkställa återvändanden av personer som inte är i behov av internationellt skydd.

Kommissionen har också tagit hänsyn till många rekommendationer från nationella och lokala myndigheter[27], icke-statliga och internationella organisationer, såsom UNHCR[28], IOM[29], tankesmedjor och den akademiska världen, om hur man kan utforma en nystart och ta itu med de aktuella migrationsutmaningarna i enlighet med människorättsnormer. Enligt deras rekommendationer bör vissa regler för fastställandet av ansvar ses över i samband med en nystart för reformen, och en tvingande solidaritetsmekanism bör föreskrivas, även för personer som landsätts efter en sök- och räddningsinsats. Icke-statliga organisationer förespråkar också en samsyn om ansvaret bland medlemsstaterna och efterlyser en mer permanent omplaceringsmekanism i de reviderade Dublinreglerna[30].

Kommissionen har också beaktat de berörda parternas synpunkter på behovet av att bygga upp en övergripande strategi för migrationshantering med hjälp av en helhetssyn på migration och asyl. Rådfrågade berörda parter har redogjort för hur man kan utarbeta en ny princip om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning och välkomnar generellt kommissionens avsikt att återuppta reformen av Dublinförordningen för att finna nya solidaritetsformer.

Kommissionsledamot Ylva Johansson har vid flera tillfällen hållit riktade samråd med organisationer i det civila samhället, relevanta lokala icke-statliga organisationer i medlemsstaterna samt med sociala och ekonomiska partner. Under samråden inriktades särskilda rekommendationer på en gemensam strategi för barnspecifika standarder i enlighet med meddelandet från 2017 om migrerande barn[31] och behovet av att bygga upp ett rättvist system som säkerställer att de grundläggande rättigheterna skyddas.

Kommissionen har också beaktat bidrag och studier från det europeiska migrationsnätverket[32] som det har inlett på eget initiativ. Det europeiska migrationsnätverket har på senare år utarbetat flera specialiserade studier och ad hoc-undersökningar.

3.4. Grundläggande rättigheter

Föreliggande förslag är helt förenligt med de grundläggande rättigheterna och unionens allmänna principer samt med internationell rätt.

I synnerhet kommer bättre information till asylsökande om tillämpningen av denna förordning och om deras rättigheter och skyldigheter inom ramen för förordningen dels att ge dem möjlighet att bättre försvara sina rättigheter, dels bidra till att minska antalet otillåtna förflyttningar eftersom de får incitament att rätta sig efter systemet. Rätten till rättsmedel kommer att få större verkan genom att överklagandeomfånget preciseras och det anges ett mål

---

27 Till exempel handlingsplanen från Berlin om en ny europeisk asylpolitik, den 25 november 2019, undertecknad av 33 organisationer och kommuner.

28 UNHCR:s rekommendationer avseende Europeiska kommissionens förslag till migrations- och asylpakt, januari 2020.

29 IOM:s rekommendationer avseende Europeiska unionens nya migrations- och asylpakt, februari 2020.

30 CEPS-projektrapport, *Search and rescue, disembarkation and relocation arrangements in the Mediterranean. Sailing Away from Responsibility?*, juni 2019.

31 I initiativet för migrerande barn efterlystes en gemensam strategi för att ta itu med problemet med försvunna barn (ensamkommande barn och barn som skilts från sina föräldrar), inrätta effektiva mekanismer för att hantera riskerna med människohandel och anta barnspecifika normer för asylförfaranden.

32 Alla studier och rapporter från det europeiska migrationsnätverket finns på https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network_en.

att domstolarna ska fatta sina beslut inom en harmoniserad tidsfrist. Ett beslut om suspensiv verkan måste fattas inom en harmoniserad tidsfrist.

Rätten till frihet och fri rörlighet stärks genom att den tid som en person i undantagsfall får hållas i förvar enligt förordningen kortas och förenas med krav på att tagande i förvar ska vara förenligt med principerna om nödvändighet och proportionalitet.

Respekten för privatlivet och familjelivet stärks, i synnerhet genom utvidgningen av förordningens tillämpningsområde till att även omfatta syskon och familjebildningar som uppkommit i transitländerna.

Ensamkommande barns rättigheter har också stärkts genom att principen om barnets bästa har fått en tydligare definition och att en mekanism inrättas för att bedöma barnets bästa i alla situationer som inbegriper en överföring av barn. Tidsfristen för att skicka en framställan om övertagande anpassas också för att ta hänsyn till komplexiteten i ärenden som rör spårande och återförening av familjemedlemmar. Reglerna om bevisning har rationaliserats för att säkerställa ett snabbt fastställande av ansvaret och för att ytterligare stärka rätten till sammanhållning av familjen. På samma sätt måste omplacering av ensamkommande barn alltid prioriteras och medlemsstaterna kommer att få ett starkare ekonomiskt incitament i samband med detta i form av ett bidrag.

I syfte att förhindra otillåtna förflyttningar innehåller förslaget en begränsning av rätten till materiella mottagningsvillkor i den medlemsstat där sökanden är skyldig att befinna sig, med undantag för medlemsstaters allmänna skyldighet att säkerställa en levnadsstandard i enlighet med unionsrätten, där EU-stadgan ingår, och internationella förpliktelser.

4. BUDGETKONSEKVENSER

De totala finansiella resurser som krävs för att genomföra det föreliggande förslaget beräknas uppgå till 1 113,500 miljoner EUR för perioden 2021–2027. Detta skulle täcka driftskostnaderna, inbegripet överföringskostnaderna i form av schablonbelopp för överföringar enligt den föreslagna förordningen och för överföringar i samband med omplacering inom ramen för solidaritetsbestämmelserna, för omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd, personer som redan beviljats internationellt skydd och tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna. Starkare ekonomiska incitament planeras för omplacering av ensamkommande barn.

De finansiella behoven är förenliga med den gällande fleråriga budgetramen och innefattar även användning av särskilda instrument enligt definitionen i rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013[33].

5. INGÅENDE REDOGÖRELSE FÖR DE SPECIFIKA BESTÄMMELSERNA I FÖRSLAGET

Genom denna förordning inrättas en gemensam ram som syftar till att klargöra att utmaningarna med migranters irreguljära inresor till unionen inte ska behöva hanteras av enskilda medlemsstater på egen hand, utan av unionen som helhet. Förordningen bidrar till

[33] Rådets förordning (EU, Euratom) nr 1311/2013 av den 2 december 2013 om den fleråriga budgetramen för 2014–2020 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 884).

den övergripande strategin genom främjande av en integrerad politikutformning inom dess tillämpningsområde.

I förslaget behålls kopplingen mellan medlemsstaternas ansvar på asylområdet och deras efterlevnad av sina skyldigheter att skydda de yttre gränserna, med beaktande av internationella skyldigheter att genomföra sök- och räddningsinsatser, dock med förbehåll för undantag som syftar till att skydda familjelivet och barnets bästa. De nuvarande kriterierna för fastställande av ansvar bibehålls i huvudsak, men riktade ändringar föreslås, särskilt för att stärka familjesammanhållningen genom en utvidgning av definitionen av familjemedlem, klargöra en medlemsstats ansvar efter sök- och räddningsinsatser och införa ett nytt kriterium för innehav av utbildningsbevis.

För det första syftar de huvudsakliga ändringarna till att effektivisera systemet, främst genom att medlemsstaternas ansvar för att pröva en ansökan om internationellt skydd stärks när ansvarsfrågan väl är löst. För det andra syftar ändringarna till att begränsa otillåtna förflyttningar, i synnerhet genom strykning av vissa bestämmelser om att ansvaret kan upphöra eller övergå på en annan medlemsstat.

Systemet kompletteras med en ny solidaritetsstrategi med stöd i en ram som medger realtidsbedömningar av situationen i medlemsstaterna och EU. Dessutom fastställs förfaranderegler för att underlätta omplacering och återvändandesponsring som ett sätt att visa solidaritet.

5.1. Införande av en gemensam ram som bygger på den gemensamma strategin för migrationshantering

I förslaget förtecknas ett antal vägledande principer för genomförandet av migrationshanteringen (exempelvis behovet av en integrerad politikutformning och säkerställande av principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning) som förutsättningar för genomförandet av den gemensamma ramen. Däri fastställs en styrningsstruktur som innebär att medlemsstaterna tillämpar nationella strategier för genomförandet av ramen. Dessa omfattar bl.a. beredskapsplanering för att förhindra ett ökande migrationstryck, men också för att övervaka de grundläggande rättigheterna.

Dessa strategier kommer att bidra till en ny europeisk strategi för genomförandet av de olika inslagen i det övergripande arbetssättet, så att ett strategiskt tillvägagångssätt för migrationshantering på unionsnivå kan fastställas. Därmed möjliggörs ett framåtblickande perspektiv på migrationshanteringens risker och möjligheter och hur dessa bäst kan bemötas. Varje år kommer kommissionen att offentliggöra en rapport om migrationshanteringen, inbegripet en korttidsprognos för migrationssituationens utveckling, för att möjliggöra snabba reaktioner på föränderliga migrationstrender och på resultaten i övervakningsramen. Ramen kommer att kompletteras med ett system för fortlöpande bevakning av migrationssituationen utifrån lägesrapporter från kommissionen. Dessa ansträngningar kommer att bygga på arbetet inom ramen för beredskaps- och krisplanen för migration, särskilt det bevaknings- och rapporteringsarbete som den omfattar.

5.2. Solidaritetsmekanism

- **Solidaritetsåtgärder som medlemsstaterna kommer att vara skyldiga att säkerställa i situationer med migrationstryck**

Det införs en ny mekanism för solidaritet vid hanteringen av migrationstrycket. Solidaritetsmekanismen är flexibelt utformad, så att den kan utnyttjas i situationer med olika migrationsströmmar och realiteter. De solidaritetsbidrag som medlemsstaterna blir skyldiga att tillhandahålla består av antingen omplacering eller återvändandesponsring. Dessutom finns möjligheten att bidra till åtgärder som syftar till att stärka medlemsstaternas kapacitet såväl när det gäller asyl, mottagande och återvändande som inom den yttre dimensionen. Medlemsstaterna kommer att vara skyldiga att bidra med en andel som beräknas på grundval av en fördelningsnyckel som till 50 % bygger på BNP och till 50 % på folkmängden. Den gynnade medlemsstatens andel ska inkluderas i fördelningsnyckeln för att säkerställa att alla medlemsstater verkställer principen om rättvis ansvarsfördelning.

Omplacering

Det föreslagna tillämpningsområdet för omplacering omfattar personer som ansöker om internationellt skydd och som inte omfattas av gränsförfarandet enligt förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*]. Alla betydelsefulla kopplingar mellan den person som ska omplaceras och den omplacerande medlemsstaten tas med som en del av förfarandet. I fall av migrationstryck kommer omplacering även att omfatta personer som beviljats internationellt skydd i högst tre år från och med den dag då en sådan person beviljats internationellt skydd.

Återvändandesponsring

Den föreslagna förordningen ger medlemsstaterna möjlighet att välja att tillhandahålla sina solidaritetsbidrag i form av återvändandesponsring. Återvändandesponsring innebär att en medlemsstat åtar sig att stödja en medlemsstat under migrationstryck genom vidtagande av nödvändiga åtgärder för att få individuellt identifierade tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i en medlemsstat som gynnas av en obligatorisk solidaritetsåtgärd att återvända från dess territorium, med hjälp av nära samordning. I detta syfte skulle den sponsrande medlemsstaten till exempel tillhandahålla rådgivning om återvändande och återanpassning för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, stödja frivilligt återvändande och återanpassning av irreguljära migranter med hjälp av egna program och resurser, leda eller stödja den politiska dialogen med tredjeländer för att underlätta återtagande av irreguljära migranter som befinner sig i den gynnade medlemsstaten och säkerställa utfärdandet av en giltig resehandling. Om dessa ansträngningar visar sig vara resultatlösa efter åtta månader, skulle den sponsrande medlemsstaten dock överföra de berörda personerna och fortsätta sina ansträngningar för återvändande i enlighet med återvändandedirektiv 2008/115/EG[34].

Insatserna inom ramen för återvändandesponsringen kompletterar det arbete som bedrivs av Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och omfattar särskilt sådant som byrån inte kan utföra på grund av sitt mandat (t.ex. erbjuda den gynnade medlemsstaten diplomatiskt stöd i förbindelserna med tredjeländer). Om medlemsstaterna anger att de kommer att sponsra återvändande, ska de också ange för vilka tredjeländers medborgare de är villiga att erbjuda stöd till återvändandet. Syftet med detta är att säkerställa att sponsringen används till

[34] Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, EUT L 348, 24.12.2008, s. 98.

återvändande i fråga om tredjelandsmedborgare för vilka de berörda medlemsstaterna kan erbjuda ett mervärde.

- **Solidaritetsåtgärder efter landsättningar som följer på sök- och räddningsinsatser**

Den årliga rapporten om migrationshantering kommer att innehålla de förväntade korttidsprognoserna om alla rutter för landsättning efter sådana insatser och de solidaritetsåtgärder som skulle krävas för att stödja landsättningsmedlemsstaterna, både i fråga om omplacering av sökande som inte omfattas av gränsförfarandet och kapacitetsbehoven i de berörda medlemsstaterna. Rapporten kommer också att innehålla uppgifter om andelen nödvändiga solidaritetsåtgärder för varje medlemsstat och det totala antalet tredjelandsmedborgare som omfattas av solidaritetsåtgärderna. Andra medlemsstater ska därefter ange vilken typ av solidaritetsåtgärd de avser att vidta, antingen genom omplacering av sökande eller genom åtgärder för att stärka kapaciteten eller den yttre dimensionen.

När bidragen per medlemsstat är tillräckliga ska kommissionen anta en genomförandeakt, genom vilken en solidaritetspool inrättas i syfte att stödja de utmaningar som landsättningsmedlemsstaten står inför.

När angivelserna per medlemsstat inte motsvarar de behov som identifierats i rapporten om migrationshantering, kommer kommissionen att anta en genomförandeakt, genom vilken andelarna för varje medlemsstat fastställs enligt fördelningsnyckeln för omplacering. När medlemsstaterna har angett att de avser att vidta åtgärder på kapacitetsområdet eller inom den yttre dimensionen, kommer kommissionen att fastställa åtgärderna i genomförandeakten. Om angivelserna från medlemsstaterna om att vidta åtgärder på kapacitetsområdet eller inom den yttre dimensionen dock överstiger 30 % av det begärda antalet personer att omplacera, kommer kommissionen att säkerställa att medlemsstaterna blir skyldiga att bidra med hälften av sin andel i form av omplacering. I fall som detta kan medlemsstaterna också välja att bidra genom återvändandesponsring.

Under årets lopp och i takt med att landsättningarna äger rum kommer kommissionen att utnyttja poolen och upprätta förteckningar för att fördela de personer från varje landsättning, eller grupp av landsättningar, som ska omplaceras till de bidragande medlemsstaterna. Om det föreligger en risk för att solidaritetspoolen inte ska räcka till på grund av ett ökande antal landsättningar, kommer kommissionen att ändra genomförandeakten för att fastställa ytterligare planerade omplaceringsåtgärder för den eller de gynnade medlemsstaterna. De bör begränsas till 50 % av det antal som anges i genomförandeakterna. Om en landsättningsmedlemsstat löper risk att utsättas för migrationstryck, får dess solidaritetspool dessutom användas till att snabbt omplacera personer innan den genomförandeakt som föreskrivs för situationer med migrationstryck antas. Andra landsättningsmedlemsstaters pooler får också utnyttjas för detta ändamål, förutsatt att det inte äventyrar poolernas funktion.

Om det i rapporten om migrationshantering konstateras att medlemsstaterna står inför särskilda utmaningar på grund av närvaron på deras territorium av tredjelandsmedborgare som ansöker om internationellt skydd och är utsatta, oavsett hur de passerat de yttre gränserna, får solidaritetspoolen också användas till att snabbt omplacera sådana personer.

Obligatorisk solidaritet i situationer med migrationstryck

Bedömning av migrationstrycket och solidaritetsåtgärderna

När en medlemsstat har underrättat kommissionen om att den anser sig stå under migrationstryck, inbegripet en risk för migrationstryck till följd av ett stort antal anlända,

också när dessa anländer efter sök- och räddningsinsatser, kommer kommissionen att göra en bedömning av den särskilda situationen i den medlemsstaten, på grundval av ett antal kriterier och tillgängliga uppgifter, bland annat information som samlats in inom ramen för beredskaps- och krisplanen för migration. Om bedömningen visar att en medlemsstat står under migrationstryck, kommer kommissionen att identifiera medlemsstatens övergripande behov och ange vilka åtgärder som krävs för att hantera situationen på ett lämpligt sätt. Därvid ska alla andra medlemsstater bidra genom åtgärder för omplacering eller återvändandesponsring eller en kombination av sådana åtgärder. Om en medlemsstat själv är en gynnad medlemsstat, är den inte skyldig att bidra med solidaritetsinsatser. Av de solidaritetsåtgärdsplaner som medlemsstaterna översänder till kommissionen ska det framgå vilken typ av bidrag de kommer att lämna.

Om rapporten om migrationstrycket tyder på ett behov av andra solidaritetsåtgärder för att stärka medlemsstatens kapacitet på området asyl, mottagande eller återvändande eller åtgärder inom den yttre dimensionen för att hantera migrationsströmmar, får de bidragande medlemsstaterna ange sådana åtgärder i sina solidaritetsåtgärdsplaner i stället för omplacering eller återvändandesponsring. Sådana åtgärder skulle kunna ta sig olika uttryck, från hjälp med inrättandet av förstärkt mottagningskapacitet i form av infrastruktur eller andra system, till förbättrade mottagningsvillkor för asylsökande. Detta skulle också kunna omfatta finansiering med inriktning på hanteringen av asyl- och migrationssituationen i ett visst tredjeland som genererar särskilda migrationsströmmar till en medlemsstat. Vad gäller återvändande, kan sådana åtgärder till exempel omfatta ekonomiskt eller annat stöd inriktat på infrastruktur och anläggningar som kan vara nödvändiga för att förbättra verkställandet av återvändanden eller tillhandahållande av materiella eller transportrelaterade medel för att genomföra insatser. Dessa bidrag kommer att närmare anges i genomförandeakten om kommissionen bedömer att de står i proportion till medlemsstatens andel och ligger i linje med målen för Asyl- och migrationsfonden.

Om medlemsstaternas angivelser om åtgärder på kapacitetsområdet eller inom den yttre dimensionen dock överstiger 30 % av det begärda antalet personer som ska bli föremål för omplacering eller återvändandesponsring, kommer kommissionen att säkerställa att medlemsstaterna blir skyldiga att bidra med hälften av sin andel genom sådana åtgärder.

En medlemsstat får också begära en minskning av sin andel, under förutsättning att den kan visa att den under de senaste fem åren har stått för mer än dubbelt så många ansökningar om internationellt skydd som genomsnittet i EU per capita, och kan då begära ett 10 % avdrag från sin andel. Den resterande delen kommer sedan att fördelas proportionellt mellan de övriga medlemsstaterna.

Kommissionens genomförandeakter om solidaritetsåtgärder

Inom två veckor efter inlämnandet av solidaritetsåtgärdsplanerna kommer kommissionen att anta en genomförandeakt som fastställer de solidaritetsåtgärder vilka medlemsstaterna ska vidta till förmån för den medlemsstat som är utsatt för migrationstryck.

Av genomförandeakten ska framgå hur många personer totalt som ska omplaceras och/eller bli föremål för återvändandesponsring, med beaktande av den gynnade medlemsstatens kapacitet och behov på området asyl och återvändande enligt bedömningen, och varje medlemsstats andel ska specificeras på grundval av en fördelningsnyckel i enlighet med begäranden från medlemsstater som har påvisat att de är berättigade till avdrag. Av akten ska också framgå vilka åtgärder på området kapacitetsuppbyggnad, operativt stöd eller åtgärder

inom den yttre dimensionen som ska vidtas av en bidragande medlemsstat i stället för omplacering eller återvändandesponsring.

Genomförandeakten ska antas i enlighet med artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011, enligt vilken kommissionen, vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet på grund av migrationstrycket i en gynnad medlemsstat, ska ges befogenhet att anta omedelbart tillämpliga genomförandeakter som ska förbli i kraft under en period på högst ett år.

- **Allmänna solidaritetsbestämmelser**

Solidaritetsforum

I situationer med migrationstryck, i vilka de solidaritetsbidrag som medlemsstaterna anger i sina solidaritetsåtgärdsplaner inte motsvarar de behov som identifierats i bedömningen av migrationstrycket, sammankallar kommissionen solidaritetsforumet, där medlemsstaterna får möjlighet att anpassa bidragskategorierna i sina solidaritetsåtgärdsplaner.

Om de planerade solidaritetsbidragen inte är tillräckliga för att säkerställa att solidaritetsstödet till landsättningar efter sök- och räddningsinsatser fungerar effektivt, kommer kommissionen att sammankalla solidaritetsforumet innan den antar den kompletterande genomförandeakt som avses i den artikeln.

Andra solidaritetsformer

En medlemsstat får när som helst framställa en begäran om frivilligt solidaritetsstöd från andra medlemsstater. Varje medlemsstat får lämna frivilliga bidrag till förmån för den medlemsstaten, bland annat genom omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd och som omfattas av gränsförfarandet i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*] eller av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna. Dessutom får medlemsstaterna frivilligt lämna bidrag för att stärka medlemsstaternas kapacitet när det gäller asyl, mottagande och återvändande och i den yttre dimensionen. Medlemsstater som har bidragit med eller planerar att bidra med solidaritetsåtgärder ska underrätta kommissionen genom att lämna in en solidaritetsstödsplan i enlighet med bilagan till detta förslag. Om sådana frivilliga bidrag motsvarar de åtgärder som fastställs i en genomförandeakt om migrationstrycket, kommer medlemsstaternas bidrag att dras av från den andel som anges i genomförandeakten.

Omplaceringsförfarande

I den föreslagna förordningen fastställs de förfaranden som ska följas före och efter omplaceringen och skyldigheterna för både den gynnade medlemsstaten och omplaceringsmedlemsstaten. Den gynnade medlemsstatens skyldigheter omfattar bestämmelser om identifiering och registrering av de personer som kommer i fråga för omplacering och skyldigheten att säkerställa att den berörda personen inte utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen. Om den gynnade medlemsstaten drar slutsatsen att den berörda personen utgör en sådan säkerhetsrisk ska personen inte omplaceras. Om den person som ska omplaceras är en sökande, måste den gynnade medlemsstaten också till att börja med göra bedömningen att den inte själv kan fastställas vara ansvarig medlemsstat enligt kriterierna för familjeåterförening eller bosättning/visering innan omplaceringsförfarandet tillämpas, eftersom dessa personer skulle ha en stark koppling till den gynnade medlemsstaten och inte bör omplaceras någon annanstans. Omplaceringsmedlemsstatens skyldigheter omfattar skyldigheten att omplacera en person

som inte utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen och, om personen är sökande, att genomföra förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat när detta inte har skett i den gynnade medlemsstaten. Om personen har beviljats internationellt skydd, måste omplaceringsmedlemsstaten automatiskt bevilja samma status som beviljats av den gynnade medlemsstaten för att säkerställa att personen behåller sin status och motsvarande rättigheter, även om han eller hon omplaceras till en annan medlemsstat.

Förfarande för återvändandesponsring

En medlemsstat som åtar sig att tillhandahålla återvändandesponsring måste samarbeta med den gynnade medlemsstaten och på nära håll samordna insatserna med denna för att fastställa vilka särskilda stödåtgärder som krävs för att från den gynnade medlemsstatens territorium verkställa återvändandet av individuellt identifierade tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaten. På grundval av resultatet av samordningen mellan de berörda medlemsstaterna skulle den sponsrande medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att underlätta och framgångsrikt slutföra återvändandeförfarandena, till exempel genom att bidra till stöd till frivilligt återvändande och återanpassning, leda eller stödja politisk dialog med specifika tredjeländer, säkerställa identifiering och leverans av giltiga resehandlingar eller organisera de praktiska arrangemangen för återvändandeinsatser såsom charter- eller reguljärflyg. I detta skede förblir den gynnade medlemsstaten ändå ansvarig för genomförandet av återvändandeförfarandena (t.ex. utfärdande av återvändandebeslut och överklaganden) i förhållande till de berörda personerna och ska tillämpa återvändandedirektivet.

De sponsrande medlemsstaterna skulle genomföra stödåtgärderna under en förutbestämd tidsperiod på åtta månader. Denna period skulle börja löpa från och med den dag då kommissionen antar en genomförandeakt om solidaritet i situationer med migrationstryck. Om de sponsrade tredjelandsmedborgarna ännu inte omfattas av ett återvändandebeslut när genomförandeakten antas, skulle perioden räknas från och med den dag då återvändandebeslutet utfärdas eller, om personerna utan framgång ansökt om asyl och följaktligen fått återvändandebeslut, från och med den tidpunkt då tredjelandsmedborgaren inte längre har rätt att stanna kvar och inte tillåts stanna kvar.

Om återvändandet trots de berörda medlemsstaternas gemensamma insatser inte har kunnat verkställas, skulle tredjelandsmedborgarna vid utgången av åttamånadersperioden överföras till den sponsrande medlemsstatens territorium. För detta ändamål ska det förfarande som beskrivs i föregående avsnitt gälla i tillämpliga delar.

- **Finansiellt stöd**

Förslaget innehåller ekonomiska incitament för omplacering. Ett ekonomiskt bidrag om 10 000 EUR kommer att utgå per omplacerad person (även efter återvändandesponsring om återvändandet inte verkställts). Det ekonomiska bidraget kommer att uppgå till 12 000 EUR om den omplacerade personen är ett ensamkommande barn. Dessutom kommer ett ekonomiskt bidrag på 500 EUR att utgå för att täcka överföringskostnaderna för personer i samband med omplacering och de förfaranden som fastställs i denna förordning.

- **Ändringar av andra rättsakter**

Förslaget innehåller en ändring av förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*] för att införa de finansiella bestämmelser som ligger till grund för detta förslag till förordning.

Förslaget innehåller också en ändring av direktiv 2003/109/EG (direktivet om varaktigt bosatta). För dem som är i behov av skydd kommer utsikten att snabbare få status som varaktigt bosatt att bli ett viktigt bidrag för att underlätta en fullständig och snabb integrering

av personer som beviljats internationellt skydd i bosättningsmedlemsstaten. Personer som beviljats internationellt skydd bör kunna erhålla ställning som varaktigt bosatta i den medlemsstat som beviljat dem internationellt skydd efter tre års laglig och oavbruten bosättning i den medlemsstaten, samtidigt som det säkerställs att personer som beviljats internationellt skydd omfattas av samma villkor som andra tredjelandsmedborgare vad gäller andra villkor för att erhålla en sådan ställning.

5.3. Rationalisering av förfarandet för fastställande av ansvar och förbättring av dess effektivitet

För att förfarandet för att fastställa ansvaret för prövningen av en ansökan om internationellt skydd ska fungera på ett smidigt sätt över lång tid och därmed ge snabb tillgång till prövningsförfarandet och skydd för dem som behöver det, samtidigt som otillåtna förflyttningar förebyggs, föreslås ett antal förbättringar av systemet, däribland följande:

- En sökandes skyldighet att ansöka antingen i den första medlemsstaten för irreguljär inresa eller, vid laglig vistelse, i vistelsemedlemsstaten, i enlighet med förslaget från 2016. Sökanden är då skyldig att befinna sig i den medlemsstaten under förfarandet för fastställande av ansvaret, och i den ansvariga medlemsstaten efter detta fastställande. Syftet är att säkerställa en ordnad hantering av migrationsströmmar, underlätta fastställandet av den ansvariga medlemsstaten och därigenom påskynda tillgången till förfarandet för beviljande av internationellt skydd samt förhindra otillåtna förflyttningar. Denna ändring förtydligar att den sökande varken får välja i vilken medlemsstat han eller hon lämnar in sin ansökan eller vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan. I fall av bristande efterlevnad av denna skyldighet kommer den sökande enbart att ha rätt till materiella mottagningsvillkor i det land där han eller hon är skyldig att befinna sig.
- Personer som beviljats omedelbart skydd enligt förordning (EU) XXX/XXX [*förordning om hantering av krissituationer och force majeure-situationer på asyl- och migrationsområdet*] omfattas av definitionen av sökande för att säkerställa att den medlemsstat som beviljat denna skyddsstatus, även om deras ansökningar väntar på beslut (tillfälligt upphävda), inte befrias från sin skyldighet att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan och respektera de kriterier och mekanismer som anges i denna förordning. Om en annan medlemsstat fastställs som ansvarig medlemsstat bör det omedelbara skyddet upphöra i och med verkställandet av överföringen. Om de berörda personerna flyttade till andra medlemsstater och ansökte om internationellt skydd där, skulle den ansvariga medlemsstaten också vara skyldig att återta dem i enlighet med de förfaranden som fastställs i denna förordning.
- Som framgår av 2016 års förslag införs genom förordningen en skyldighet för medlemsstaterna att, innan kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat tillämpas, säkerställa att en person inte utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i en medlemsstat innan en överföring verkställs. Denna skyldighet gäller med avseende på varje person som omfattas av de förfaranden som anges i förordningen, även om vederbörande inte varit föremål för screening eller av någon annan anledning inte har genomgått en säkerhetskontroll. Det ankommer på den medlemsstat där ansökan först registrerades att bedöma om det finns rimliga skäl att betrakta sökanden som en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i en medlemsstat innan ansvarskriterierna tillämpas. Om bedömningen visar att sökanden utgör en säkerhetsrisk ska den medlemsstaten bli ansvarig medlemsstat. Om den berörda personen börjar utgöra en säkerhetsrisk efter det att ansvaret redan har

fastställts, får överföringen äga rum under förutsättning att den särskilda bestämmelsen om utbyte av säkerhetsrelaterade uppgifter respekteras.

- Kravet på att de sökande samarbetar skärps för att säkerställa att myndigheterna får tillgång till alla uppgifter som behövs för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig och huruvida sökanden är berättigad till internationellt skydd, samt för att förhindra att reglerna kringgås, särskilt genom avvikande. I förordningen fastställs proportionerliga skyldigheter för sökande att i tid lämna alla uppgifter och handlingar som krävs för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig och att samarbeta med medlemsstaternas behöriga myndigheter. Det anges även uttryckligen att den sökande är skyldig att befinna sig i den berörda medlemsstaten och stå till dess myndigheters förfogande samt rätta sig efter beslut om överföring. Underlåtenhet att fullgöra de rättsliga skyldigheterna enligt förordningen kommer att få proportionerliga formella konsekvenser för sökanden, till exempel att uppgifter som utan skäl lämnats in för sent inte kan beaktas.
- Genom förordningen utvidgas omfattningen av den information som måste lämnas till de sökande. Genom den personliga intervjun ska det bli lättare att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig tack vare att alla nödvändiga uppgifter då samlas in. Den får dock inte leda till en försening av förfarandet om sökanden avvikit eller tillräcklig information redan har lämnats.
- Regeln att kriterierna ska fastställas på grundval av situationen vid den tidpunkt då ansökan först registrerades i en medlemsstat är tillämplig på alla kriterier, inklusive på dem som gäller familjemedlemmar och underåriga. Ett tydligt slutdatum för att lämna nödvändiga uppgifter möjliggör snabba bedömningar och beslut.
- I förordningen behålls den utvidgade definition av familjemedlemmar som föreslogs 2016 på två sätt: 1) den omfattar även sökandens syskon och 2) den omfattar även familjebildningar som uppkommit efter avresan från ursprungslandet, men före ankomsten till medlemsstaternas territorium. Syskon är en snäv men viktig kategori där möjligheterna att bevisa och kontrollera familjebandet är relativt enkla, och risken för missbruk därför är liten. Utvidgningen till att även omfatta familjebildningar som uppkommit under transiteringstiden beror på senare tiders migrationsmönster, bl.a. långa vistelser utanför ursprungslandet före ankomsten till EU, till exempel i flyktingläger. Dessa riktade utvidgningar av familjedefinitionen syftar till att skapa en meningsfull koppling mellan den berörda personen och den ansvariga medlemsstaten, även med beaktande av de vidare konsekvenserna för de berörda familjerna. Därför förväntas definitionen också minska risken för otillåtna förflyttningar eller avvikande när det gäller personer som omfattas av de utvidgade reglerna.
- Reglerna om nödvändiga bevis för att fastställa ansvaret görs mer flexibla, i synnerhet för att underlätta en effektiv familjeåterförening. I reglerna klargörs att formell bevisning, såsom styrkande handlingar i original och DNA-tester, inte bör vara nödvändiga i de fall där indicierna är konsekventa, kontrollerbara och tillräckligt detaljerade för att fastställa ansvar.
- En rad förändringar föreslås för att stärka och göra ansvarskriterierna i artiklarna 19, 21 och 22 enhetligare. För att öka stabiliteten i systemet har ansvarskriterierna för viseringar och uppehållshandlingar förtydligats i artikel 19 och deras tillämpning har förlängts till tre år. I artikel 21 om irreguljär inresa har även bestämmelsen om att ansvaret upphör efter tolv månader efter irreguljär inresa förlängts till tre år. Dessutom har klausulen om olaglig vistelse strukits eftersom denna bestämmelse visade sig vara besvärlig att tillämpa i praktiken på grund av svårigheten att tillhandahålla nödvändig bevisning. I bestämmelsen om inresa efter upphävt viseringskrav stryks undantaget avseende efterföljande inresor till andra medlemsstater där inresevisering inte behövs, i

linje med att den första inresemedlemsstaten i regel bör vara ansvarig och för att förhindra otillåten förflyttning efter inresan.

- Dessutom införs ett nytt kriterium för innehav av examensbevis eller kvalifikation som utfärdats av en utbildningsanstalt inrättad av en medlemsstat för att säkerställa att en sökande kan få sin ansökan prövad i en medlemsstat till vilken vederbörande har betydande kopplingar. Sådana examensbevis eller kvalifikationer bör minst motsvara sekundärutbildning motsvarande nivå 2 i den internationella standarden för utbildningsklassificering, som genomförs av en utbildningsanstalt eller en läroanstalt för högre utbildning enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801[35], i enlighet med nationell lagstiftning eller administrativ praxis i medlemsstaterna.
- I den ändrade förordningen införs kortare tidsfrister för de olika stegen i förfarandet i syfte att påskynda fastställandet av ansvaret för att ge sökande snabbare tillgång till asylförfarandena. Detta gäller tidsfristerna för att lämna in och besvara framställan om övertagande, med undantag för ensamkommande barn, skicka meddelande om återtagande och fatta beslut om överföring.
- Tidsfrister som löpt ut kommer endast i vissa fall att leda till att ansvaret övergår på en annan medlemsstat. Sådana ansvarsövergångar tycks ha gjort det lockande att kringgå bestämmelserna och förhala förfarandena. De regler som leder till att ansvaret övergår på en annan medlemsstat när tidsfristen för att skicka ett meddelande om återtagande har löpt ut har därför strukits, liksom de regler som leder till att ansvaret upphör eller övergår på grund av sökandens beteende. Om sökanden avviker från en medlemsstat för att undvika en överföring till den ansvariga medlemsstaten, kommer den överförande medlemsstaten att kunna använda återstoden av sexmånadersfristen till att genomföra överföringen från och med den tidpunkt då myndigheterna åter får kontakt med den sökande.
- I enlighet med förslaget från 2016 har framställningar om återtagande omvandlats till enkla meddelanden om återtagande, eftersom den ansvariga medlemsstaten kommer att framgå av Eurodacträffen. Den meddelade medlemsstaten kommer nu att få möjlighet att skyndsamt invända mot meddelandet på grund av att de begränsade reglerna för ansvarets övergång och upphörande är tillämpliga, dvs. när en annan medlemsstat inte i tid överfört personen till den ansvariga medlemsstaten, tillämpat klausulen om diskretionär bedömning eller den berörda personen lämnat medlemsstaternas territorium i enlighet med ett återvändandebeslut. Detta är ett viktigt verktyg för att motverka otillåtna förflyttningar, eftersom det i dag är vanligare med framställan om återtagande än framställan om övertagande.
- En skyldighet har tillkommit för den ansvariga medlemsstaten att återta personer som beviljats internationellt skydd eller en vidarebosatt person som gjort en ansökan eller vistas irreguljärt i en annan medlemsstat. Denna skyldighet kommer att ge medlemsstaterna nödvändiga rättsliga verktyg för att verkställa överföring för återtagande, vilket är viktigt för att begränsa otillåtna förflyttningar.
- Bestämmelserna om rättsmedel har anpassats för att väsentligt påskynda och harmonisera förfarandena för överklagande. Utöver att klargöra sökandens rätt att begära suspensiv verkan av ett beslut om överföring under ett överklagande eller en omprövning fastställs i förslaget också en särskild, kort tidsfrist för domstolarna att fatta sådana beslut.

[35] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801 av den 11 maj 2016 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för forskning, studier, praktik, volontärarbete, deltagande i elevutbytesprogram eller utbildningsprojekt och för au pairarbete (EUT L 132, 21.5.2016, s. 21).

- Förlikningsförfarandet som tvistlösningsmekanism, som aldrig har använts för formell tvistlösning sedan möjligheten infördes i Dublinkonventionen 1990 (även om den då hade en lite annan utformning), ändras för att göra den mer användbar och underlätta bruket av den.
- Målen för den befintliga förvarnings- och beredskapsmekanismen kommer att övertas av Europeiska unionens nya asylbyrå, bland annat i enlighet med kapitel 5 om övervakning och utvärdering och kapitel 6 om operativt och tekniskt stöd i förslaget om Europeiska unionens asylbyrå. Strykningen av den mekanism som föreslogs 2016 har därför behållits i denna förordning.
- Ett nätverk med ansvariga enheter inrättas och sköts av Europeiska unionens asylbyrå för att förbättra det praktiska samarbetet och informationsutbytet i alla frågor som gäller tillämpningen av den föreliggande förordningen, däribland utvecklingen av praktiska verktyg och riktlinjer.
- Med avseende på ensamkommande barn innehåller förslaget ett förtydligande om att det är den medlemsstat där barnet första gången lämnade in ansökan om internationellt skydd som kommer att vara ansvarig, förutom om det kan påvisas att detta inte är för barnets bästa. Denna bestämmelse gör det möjligt att snabbt fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig och därmed ge denna utsatta grupp sökande snabb tillgång till förfarandet, vilket är viktigt inte minst med tanke på de kortare tidsfrister som föreslås.
- Bestämmelsen om rättssäkerhetsgarantier för ensamkommande barn har anpassats för att göra bedömningen av barnets bästa lättare att tillämpa i praktiken. Innan ett ensamkommande barn överförs till en annan medlemsstat, ska den överförande medlemsstaten därför kontrollera att den andra medlemsstaten utan dröjsmål kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder enligt förordningen om asylförfaranden och direktivet om mottagningsvillkor. Det föreskrivs också att alla beslut om att överföra ett ensamkommande barn måste föregås av en bedömning av barnets bästa som ska utföras skyndsamt av kompetent personal.

2020/0279 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om asyl- och migrationshantering och om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och förslaget till förordning (EU) XXX/XXX [Asyl- och migrationsfonden]

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 78.2 e, 79.2 a, 79.2 b och 79.2 c,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[36],

med beaktande av Regionkommitténs yttrande[37],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) I egenskap av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa bör unionen säkerställa att det inte förekommer några personkontroller vid de inre gränserna och utarbeta en gemensam politik för asyl, invandring och förvaltning av unionens yttre gränser, vilken grundar sig på solidaritet mellan medlemsstaterna och är rättvis för tredjelandsmedborgare.

(2) Därför krävs en övergripande strategi med målet att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna, vilken bör föra samman politiken på områdena asyl- och migrationshantering och förbindelserna med berörda tredjeländer, med erkännande av att en sådan strategi endast kan vara effektiv om alla delar behandlas gemensamt och på ett integrerat sätt.

(3) Denna förordning bör bidra till den övergripande strategin genom att en gemensam ram fastställs för unionens och medlemsstaternas åtgärder på området asyl- och migrationspolitik för att utveckla principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning i enlighet med artikel 80 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Medlemsstaterna bör därför vidta alla nödvändiga åtgärder, bland annat för att ge personer i nöd tillgång till internationellt skydd och lämpliga mottagningsvillkor, möjliggöra en effektiv tillämpning av reglerna om

[36] EUT C , , s. .
[37] EUT C , , s. .

fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, se till att tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna återvänder, förebygga irreguljär migration och otillåtna förflyttningar mellan dem samt ge andra medlemsstater stöd i form av solidaritetsbidrag, som sitt bidrag till den övergripande strategin.

(4) Den gemensamma ramen bör sammanföra förvaltningen av det gemensamma europeiska asylsystemet och förvaltningen av migrationspolitiken. Migrationspolitikens mål bör vara att säkerställa en effektiv hantering av migrationsströmmar, rättvis behandling av tredjelandsmedborgare som vistas lagligen i medlemsstaterna samt förebyggande av, och skärpta åtgärder för att bekämpa, olaglig migration och smuggling av migranter.

(5) Den gemensamma ramen behövs för att på ett verkningsfullt sätt ta itu med det allt vanligare fenomenet blandade inresor med personer som är i behov av internationellt skydd och personer som inte är det, och som ett erkännande av att utmaningen med att migranter reser in i unionen på ett irreguljärt sätt inte ska behöva hanteras av enskilda medlemsstater utan av unionen som helhet. För att säkerställa att medlemsstaterna har de verktyg de behöver för att verkligen kunna hantera denna utmaning bör den här förordningens tillämpningsområde omfatta inte bara personer som ansöker om internationellt skydd, utan även irreguljära migranter. Förordningens tillämpningsområde bör också omfatta personer som beviljats internationellt skydd, personer som vidarebosatts eller beviljats inresa samt personer som beviljats omedelbart skydd.

(6) För att återspegla helhetssynen och säkerställa samstämmighet och effektivitet i de åtgärder som unionen och dess medlemsstater vidtar inom ramen för sina befogenheter, behövs det en integrerad politikutformning på området asyl- och migrationshantering, i fråga om både interna och externa aspekter, vilket ingår i den övergripande strategin.

(7) Medlemsstaterna bör ha de personalresurser och ekonomiska resurser och den infrastruktur som krävs för att effektivt kunna genomföra asyl- och migrationspolitiken och bör säkerställa lämplig samordning mellan de berörda nationella myndigheterna och med de nationella myndigheterna i övriga medlemsstater.

(8) Kommissionen bör gå strategiskt till väga och anta en europeisk asyl- och migrationshanteringsstrategi om genomförandet av asyl- och migrationspolitiken. Strategin bör bygga på relevanta rapporter och analyser från unionens byråer och på medlemsstaternas nationella strategier.

(9) Medlemsstaternas nationella strategier bör innehålla information om beredskapsplanering och om genomförandet av principerna om integrerad politikutformning och om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning i denna förordning, liksom de rättsliga skyldigheter som följer av den på nationell nivå.

(10) För att få ett verkningsfullt övervakningssystem som säkerställer tillämpningen av asylregelverket bör dessa strategier också bygga på resultaten av den bevakning som utförts av Europeiska unionens asylbyrå och Frontex, av den utvärdering som genomförts i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1053/2013 och av de utvärderingar som genomförts i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*].

(11) Med tanke på vikten av att säkerställa att unionen är beredd och kapabel att anpassa sig till den skiftande utvecklingen på asyl- och migrationsområdet bör kommissionen årligen anta en rapport om migrationshantering, som beskriver migrationssituationens sannolika utveckling och unionens och medlemsstaternas beredskap att reagera på och anpassa sig till den. Rapporten bör också innehålla resultaten av den bevakningsrapportering som föreskrivs i de nationella strategierna och bör föreslå förbättringar när det finns uppenbara brister.

(12) För att säkerställa att medlemsstaterna har de verktyg de behöver för att hantera utmaningar som kan uppstå på grund av att utsatta tredjelandsmedborgare som ansöker om internationellt skydd befinner sig på deras territorium, oavsett hur de passerade de yttre gränserna, bör rapporten också ange huruvida medlemsstaterna tampas med sådana utmaningar. Medlemsstaterna bör i sådana fall också kunna förlita sig på användning av ”solidaritetspoolen” för omplacering av utsatta personer.

(13) Kommissionen bör bevaka och regelbundet rapportera om migrationssituationen för att bidra till ett verkningsfullt genomförande av den gemensamma ramen och för att identifiera brister, ta itu med utmaningar och förhindra att migrationstryck byggs upp.

(14) För att unionens system för asyl- och migrationshantering ska fungera väl är det viktigt med en verkningsfull återvändandepolitik, så att de som inte har rätt att stanna på unionens territorium återvänder. Eftersom en betydande andel av ansökningarna om internationellt skydd kan betraktas som ogrundade är det nödvändigt att göra återvändandepolitiken mer ändamålsenlig. Genom en effektivisering av återvändandena och ett närmande mellan asyl- och återvändandeförfarandena skulle trycket på asylsystemet minska, vilket skulle underlätta tillämpningen av reglerna om fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva dessa ansökningar samt bidra till att de som behöver internationellt skydd faktiskt också får det.

(15) För att stärka samarbetet med tredjeländer när det gäller återvändande och återtagande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna är det nödvändigt att utveckla en ny mekanism, som inbegriper EU:s alla relevanta politikområden och verktyg, i syfte att förbättra samordningen av de olika åtgärder som unionen och medlemsstaterna kan vidta för detta ändamål på andra områden än migration. Denna mekanism bör bygga på den analys som utförts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 810/2009[38] eller annan tillgänglig information, och ta hänsyn till unionens övergripande förbindelser med tredjelandet. Mekanismen bör också stödja genomförandet av återvändandesponsring.

(16) För att säkerställa en rättvis ansvarsfördelning och en god balans mellan medlemsstaternas insatser bör man inrätta en ändamålsenlig solidaritetsmekanism som säkerställer att sökande snabbt får tillträde till förfarandena för internationellt skydd. En sådan mekanism bör sörja för olika typer av solidaritetsåtgärder, vara flexibel och kunna anpassas till medlemsstaternas migrationsutmaningar, som kan vara av skiftande karaktär.

(17) Med tanke på behovet av att säkerställa att den solidaritetsmekanism som inrättas genom denna förordning fungerar smidigt, bör ett solidaritetsforum med företrädare för alla medlemsstater inrättas och sammankallas av kommissionen.

---

[38] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex), EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.

(18) Med tanke på den speciella karaktär som utmärker landsättningar i samband med sök- och räddningsinsatser vilka utförs av medlemsstater eller privata organisationer, antingen på uppdrag av medlemsstaterna eller självständigt i samband med migration, bör det i denna förordning föreskrivas en särskild process som är tillämplig på personer som landsätts efter dessa insatser, oavsett om en situation med migrationstryck föreligger eller inte.

(19) Med tanke på att landsättningar är ett återkommande inslag i sök- och räddningsinsatser längs de olika migrationsrutterna, bör den årliga rapporten om migrationshantering innehålla korttidsprognoser för landsättningar som förväntas i samband med sådana insatser och de solidaritetsåtgärder som skulle krävas för att bidra till landsättningsmedlemsstatens behov. Kommissionen bör anta en genomförandeakt om inrättande av en pool av solidaritetsåtgärder (nedan kallad *solidaritetspoolen*) i syfte att hjälpa landsättningsmedlemsstaten att klara av utmaningarna i samband med sådana landsättningar. Dessa åtgärder bör omfatta omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd och som inte omfattas av gränsförfarandet, åtgärder som stärker kapaciteten på området asyl, mottagande och återvändande, operativt stöd eller åtgärder med en yttre dimension.

(20) För att snabbt kunna reagera på den specifika situationen vid landsättningar efter sök- och räddningsinsatser bör kommissionen, med hjälp av unionens byråer, underlätta en snabb omplacering av personer som är berättigade att ansöka om internationellt skydd och som inte omfattas av gränsförfarandet. Under samordning av kommissionen ska Europeiska unionens asylbyrå och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån upprätta en förteckning över personer som är berättigade till omplacering och ange fördelningen av dessa personer mellan de bidragande medlemsstaterna.

(21) Personer som landsätts bör fördelas proportionellt mellan medlemsstaterna.

(22) Varje medlemsstats totala bidrag till solidaritetspoolen bör fastställas genom att medlemsstaterna anger vilka åtgärder de vill bidra med. Om medlemsstaternas bidrag inte är tillräckliga för en hållbar solidaritetsberedskap bör kommissionen ha befogenhet att anta en genomförandeakt som fastställer det totala antalet tredjelandsmedborgare som ska omfattas av omplacering och varje medlemsstats andel av detta antal, beräknad enligt en fördelningsnyckel baserad på varje medlemsstats folkmängd och BNP. Om de åtgärder som medlemsstater har angett i fråga om kapacitet eller den yttre dimensionen skulle leda till ett underskott på mer än 30 % av det totala antalet omplaceringar som fastställs i rapporten om migrationshantering, bör kommissionen ha möjlighet att justera bidragen från dessa medlemsstater, som då bör lämna hälften av sin andel som fastställts enligt fördelningsnyckeln antingen genom omplacering eller, när så anges, genom återvändandesponsring.

(23) För att säkerställa att det alltid finns stödåtgärder för att hantera den specifika situationen med landsättningar efter sök- och räddningsinsatser, bör kommissionen anta ändrade genomförandeakter som ökar det totala antalet bidrag med 50 % när antalet landsättningar efter sök- och räddningsinsatser har nått 80 % av solidaritetspoolerna för en eller flera av de gynnade medlemsstaterna.

(24) Solidaritetsmekanismen bör också kunna användas i situationer med migrationstryck, i synnerhet i fråga om de medlemsstater som på grund av sitt geografiska läge är utsatta för eller sannolikt kommer att utsättas för migrationstryck. För detta ändamål bör kommissionen anta en rapport som fastställer om en medlemsstat är utsatt för migrationstryck och anger vilka åtgärder som kan hjälpa den medlemsstaten att klara av migrationstrycket.

(25) När kommissionen bedömer om en medlemsstat är utsatt för migrationstryck bör den, på grundval av en bred kvalitativ bedömning, ta hänsyn till många olika faktorer, bland annat antalet asylsökande, irreguljära gränspassager, beslut om återvändande som utfärdats och verkställts samt förbindelserna med berörda tredjeländer. Solidaritetsåtgärderna bör utformas från fall till fall för att anpassas till den berörda medlemsstatens behov.

(26) Endast personer som mer sannolikt har rätt att stanna i unionen bör omplaceras. Därför bör omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd begränsas till dem som inte omfattas av det gränsförfarande som fastställs i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

(27) Solidaritetsmekanismen bör omfatta åtgärder för att främja en rättvis ansvarsfördelning och en balans mellan medlemsstaternas insatser även när det gäller återvändande. Genom återvändandesponsring bör en medlemsstat åta sig att hjälpa en medlemsstat som är utsatt för migrationstryck att genomföra de nödvändiga åtgärderna för att tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna ska återvända; dock bör det noteras att den gynnade medlemsstaten förblir ansvarig för att verkställa återvändandet så länge som personerna befinner sig på dess territorium. När sådana åtgärder inte har gett resultat efter en period på åtta månader bör de sponsrande medlemsstaterna överföra dessa personer i enlighet med de förfaranden som fastställs i denna förordning och tillämpa direktiv 2008/115/EG; i tillämpliga fall får medlemsstaterna erkänna det beslut om återvändande som utfärdats av den gynnade medlemsstaten genom tillämpning av rådets direktiv 2001/40[39]. Återvändandesponsring bör ingå i EU:s gemensamma system för återvändande, som innefattar operativt stöd via Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån och tillämpning av samordningsmekanismen för att främja verkningsfullt samarbete med tredjeländer på området återvändande och återtagande.

(28) Medlemsstaterna bör meddela vilken typ av solidaritetsbidrag de kommer att lämna genom att fylla i en solidaritetsåtgärdsplan. När medlemsstaterna själva är gynnade medlemsstater bör de inte vara skyldiga att lämna solidaritetsbidrag till andra medlemsstater. Samtidigt bör det vara möjligt för en medlemsstat som på senare år har upplevt en tung migrationsbörda, på grund av ett stort antal ansökningar om internationellt skydd, att begära en minskning av sin andel av solidaritetsbidraget till medlemsstater som är utsatta för migrationstryck, när bidraget består av omplacering eller återvändandesponsring. Minskningen bör fördelas proportionellt mellan de övriga medlemsstater som vidtar sådana åtgärder.

(29) Om rapporten om migrationshantering för en medlemsstat som är utsatt för migrationstryck fastställer ett behov i fråga om kapacitetsåtgärder inom asyl, mottagande och återvändande eller i fråga om den yttre dimensionen, bör bidragande medlemsstater kunna bidra genom att tillgodose dessa behov i stället för genom omplacering eller återvändandesponsring. För att säkerställa att sådana bidrag står i proportion till den bidragande medlemsstatens andel bör kommissionen ha möjlighet att öka eller minska sådana bidrag i genomförandeakten. Om medlemsstaternas angivna åtgärder i fråga om kapacitet eller den yttre dimensionen skulle leda till ett underskott på mer än 30 % av det erforderliga antalet personer som ska omplaceras eller omfattas av återvändandesponsring, bör kommissionen ha möjlighet att justera

[39] Rådets direktiv 2001/40/EG av den 28 maj 2001 om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredje land, EGT L 149, 2.6.2001, s. 34.

bidragen från dessa medlemsstater för att säkerställa att de lämnar hälften av sin andel genom omplacering eller återvändandesponsring.

(30) För att säkerställa heltäckande och effektiva solidaritetsåtgärder och för att klargöra situationen för de medlemsstater som får stöd, bör kommissionen anta en genomförandeakt som specificerar de bidrag som varje medlemsstat ska lämna. Dessa bidrag bör alltid grunda sig på den typ av bidrag som anges av den berörda medlemsstaten i solidaritetsåtgärdsplanen, förutom om medlemsstaten har underlåtit att lämna in en sådan plan. I sådana fall bör de åtgärder som anges i genomförandeakten för den berörda medlemsstaten fastställas av kommissionen.

(31) En fördelningsnyckel som bygger på medlemsstaternas folkmängd och ekonomi bör användas som en referenspunkt för solidaritetsmekanismen, som gör det möjligt att fastställa varje medlemsstats totala bidrag.

(32) En medlemsstat bör frivilligt, på eget initiativ eller på begäran av en annan medlemsstat, kunna vidta andra solidaritetsåtgärder för att hjälpa den medlemsstaten att hantera migrationssituationen eller för att förebygga migrationstryck. Dessa bidrag bör inbegripa åtgärder som syftar till att stärka kapaciteten hos den medlemsstat som är utsatt för tryck eller till att reagera på migrationstendenser genom samarbete med tredjeländer. Dessutom bör sådana solidaritetsåtgärder omfatta omplacering av tredjelandsmedborgare som deltar i gränsförfarandet samt tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna. För att uppmuntra till frivillig solidaritet bör frivilliga bidrag som medlemsstater lämnar i form av omplacering eller återvändandesponsring beaktas i den genomförandeakt som föreskrivs med avseende på situationer med migrationstryck.

(33) Det gemensamma europeiska asylsystemet (Ceas) har gradvis byggts upp som ett gemensamt skyddsområde, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951 (nedan kallad *Genèvekonventionen*), kompletterad genom New York-protokollet av den 31 januari 1967, vilket säkerställer att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, i enlighet med principen om *non-refoulement*. Utan att det påverkar ansvarskriterierna i denna förordning betraktas i detta avseende medlemsstaterna, som alla iakttar principen om *non-refoulement*, som säkra länder för tredjelandsmedborgare.

(34) Det är lämpligt att en tydlig och genomförbar metod för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd ingår i det gemensamma europeiska asylsystemet[40]. Denna metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

(35) Denna förordning bör bygga på de principer som ligger till grund för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013[41] och samtidigt utveckla principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning som en del av den gemensamma

[40] Som Europeiska rådet konstaterade vid sitt extra möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999.

[41] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, EUT L 180, 29.6.2013, s. 31.

ramen. I detta syfte bör en ny solidaritetsmekanism göra det möjligt att stärka medlemsstaternas beredskap att hantera migration, klara av situationer där medlemsstaterna är utsatta för migrationstryck och underlätta regelmässigt solidaritetsstöd mellan medlemsstaterna.

(36) Denna förordning bör tillämpas på personer som ansöker om subsidiärt skydd och personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, för att säkerställa likabehandling av alla som ansöker om eller har beviljats internationellt skydd, och överensstämmelse med unionens gällande asylregelverk, särskilt förordning (EU) XXX/XXX [*skyddsgrundsförordningen*].

(37) Personer som beviljats omedelbart skydd i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordning om hantering av krissituationer och force majeure på asyl- och migrationsområdet*] bör också fortsatt betraktas som personer som ansöker om internationellt skydd, med tanke på deras pågående (tillfälligt avbrutna) ansökan om internationellt skydd i den mening som avses i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*]. De bör därför omfattas av denna förordning och betraktas som sökande vid tillämpningen av kriterierna och mekanismerna för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva deras ansökningar om internationellt skydd eller förfarandet för omplacering enligt denna förordning.

(38) I syfte att begränsa otillåtna förflyttningar och säkerställa att medlemsstaterna har de nödvändiga verktygen för att till den ansvariga medlemsstaten överföra personer som beviljats internationellt skydd men som rest in på territoriet i en annan medlemsstat än den ansvariga medlemsstaten utan att uppfylla villkoren för vistelse i den andra medlemsstaten, och för att säkerställa verklig solidaritet mellan medlemsstaterna, bör denna förordning även tillämpas på personer som beviljats internationellt skydd. Denna förordning bör likaledes tillämpas på personer som vidarebosatts eller beviljats inresa i en medlemsstat i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om en unionsram för vidarebosättning*] eller som beviljas internationellt skydd eller humanitär status enligt ett nationellt vidarebosättningsprogram.

(39) Samtidigt bör man sörja för möjligheten att snabbare erhålla ställning som varaktigt bosatt, med tanke på vikten av att underlätta full integration av personer som beviljats internationellt skydd i bosättningsmedlemsstaten. Personer som beviljats internationellt skydd bör kunna erhålla ställning som varaktigt bosatta i den medlemsstat som beviljade dem internationellt skydd efter tre års laglig och oavbruten bosättning i den medlemsstaten. Vad gäller andra villkor för att erhålla den ställningen, bör personer som beviljats internationellt skydd vara skyldiga att uppfylla samma villkor som andra tredjelandsmedborgare. Rådets direktiv 2003/109/EG[42] bör därför ändras i enlighet med detta.

(40) Av effektivitets- och rättssäkerhetsskäl är det viktigt att förordningen bygger på principen att ansvaret endast fastställs en gång, såvida inte den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium i enlighet med ett beslut om återvändande eller avlägsnande.

(41) Europaparlamentets och rådets direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*][43] bör tillämpas på förfarandet för att fastställa ansvarig

[42] Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning, EUT L 016, 23.1.2004, s. 44.

[43] Direktiv XXX/XXX/EU (fullständig text)

medlemsstat enligt denna förordning, om inte annat följer av begränsningarna för tillämpningen av det direktivet.

(42) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*][44] bör tillämpas utöver och utan att det påverkar tillämpningen av de bestämmelser om rättssäkerhetsgarantier som regleras i denna förordning, med förbehåll för begränsningarna i tillämpningen av den förordningen.

(43) I enlighet med Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter från 1989 och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör barnets bästa komma i främsta rummet för medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning. Vid bedömningen av barnets bästa bör medlemsstaterna i synnerhet ta vederbörlig hänsyn till den underårigas välbefinnande och sociala utveckling, säkerhets- och trygghetshänsyn och den underårigas egna synpunkter i enlighet med hans eller hennes ålder och mognad, inklusive hans eller hennes bakgrund. Dessutom bör det införas särskilda rättssäkerhetsgarantier för ensamkommande barn på grund av deras särskilda utsatthet.

(44) I enlighet med Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör respekten för familjelivet vara en fråga av största vikt för medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning.

(45) För att förhindra att personer som utgör en säkerhetsrisk överförs mellan medlemsstaterna är det nödvändigt att säkerställa att den medlemsstat där en ansökan först registreras inte tillämpar ansvarskriterierna eller att den gynnade medlemsstaten inte tillämpar omplaceringsförfarandet om det finns rimliga skäl att anse att den berörda personen utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen.

(46) Om en och samma medlemsstat gör en samlad prövning av ansökningar om internationellt skydd från medlemmar i samma familj, bör det vara möjligt att säkerställa att ansökningarna prövas grundligt, att de beslut som fattas i dessa ärenden blir enhetliga och att familjemedlemmar inte skiljs åt.

(47) Definitionen av familjemedlemmar i denna förordning bör även omfatta sökandens syskon. Att återförena syskon är av särskild vikt för att förbättra de sökandes integrationsmöjligheter och därmed förebygga otillåtna förflyttningar. Definitionen av familjemedlem bör även återspegla dagens migrationsverklighet, där sökande ofta anländer till medlemsstaternas territorium efter en lång tids transitering. Definitionen bör därmed även ta hänsyn till familjebildningar som uppkommit utanför ursprungslandet, men före ankomsten till medlemsstaternas territorium. Denna begränsade och riktade utvidgning av definitionen väntas minska vissa asylsökandes incitament till otillåtna förflyttningar inom EU.

(48) För att säkerställa full respekt för principen om familjesammanhållning och hänsyn till barnets bästa bör förekomsten av ett beroendeförhållande mellan en sökande och dennas barn, syskon eller förälder på grund av sökandens graviditet eller moderskap, hälsotillstånd eller höga ålder vara ett bindande ansvarskriterium. Om sökanden är ett ensamkommande barn bör även närvaron av en familjemedlem eller en släkting som kan ta hand om honom eller henne på en annan medlemsstats territorium göras till ett bindande ansvarskriterium. För att inte uppmuntra ensamkommande barn till otillåtna

[44] Direktiv XXX/XXX/EU (fullständig text)

förflyttningar, vilket inte är till deras bästa, bör ansvarig medlemsstat i avsaknad av en familjemedlem eller en släkting vara den där det ensamkommande barnets ansökan om internationellt skydd först registrerades, såvida det inte påvisas att detta inte är för barnets bästa. Innan ett ensamkommande barn överförs till en annan medlemsstat bör den överförande medlemsstaten kontrollera att den andra medlemsstaten kommer att vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder för att säkerställa lämpligt skydd av barnet, i synnerhet att snarast utse en eller flera företrädare som ska ha i uppgift att bevaka barnets alla rättigheter. Alla beslut om att överföra ensamkommande barn bör föregås av en bedömning av barnets bästa som ska utföras av personal med erforderliga kvalifikationer och sakkunskaper.

(49) Reglerna om bevis bör möjliggöra en snabbare familjeåterförening än hittills. Det är därför nödvändigt att klargöra att formella bevis, såsom styrkande handlingar i original och DNA-tester, inte bör vara nödvändiga i fall där det finns indicier som är sammanhängande, kontrollerbara och tillräckligt detaljerade för att fastställa ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd.

(50) När någon har ett examensbevis eller en annan kvalifikation bör den medlemsstat där examensbeviset utfärdades vara ansvarig för att pröva ansökan. Detta skulle säkerställa en snabb prövning av ansökan i den medlemsstat till vilken sökanden har meningsfulla kopplingar på grundval av en sådan examen.

(51) Med tanke på att en medlemsstat bör förbli ansvarig för en person som har rest in på dess territorium på ett irreguljärt sätt, är det också nödvändigt att inkludera den situation där personen reser in på territoriet efter en sök- och räddningsinsats. Ett undantag från detta ansvarskriterium bör fastställas för en situation där en medlemsstat har omplacerat personer som har passerat en annan medlemsstats yttre gränser på ett irreguljärt sätt eller efter en sök- och räddningsinsats. I en sådan situation bör omplaceringsmedlemsstaten vara ansvarig om personen ansöker om internationellt skydd.

(52) Varje medlemsstat bör kunna frångå ansvarskriterierna, särskilt om det föreligger humanitära eller ömmande skäl, för att sammanföra familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående och pröva en ansökan om internationellt skydd som registrerats i den medlemsstaten eller en annan medlemsstat, även om den inte skulle vara ansvarig för prövningen enligt de bindande kriterierna i denna förordning.

(53) För att säkerställa att de förfaranden som fastställs i denna förordning iakttas och undanröja hinder för en effektiv tillämpning av förordningen, i synnerhet för att undvika avvikande och otillåtna förflyttningar mellan medlemsstaterna, är det nödvändigt att fastställa tydliga skyldigheter som sökanden ska åläggas inom ramen för förfarandet och i god tid underrättas om i vederbörlig ordning. Överträdelser av dessa rättsliga skyldigheter bör leda till lämpliga och proportionerliga förfarandemässiga konsekvenser för sökanden samt lämpliga och proportionerliga konsekvenser med avseende på mottagningsvillkoren. I enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna bör den medlemsstat där sökanden befinner sig i alla händelser ombesörja personens omedelbara materiella behov.

(54) För att begränsa möjligheten att sökandenas beteende leder till att ansvaret upphör eller övergår på en annan medlemsstat bör man stryka de regler som tillåter att ansvaret upphör eller övergår om personen lämnar medlemsstaternas territorium i minst tre månader under prövningen av ansökan eller avviker i mer än 18 månader för att undvika att överföras till den ansvariga medlemsstaten. Ansvaret bör inte heller längre övergå när den meddelande medlemsstaten inte har iakttagit tidsfristen för att

skicka ett meddelande om återtagande, för att avskräcka från kringgående av reglerna och hindrande av förfarandet. I situationer där en person har rest in i en medlemsstat på ett irreguljärt sätt utan att ansöka om asyl bör man förlänga den period efter vilken den medlemsstatens ansvar upphör och en annan medlemsstat, där personen senare ansöker om asyl, blir ansvarig, för att ytterligare uppmuntra människor att följa reglerna och ansöka i den medlemsstat där de först reser in och därmed begränsa otillåtna förflyttningar och öka det gemensamma europeiska asylsystemets övergripande effektivitet.

(55) En personlig intervju med sökanden bör hållas för att göra det lättare att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, såvida inte sökanden har avvikit, uteblivit från intervjun utan giltiga skäl eller den information sökanden lämnat räcker för att fastställa ansvarig medlemsstat. Så snart ansökan om internationellt skydd har registrerats bör sökanden i synnerhet underrättas om tillämpningen av denna förordning, att objektiva kriterier ligger till grund för vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd, om sina rättigheter samt om skyldigheterna enligt denna förordning och om konsekvenserna av att inte följa dem.

(56) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter bör man fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För att säkerställa att internationell rätt iakttas bör ett effektivt rättsmedel avseende sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken sökanden överförs. Det effektiva rättsmedlets omfattning bör begränsas till en bedömning av om det föreligger risk för överträdelse av sökandens grundläggande rättigheter med avseende på respekten för familjelivet, barnets rättigheter eller förbudet mot omänsklig och förnedrande behandling.

(57) För att underlätta en smidig tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna i samtliga fall ange ansvarig medlemsstat i Eurodac efter att ha slutfört förfarandena för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig; detta gäller även i fall där ansvaret är en följd av att tidsfristerna för att skicka eller besvara meddelanden om återtagande eller verkställa en överföring inte har iakttagits, samt i fall där den medlemsstat där den första ansökan gjordes blir ansvarig eller det är omöjligt att verkställa överföringen till den medlemsstat som är primärt ansvarig på grund av systemiska brister som leder till en risk för omänsklig eller förnedrande behandling och en annan medlemsstat därefter fastställs som ansvarig.

(58) I syfte att säkerställa ett snabbt fastställande av ansvaret bör man harmonisera och korta tidsfristerna för att göra och besvara framställningar om övertagande, skicka meddelanden om återtagande samt göra och fatta beslut om överklaganden.

(59) Förvar av sökande bör följa den grundläggande principen att personer inte bör hållas i förvar enbart av det skälet att de ansöker om internationellt skydd. Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och följa nödvändighets- och proportionalitetsprinciperna, och således endast tillåtas som en sista utväg. Förvar av sökande måste särskilt ske i enlighet med artikel 31 i Genèvekonventionen. De förfaranden som föreskrivs i denna förordning med avseende på personer som hålls i förvar bör, som en fråga av största vikt, tillämpas inom kortaste möjliga tidsfrister. När det gäller de allmänna garantier som reglerar förvar, samt villkoren för förvar, bör medlemsstaterna i förekommande fall tillämpa bestämmelserna i direktiv

XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*] också på personer som hålls i förvar på grundval av denna förordning.

(60) Brister, eller ett fullständigt sammanbrott, i asylsystemen, som ofta är en följd av eller förvärras av ett förhöjt tryck på systemen, riskerar att göra det system som inrättas genom denna förordning mindre välfungerande, vilket kan medföra en risk för kränkning av sökandes rättigheter enligt unionens asylregelverk och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt andra internationella mänskliga rättigheter och flyktingars rättigheter.

(61) Enligt kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003[45] får överföringar till den medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd verkställas på frivillig grund, i form av kontrollerad avresa eller med eskort. Medlemsstaterna bör främja frivillig överföring genom att ge den berörda personen tillräcklig information och bör säkerställa att kontrollerade avresor och överföringar med eskort genomförs på ett humant sätt, i full överensstämmelse med grundläggande rättigheter och mänsklig värdighet samt med hänsyn till barnets bästa och med största möjliga beaktande av utvecklingen när det gäller relevant rättspraxis, särskilt beträffande överföringar av humanitära skäl.

(62) För att säkerställa ett tydligt och effektivt omplaceringsförfarande bör särskilda regler fastställas för gynnad respektive bidragande medlemsstat. De regler och skyddsåtgärder avseende överföringar vilka fastställs i denna förordning bör tillämpas på överföringar i omplaceringssyfte, förutom när de inte är relevanta för ett sådant förfarande.

(63) För att stödja medlemsstater som genomför omplacering som en solidaritetsåtgärd bör ekonomiskt stöd tillhandahållas från unionens budget. För att uppmuntra medlemsstaterna att prioritera omplacering av ensamkommande barn bör ett högre incitamentsbidrag tillhandahållas.

(64) Det går att underlätta tillämpningen av denna förordning och göra den effektivare genom bilaterala överenskommelser mellan medlemsstaterna för att förbättra kommunikationen mellan behöriga myndigheter, korta ner tidsfrister för förfaranden, förenkla handläggningen av framställningar om övertagande eller meddelanden om återtagande eller fastställa former för överföringar.

(65) Kontinuitet bör säkerställas mellan systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig enligt förordning (EU) nr 604/2013 och det system som inrättas genom den här förordningen. Likaledes bör överensstämmelse säkerställas mellan denna förordning och förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*].

(66) Ett nätverk av behöriga myndigheter i medlemsstaterna bör inrättas och främjas av Europeiska unionens asylbyrå för att förbättra det praktiska samarbetet och informationsutbytet i alla frågor som gäller tillämpningen av denna förordning, däribland utarbetandet av praktiska verktyg och riktlinjer.

(67) Användningen av Eurodacsystemet, som inrättades genom förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*], bör underlätta tillämpningen av den här förordningen.

---

[45] Kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat, EUT L 222, 5.9.2003, s. 3.

(68) Användningen av informationssystemet för viseringar, som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008[46], i synnerhet genomförandet av artiklarna 21 och 22 i denna, bör underlätta tillämpningen av den här förordningen.

(69) I fråga om behandlingen av personer som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning är medlemsstaterna bundna av sina förpliktelser enligt internationella rättsliga instrument, inklusive relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

(70) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679[47] är tillämplig på den behandling av personuppgifter som utförs av medlemsstaterna i enlighet med denna förordning. Medlemsstaterna bör vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa och kunna styrka att behandlingen utförs i enlighet med den förordningen och de bestämmelser i den föreliggande förordningen som preciserar dess krav. Åtgärderna bör i synnerhet säkerställa säkerheten för personuppgifter som behandlas enligt denna förordning, särskilt för att förhindra olaglig eller obehörig åtkomst, eller röjande, ändring eller förlust av personuppgifter som behandlas. Varje medlemsstats behöriga tillsynsmyndighet eller tillsynsmyndigheter bör övervaka lagligheten i de berörda myndigheternas behandling av personuppgifter, däribland översändandet till de myndigheter som är behöriga att utföra säkerhetskontroller.

(71) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011[48].

(72) Granskningsförfarandet bör tillämpas för att anta ett standardformulär för utbyte av relevant information om ensamkommande barn; enhetliga villkor för samråd och utbyte av information om underåriga och personer i beroendeställning; enhetliga villkor för utarbetande och inlämnande av framställningar om övertagande och meddelanden om återtagande; två förteckningar över relevanta bevis och indicier, och regelbunden revidering av dessa; en *laissez passer*; enhetliga villkor för samråd och utbyte av information om överföringar; ett standardformulär för utbyte av uppgifter inför en överföring; ett gemensamt hälsointyg; enhetliga villkor och praktiska arrangemang för utbyte av information om en persons hälsouppgifter inför en överföring, samt av säkra elektroniska kanaler för översändande av framställningar.

(73) Kommissionen bör anta genomförandeakter med omedelbar verkan när det finns vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet på grund av migrationstrycket i en medlemsstat.

(74) För att fastställa kompletterande regler bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen vad gäller identifiering av familjemedlemmar eller släktingar till ett ensamkommande barn; kriterierna för att

---

[46] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse, EUT L 218, 13.8.2008, s. 60.

[47] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (Text av betydelse för EES), EUT L 119, 4.5.2016, s. 1.

[48] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter, EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

fastställa förekomsten av erkända familjeband; kriterierna för att bedöma en släktings förmåga att ta hand om det ensamkommande barnet, inklusive i de fall när det ensamkommande barnet har familjemedlemmar, syskon eller släktingar i fler än en medlemsstat; faktorerna för att bedöma ett beroendeförhållande; kriterierna för att bedöma en persons förmåga att ta hand om en person i beroendeställning och de faktorer som ska beaktas för att bedöma en oförmåga att resa under en betydande tid. Kommissionen ska vid utövandet av sina befogenheter att anta delegerade akter inte överskrida räckvidden av barnets bästa enligt bestämmelserna i denna förordning. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(75) Flera substantiella ändringar ska göras i förordning (EU) nr 604/2013. Den förordningen bör av tydlighetsskäl upphävas.

(76) En effektiv övervakning av tillämpningen av denna förordning förutsätter att den utvärderas regelbundet.

(77) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Förordningen syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den rätt till asyl som garanteras i artikel 18 i stadgan och för de rättigheter som erkänns i artiklarna 1, 4, 7, 24 och 47 i stadgan. Denna förordning bör därför tillämpas i enlighet med detta.

(78) Eftersom målet med denna förordning, nämligen att ange kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i en medlemsstat och att inrätta en solidaritetsmekanism för att hjälpa medlemsstaterna att hantera en situation med migrationstryck, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av denna förordnings omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(79) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom delarna III, V och VII i denna förordning utgör ändringar i den mening som avses i artikel 3 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i Danmark eller någon annan medlemsstat i Europeiska unionen, och om Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen[49], ska Danmark meddela kommissionen sitt beslut om huruvida landet har för avsikt att genomföra ändringarna eller inte vid tidpunkten för antagandet av ändringarna eller inom 30 dagar därefter.

[49] EUT L 66, 8.3.2006, s. 38.

(80) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Irland meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.]

ELLER

(81) [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.]

(82) När det gäller Island och Norge utgör delarna III, V och VII av denna förordning ny lagstiftning på ett område som omfattas av innehållet i bilagan till avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Island och Konungariket Norge om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som skall ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Island eller Norge[50].

(83) När det gäller Schweiz utgör delarna III, V och VII av denna förordning akter eller åtgärder som ändrar eller kompletterar bestämmelserna i artikel 1 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz[51].

(84) När det gäller Liechtenstein utgör delarna III, V och VII i denna förordning akter eller åtgärder som ändrar eller kompletterar bestämmelserna i artikel 1 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz, vilken hänvisas till i artikel 3 i protokollet mellan Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz[52].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

DEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och innehåll

I enlighet med principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning och med målet att stärka det ömsesidiga förtroendet syftar denna förordning till att

(a) fastställa en gemensam ram för hantering av asyl och migration i unionen,

---

50 EGT L 93, 3.4.2001, s. 40.
51 EUT L 53, 27.2.2008, s. 5.
52 EUT L 160, 18.6.2011, s. 37.

(b) inrätta en solidaritetsmekanism,

(c) ange kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

(a) *tredjelandsmedborgare*: en person som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 20.1 i fördraget och som heller inte är en person som åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten enligt definitionen i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399[53].

(b) *ansökan om internationellt skydd* eller *ansökan*: en begäran om skydd som ställs till en medlemsstat av en tredjelandsmedborgare eller statslös person och där det finns skäl att anta att personen söker flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande.

(c) *sökande*: en tredjelandsmedborgare eller statslös person som har gjort en ansökan om internationellt skydd om vilken ett beslut ännu inte har fattats, eller har fattats och antingen är föremål för eller fortfarande kan bli föremål för ett rättsmedel i den berörda medlemsstaten, oavsett om sökanden har rätt att stanna eller tillåts stanna i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*], inbegripet en person som har beviljats omedelbart skydd i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om krissituationer och force majeure på asyl- och migrationsområdet*].

(d) *prövning av en ansökan om internationellt skydd*: prövning av huruvida en ansökan om internationellt skydd kan tas upp till prövning eller av grunderna för en ansökan i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*] och förordning (EU) XXX/XXX [*skyddsgrundsförordningen*]; detta omfattar inte förfaranden för att fastställa ansvarig medlemsstat i enlighet med denna förordning.

(e) *återkallande av en ansökan om internationellt skydd*: antingen explicit eller implicit återkallande av en ansökan om internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

(f) *person som beviljats internationellt skydd*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har beviljats internationellt skydd enligt definitionen i artikel 2.2 i förordning (EU) XXX/XXX [*skyddsgrundsförordningen*].

(g) *familjemedlemmar*: följande familjemedlemmar till den sökande, om dessa befinner sig på medlemsstaternas territorium och under förutsättning att familjen existerade innan sökanden eller familjemedlemmen anlände till medlemsstaternas territorium:

i) Sökandens make eller maka eller ogifta partner i ett varaktigt förhållande, om lag eller praxis i den berörda medlemsstaten behandlar ogifta par som jämställda med gifta par i sin nationella rätt avseende tredjelandsmedborgare.

[53] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), EUT L 77, 23.3.2016, s. 1.

ii) Underåriga barn till sådana par som avses i led i eller till sökanden, förutsatt att de är ogifta och oavsett om de är födda inom eller utom äktenskapet eller adopterade enligt nationell rätt.

iii) Om sökanden är underårig och ogift, fadern, modern eller en annan vuxen som ansvarar för sökanden enligt lag eller praxis i den medlemsstat där den vuxna befinner sig.

iv) Om den person som beviljats internationellt skydd är underårig och ogift, fadern, modern eller en annan vuxen som ansvarar för personen antingen enligt lag eller praxis i den medlemsstat där den person som beviljats internationellt skydd befinner sig.

v) Den sökandes syskon.

(h) *släkting*: sökandens vuxna faster, moster, farbror, morbror eller mor- eller farförälder, som befinner sig på en medlemsstats territorium, oavsett om sökanden är född inom eller utom äktenskapet eller adopterad enligt nationell rätt.

(i) *underårig*: en tredjelandsmedborgare eller en statslös person under 18 år.

(j) *ensamkommande barn*: en underårig som anländer till medlemsstaternas territorium utan att vara i sällskap med en vuxen som enligt lag eller praxis i den berörda medlemsstaten ansvarar för honom eller henne, så länge han eller hon inte faktiskt tas om hand av en sådan vuxen; det gäller även en underårig som lämnas utan medföljande vuxen efter att ha anlänt till medlemsstaternas territorium.

(k) *företrädare*: en person eller organisation som av behöriga organ utsetts för att bistå och företräda ett ensamkommande barn i förfaranden som föreskrivs i denna förordning för att tillgodose barnets bästa och att vid behov företräda barnet rättsligt.

(l) *uppehållshandling*: varje tillstånd som utfärdas av myndigheterna i en medlemsstat och som berättigar en tredjelandsmedborgare eller en statslös person att vistas på dess territorium, inklusive de handlingar som styrker tillståndet att stanna kvar på territoriet inom ramen för tillfälligt skydd eller i väntan på att den situation som förhindrar att ett avlägsnandebeslut verkställs ska upphöra, med undantag för viseringar och uppehållstillstånd som utfärdas under den tid som krävs för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt denna förordning eller under prövningen av en ansökan om internationellt skydd eller en ansökan om uppehållstillstånd.

(m) *visering*: tillstånd som utfärdas eller beslut som fattas av en medlemsstat och som krävs för transitering genom eller inresa för en planerad vistelse i den medlemsstaten eller flera medlemsstater, inbegripet

i) tillstånd eller beslut som utfärdas i enlighet med nationell rätt eller unionsrätten och som krävs för inresa för en planerad vistelse i den medlemsstaten på mer än 90 dagar,

ii) tillstånd eller beslut som utfärdas i enlighet med nationell rätt eller unionsrätten och som krävs för inresa för transitering genom eller en planerad vistelse i den medlemsstaten som inte varar längre än 90 dagar under en 180-dagarsperiod,

iii) tillstånd eller beslut som är giltigt för transitering genom de internationella transitområdena på en eller flera av medlemsstaternas flygplatser.

(n) *examensbevis eller kvalifikation*: ett examensbevis eller en kvalifikation som erhålls efter minst tre månaders studier inom ett erkänt statligt eller regionalt utbildnings- eller yrkesutbildningsprogram som motsvarar minst nivå 2 i den internationella

standarden för utbildningsklassificering och som anordnas av en utbildningsanstalt i enlighet med nationell rätt eller administrativ praxis i medlemsstaterna.

(o) *utbildningsanstalt*: alla typer av offentliga eller privata utbildningsanstalter som är etablerade i en medlemsstat och erkända av den medlemsstaten eller betraktas som sådana i enlighet med nationell rätt eller vars kurser är erkända i enlighet med nationell rätt eller administrativ praxis.

(p) *avvikande*: handling genom vilken en sökande inte förblir tillgänglig för de behöriga administrativa eller rättsliga myndigheterna, till exempel genom att lämna medlemsstatens territorium utan tillstånd från de behöriga myndigheterna av skäl som inte ligger utanför sökandens kontroll.

(q) *risk för avvikande*: förekomsten av specifika skäl och omständigheter i ett enskilt fall, grundade på objektiva kriterier fastställda i nationell rätt, vilka gör det troligt att en sökande som är föremål för ett överföringsförfarande kan komma att avvika.

(r) *gynnad medlemsstat*: den medlemsstat som gynnas av solidaritetsåtgärderna i situationer med migrationstryck eller vid landsättning efter sök- och räddningsinsatser enligt del IV kapitel I–III i denna förordning.

(s) *bidragande medlemsstat*: en medlemsstat som bidrar eller är skyldig att bidra till solidaritetsåtgärderna till en gynnad medlemsstat enligt del IV kapitel I–III i denna förordning.

(t) *sponsrande medlemsstat*: en medlemsstat som åtar sig att för en annan medlemsstats räkning sörja för att tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna återvänder, genom den återvändandesponsring som avses i artikel 55 i denna förordning.

(u) *omplacering*: överföring av en tredjelandsmedborgare eller statslös person från en gynnad medlemsstats territorium till en bidragande medlemsstats territorium.

(v) *sök- och räddningsinsatser*: sök- och räddningsinsatser i den mening som avses i 1979 års internationella sjöräddningskonvention som antogs i Hamburg i Tyskland den 27 april 1979.

(w) *migrationstryck*: en situation med ett stort antal ankommande tredjelandsmedborgare eller statslösa personer, eller med en risk för sådana ankomster, även när detta beror på ankomster efter sök- och räddningsinsatser, till följd av en medlemsstats geografiska läge och specifik utveckling i tredjeländer som genererar migrationsrörelser som belastar till och med väl förberedda asyl- och mottagningssystem och kräver omedelbara åtgärder.

(x) *person som vidarebosatts eller beviljats inresa*: en person som har tagits emot av en medlemsstat för inresa och vistelse i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om en unionsram för vidarebosättning*] eller enligt ett nationellt vidarebosättningsprogram utanför ramen för den förordningen.

(y) *asylbyrå*: Europeiska unionens asylbyrå som inrättats genom förordning (EU) XXX/XXX [*Europeiska unionens asylbyrå*].

(z) *beslut om återvändande*: ett administrativt eller rättsligt beslut enligt vilket en tredjelandsmedborgares vistelse är olaglig och vilket ålägger eller fastställer en

skyldighet att återvända i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG[54].

(å) *tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna*: en tredjelandsmedborgare som inte, eller inte längre, uppfyller villkoren för inresa enligt artikel 6 i förordning (EU) 2016/399 eller andra villkor för att resa in, vistas eller vara bosatt i en medlemsstat.

DEL II

GEMENSAM RAM FÖR ASYL- OCH MIGRATIONSHANTERING

Artikel 3

Övergripande strategi för asyl- och migrationshantering

Unionen och medlemsstaterna ska på grundval av en övergripande strategi vidta åtgärder på området asyl- och migrationshantering. Denna övergripande strategi ska omfatta de migrationsrutter som påverkar asyl- och migrationshanteringen i deras helhet och ska bestå av följande komponenter:

(a) Ömsesidigt fördelaktiga partnerskap och nära samarbete med relevanta tredjeländer, även om lagliga vägar för tredjelandsmedborgare i behov av internationellt skydd och för dem som på annat sätt får vistas lagligt i medlemsstaterna, vilka tar itu med de bakomliggande orsakerna till irreguljär migration, stöder partner som tar emot ett stort antal migranter och flyktingar i behov av skydd och bygger upp deras kapacitet inom gränsförvaltning och asyl- och migrationshantering, förebygger och bekämpar irreguljär migration och smuggling av migranter samt ökar samarbetet kring återtagande.

(b) Nära samarbete och ömsesidigt partnerskap mellan unionens institutioner och organ, medlemsstaterna och internationella organisationer.

(c) Fullständigt genomförande av den gemensamma viseringspolitiken.

(d) Effektiv hantering och effektivt förebyggande av irreguljär migration.

(e) Effektiv förvaltning av unionens yttre gränser, på grundval av den europeiska integrerade gränsförvaltningen.

(f) Full respekt för de skyldigheter som fastställs i internationell och europeisk rätt om personer som räddas till sjöss.

(g) Tillträde till förfaranden för beviljande eller återkallande av internationellt skydd på unionens territorium och erkännande av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som flyktingar eller personer som beviljats subsidiärt skydd.

(h) Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, på grundval av delat ansvar och regler och mekanismer för solidaritet.

(i) Sökandes tillgång till tillfredsställande mottagningsvillkor.

---

[54] Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, EUT L 348, 24.12.2008, s. 98.

(j) Effektiv hantering av återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

(k) Effektiva åtgärder för att ge incitament och stöd till integrationen av personer som beviljats internationellt skydd i medlemsstaterna.

(l) Åtgärder som syftar till att minska och motverka de faktorer som möjliggör irreguljär migration till och olaglig vistelse i unionen, inbegripet olaglig anställning.

(m) Fullständig utstationering och användning av de operativa verktyg som inrättats på unionsnivå, framför allt Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån, asylbyrån, eu-LISA och Europol, samt unionens storskaliga it-system.

(n) Fullständigt genomförande av den europeiska ramen för beredskap inför och hantering av kriser.

Artikel 4

Principen om integrerad politikutformning

1. Unionen och medlemsstaterna ska säkerställa samstämmighet i politiken för asyl- och migrationshantering, både de interna och externa delarna av denna politik.

2. Unionen och medlemsstaterna ska inom ramen för sina respektive befogenheter ansvara för genomförandet av politiken för asyl- och migrationshantering.

3. Medlemsstaterna ska, med stöd av unionens byråer, säkerställa att de har kapacitet att effektivt genomföra politiken för asyl- och migrationshantering, med beaktande av den övergripande strategi som avses i artikel 3, inbegripet nödvändiga personalresurser och ekonomiska resurser och nödvändig infrastruktur.

Artikel 5

Principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning

1. När medlemsstaterna fullgör sina skyldigheter ska de iaktta principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning och ta hänsyn till det gemensamma intresset av att unionens politik för asyl- och migrationshantering fungerar effektivt. Medlemsstaterna ska

   (a) inrätta och upprätthålla nationella asyl- och migrationshanteringssystem som ger tillgång till internationella skyddsförfaranden, beviljar sådant skydd till dem som behöver det och säkerställer att personer som vistas olagligt i landet återvänder,

   (b) vidta alla åtgärder som är nödvändiga och proportionella för att minska och förhindra irreguljär migration till medlemsstaternas territorier, i nära samarbete och partnerskap med berörda tredjeländer, även när det gäller att förebygga och bekämpa smuggling av migranter,

   (c) korrekt och skyndsamt tillämpa reglerna om fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd och vid behov verkställa överföringen till den ansvariga medlemsstaten i enlighet med del III kapitel I–VI,

   (d) ge övriga medlemsstater stöd i form av solidaritetsbidrag på grundval av de behov som anges i del IV kapitel I–III,

(e) vidta alla rimliga och proportionella åtgärder för att förhindra och avhjälpa otillåtna förflyttningar mellan medlemsstaterna.

2. Ekonomiskt och operativt stöd från unionen för genomförandet av skyldigheterna ska tillhandahållas i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*] och förordning (EU) XXX/XXX [*Fonden för integrerad gränsförvaltning*].

Artikel 6

Styrning och bevakning av migrationssituationen

1. Kommissionen ska anta en europeisk strategi för asyl- och migrationshantering som fastställer den strategiska hållningen till hantering av asyl och migration på unionsnivå och genomförandet av politiken för asyl- och migrationshantering i enlighet med de principer som anges i denna del. Kommissionen skall överlämna strategin till Europaparlamentet och rådet.

2. Den europeiska strategin för asyl- och migrationshantering ska beakta följande:

(a) Medlemsstaternas nationella strategier som avses i punkt 3 i denna artikel.

(b) Information som samlats in av kommissionen i enlighet med kommissionens rekommendation nr XXX om en EU-mekanism för beredskap och hantering av kriser med anknytning till migration (nedan kallad *beredskaps- och krisplanen för migration*). De rapporter som utfärdats inom den ramen samt verksamheten inom nätverket för beredskap och krishantering på migrationsområdet.

(c) Relevanta rapporter och analyser från unionens byråer.

(d) Information som samlats in i samband med utvärderingar inom ramen för Schengens utvärderings- och övervakningsmekanism i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 1053/2013[55].

3. Medlemsstaterna ska ha nationella strategier för att säkerställa tillräcklig kapacitet för genomförandet av ett effektivt asyl- och migrationshanteringssystem i enlighet med de principer som anges i denna del. Dessa strategier ska inbegripa beredskapsplanering på nationell nivå, med beaktande av beredskapsplaneringen i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*Europeiska unionens asylbyrå*], förordning (EU) 2019/1896[56] (Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån) och direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*] samt de rapporter som kommissionen utfärdat inom ramen för beredskaps- och krisplanen för migration. Sådana nationella strategier ska inbegripa information om hur medlemsstaten på nationell nivå genomför de principer som fastställs i denna del och de rättsliga skyldigheter som följer därav. De ska beakta andra relevanta strategier och befintliga stödåtgärder, i synnerhet enligt förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*] och förordning (EU) XXX/XXX [*Europeiska unionens asylbyrå*],

[55] Rådets förordning (EU) nr 1053/2013 av den 7 oktober 2013 om inrättande av en utvärderings- och övervakningsmekanism för kontroll av tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av verkställande kommitténs beslut av den 16 september 1998 om inrättande av Ständiga kommittén för genomförande av Schengenkonventionen, EUT L 295, 6.11.2013, s. 27.

[56] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 av den 13 november 2019 om den europeiska gräns- och kustbevakningen och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1052/2013 och (EU) 2016/1624, EUT L 295, 14.11.2019, s. 1.

och vara förenliga med och komplettera de nationella strategier för integrerad gränsförvaltning som inrättats i enlighet med artikel 8.6 i förordning (EU) 2019/1896. Resultaten av den övervakning som utförs av asylbyrån och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån, av den utvärdering som genomförts i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1053/2013 och av de utvärderingar som genomförts i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*] bör också beaktas i dessa strategier.

4. Kommissionen ska varje år anta en rapport om migrationshantering där den beskriver den förväntade utvecklingen av migrationssituationen och unionens och medlemsstaternas beredskap. När det gäller migrationsströmmar som genereras av sök- och räddningsinsatser ska kommissionen samråda med de berörda medlemsstaterna och rapporten ska ange det totala antalet beräknade landsättningar på kort sikt och de solidaritetsåtgärder som skulle krävas för att bidra till landsättningsmedlemsstaternas behov genom omplacering och genom åtgärder på området kapacitetsuppbyggnad, operativt stöd och åtgärder med en yttre dimension. Rapporten ska också ange huruvida vissa medlemsstater står inför kapacitetsutmaningar på grund av närvaron av tredjelandsmedborgare som är utsatta och innehålla resultaten av den rapportering om bevakning som anges i punkt 3, inbegripet den information som samlats in inom ramen för beredskaps- och krisplanen för migration, samt vid behov föreslå förbättringar.

5. Medlemsstaterna ska fastställa de nationella strategierna senast [ett år efter denna förordnings ikraftträdande]. Den första europeiska strategin för asyl- och migrationshantering ska antas senast [18 månader efter denna förordnings ikraftträdande] och den första rapporten om migrationshantering ska utfärdas senast [ett år efter denna förordnings ikraftträdande].

6. Kommissionen ska bevaka och lämna information om migrationssituationen genom regelbundna lägesrapporter på grundval av uppgifter och information av god kvalitet som tillhandahålls av medlemsstaterna, utrikestjänsten, asylbyrån, Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån, Europol och byrån för grundläggande rättigheter, samt särskilt den information som samlats in inom ramen för beredskaps- och krisplanen för migration och dess nätverk.

Artikel 7

Samarbete med tredjeländer för att underlätta återvändande och återtagande

1. När kommissionen, på grundval av den analys som utförts i enlighet med artikel 25a.2 eller 25a.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 810/2009[57] och annan tillgänglig information, anser att ett tredjeland inte samarbetar tillräckligt kring återtagande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 25a.5 i den förordningen, ska kommissionen lämna en rapport till rådet där den, när så är lämpligt, fastställer eventuella åtgärder som kan vidtas för att förbättra det berörda tredjelandets samarbete i fråga om återtagande, med beaktande av unionens övergripande förbindelser med tredjelandet.

[57] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex), EUT L 243, 15.9.2009, s. 1.

2. Om kommissionen anser det lämpligt ska den i rapporten också ange åtgärder som ska främja samarbete mellan medlemsstaterna för att underlätta arbetet med att få tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna att återvända.

3. På grundval av den rapport som avses i punkt 1 ska kommissionen och rådet, inom ramen för sina respektive befogenheter, överväga lämpliga åtgärder med beaktande av unionens övergripande förbindelser med tredjelandet.

4. Kommissionen ska regelbundet underrätta Europaparlamentet om genomförandet av denna artikel.

DEL III

KRITERIER OCH MEKANISMER FÖR ATT FASTSTÄLLA ANSVARIG MEDLEMSSTAT

KAPITEL I

ALLMÄNNA PRINCIPER OCH SKYDDSÅTGÄRDER

Artikel 8

Tillgång till förfarandet för prövning av en ansökan om internationellt skydd

1. Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i del III kapitel II är ansvarig.

2. Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först registrerades vara ansvarig för att pröva den.

3. Om det är omöjligt för en medlemsstat att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren för sökande i den medlemsstaten, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat fortsätta att undersöka de kriterier som anges i del III kapitel II för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig.

   Om en medlemsstat inte kan verkställa överföringen i enlighet med första stycket till en medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i del III kapitel II eller till den medlemsstat där ansökan först registrerades, ska medlemsstaten själv bli ansvarig medlemsstat.

4. Om en säkerhetskontroll som föreskrivs i artikel 11 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*] inte har genomförts ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först registrerades undersöka om det finns rimliga skäl att anse att sökanden utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i den medlemsstaten så snart som möjligt efter det att ansökan registrerats, innan den

tillämpar kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt kapitel II eller klausulerna i del III kapitel III.

Om en säkerhetskontroll som föreskrivs i artikel 11 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*] har genomförts, men den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först registrerades har berättigade skäl att undersöka om det finns rimliga skäl att anse att sökanden utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i den medlemsstaten, ska den medlemsstaten genomföra undersökningen så snart som möjligt efter det att ansökan registrerats, innan den tillämpar kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt kapitel II eller klausulerna i del III kapitel III.

När den säkerhetskontroll som genomförs i enlighet med artikel 11 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*] eller i enlighet med första och andra styckena i denna punkt visar att det finns rimliga skäl att anse att sökanden utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i den medlemsstat som genomför säkerhetskontrollen, ska den medlemsstaten vara ansvarig medlemsstat.

5. Varje medlemsstat behåller rätten att skicka en sökande till ett säkert tredjeland, i enlighet med de regler och skyddsåtgärder som fastställs i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

Artikel 9

Den sökandes skyldigheter

1. När en tredjelandsmedborgare eller statslös person avser att göra en ansökan om internationellt skydd ska ansökan göras och registreras i den första inresemedlemsstaten.

2. När en tredjelandsmedborgare eller statslös person innehar ett giltigt uppehållstillstånd eller en giltig visering ska ansökan, genom undantag från punkt 1, göras och registreras i den medlemsstat som utfärdade uppehållstillståndet eller viseringen.

   När en tredjelandsmedborgare eller statslös person som avser att göra en ansökan om internationellt skydd innehar ett uppehållstillstånd eller en visering som har löpt ut, ska ansökan göras och registreras i den medlemsstat där han eller hon befinner sig.

3. Sökanden ska samarbeta fullt ut med medlemsstaternas behöriga myndigheter i frågor som omfattas av denna förordning, i synnerhet genom att så snart som möjligt och senast vid den intervju som avses i artikel 12 lämna in alla element och uppgifter som han eller hon har tillgång till och som är relevanta för att fastställa ansvarig medlemsstat. Om sökanden vid tidpunkten för intervjun inte är i stånd att lägga fram bevis som styrker de element och uppgifter som lämnats, får den behöriga myndigheten fastställa en tidsfrist inom den period som avses i artikel 29.1 för att lägga fram sådana bevis.

4. Sökanden ska vara skyldig att befinna sig i

   (a) den medlemsstat som avses i punkterna 1 och 2 i avvaktan på fastställandet av ansvarig medlemsstat och, i tillämpliga fall, genomförandet av överföringsförfarandet,

   (b) den ansvariga medlemsstaten,

(c) omplaceringsmedlemsstaten efter en överföring i enlighet med artikel 57.9.

5. När ett beslut om överföring delges sökanden i enlighet med artikel 32.2 och artikel 57.8 ska sökanden rätta sig efter det beslutet.

Artikel 10

Konsekvenser vid bristande efterlevnad

1. Sökanden ska inte ha rätt till de mottagningsvillkor som anges i artiklarna 15–17 i direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*] enligt artikel 17a i det direktivet i någon annan medlemsstat än den där han eller hon är skyldig att befinna sig i enlighet med artikel 9.4 i denna förordning från och med den tidpunkt då han eller hon har delgetts ett beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, förutsatt att sökanden har underrättats om denna konsekvens i enlighet med artikel 8.2 b i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*]. Detta ska inte påverka behovet av att säkerställa en levnadsstandard som stämmer överens med unionsrätten, inbegripet Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, och internationella förpliktelser.

2. Element och uppgifter som är relevanta för att fastställa ansvarig medlemsstat och som lämnats in efter utgången av den tidsfrist som avses i artikel 9.3 ska inte beaktas av de behöriga myndigheterna.

Artikel 11

Rätten till information

1. Så snart som möjligt och senast när en ansökan om internationellt skydd har registrerats i en medlemsstat ska dess behöriga myndigheter underrätta sökanden om tillämpningen av denna förordning och om skyldigheterna enligt artikel 9 samt om konsekvenserna vid bristande efterlevnad enligt artikel 10, särskilt om följande:

   (a) Rätten att ansöka om internationellt skydd ger inte sökanden rätt att välja vare sig vilken medlemsstat som ska ansvara för att pröva ansökan om internationellt skydd eller omplaceringsmedlemsstat.

   (b) Målen med denna förordning och konsekvenserna av att göra en ny ansökan i en annan medlemsstat samt konsekvenserna av att lämna den medlemsstat där han eller hon är skyldig att befinna sig i enlighet med artikel 9.4, i synnerhet att sökanden endast har rätt till de mottagningsvillkor som anges i artikel 10.1.

   (c) Kriterierna och förfarandena för fastställande av ansvarig medlemsstat, rangordningen av dessa kriterier i de olika stegen i förfarandet samt deras varaktighet.

   (d) Syftet med den personliga intervjun i enlighet med artikel 12 och skyldigheten att muntligen eller genom tillhandahållande av handlingar så tidigt som möjligt under förfarandet tillhandahålla och styrka all relevant information som kan bidra till att fastställa närvaron av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i medlemsstaterna, inklusive på vilket sätt sökanden kan lämna denna information, samt eventuell hjälp som medlemsstaten kan erbjuda för att spåra familjemedlemmar eller släktingar.

(e) Sökandens skyldighet att så tidigt som möjligt under förfarandet lämna ut all relevant information som kan bidra till att fastställa eventuella tidigare uppehållstillstånd, viseringar eller utbildningsbevis.

(f) Möjligheten att överklaga ett beslut om överföring inom den tidsfrist som anges i artikel 33.2 och det faktum att överklagandets omfattning är begränsad i enlighet med artikel 33.1.

(g) Rätten att på begäran erhålla kostnadsfritt rättsligt bistånd om den berörda personen inte själv kan stå för kostnaderna.

(h) Medlemsstaternas behöriga myndigheter och asylbyrån kommer att behandla sökandens personuppgifter, bland annat vid utbyte av uppgifter om honom eller henne, i det enda syftet att genomföra sina skyldigheter enligt denna förordning.

(i) De kategorier av personuppgifter som behandlingen gäller.

(j) Rätten att få åtkomst till uppgifter som rör sökanden och att begära att sådana uppgifter rättas om de är oriktiga eller raderas om de är olagligen behandlade, samt förfarandena för utövande av dessa rättigheter, inklusive kontaktuppgifter till de myndigheter som avses i artikel 41 och till de nationella dataskyddsmyndigheter som är ansvariga för att pröva frågor om skydd av personuppgifter samt dataskyddsombudets kontaktuppgifter.

(k) När det gäller ensamkommande barn, företrädarens roll och ansvar samt förfarandet för att lämna in klagomål mot en företrädare i förtroende och säkerhet samt med full respekt för barnets rätt att bli hörd i detta avseende.

(l) I tillämpliga fall, det omplaceringsförfarande som anges i artiklarna 57 och 58.

2. Den information som avses i punkt 1 ska tillhandahållas skriftligt, på ett språk som sökanden förstår eller rimligen kan förväntas förstå. Medlemsstaterna ska använda sig av det gemensamma informationsmaterial som utarbetats på ett klart och tydligt språk i enlighet med punkt 3 för det ändamålet.

Om det är nödvändigt för att sökanden ska kunna ta till sig informationen, ska den även tillhandahållas muntligen, när så är lämpligt i samband med den personliga intervju som avses i artikel 12.

3. Asylbyrån ska i nära samarbete med de ansvariga nationella byråerna utarbeta gemensamt informationsmaterial och en särskild broschyr för ensamkommande barn, innehållande åtminstone den information som avses i punkt 1. Detta gemensamma informationsmaterial ska även innehålla information om tillämpningen av förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*] och särskilt i vilket syfte en sökandes uppgifter kan komma att behandlas inom Eurodac. Det gemensamma informationsmaterialet ska utformas på ett sådant sätt att medlemsstaterna kan komplettera det med ytterligare medlemsstatsspecifik information.

Artikel 12

Personlig intervju

1. I syfte att underlätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska den fastställande medlemsstaten genomföra en personlig intervju med sökanden.

Intervjun ska också ge sökanden möjlighet att ta till sig den information som denne tillhandahållits i enlighet med artikel 11.

2. Den personliga intervjun behöver inte genomföras om

(a) sökanden har avvikit,

(b) sökanden inte har deltagit i den personliga intervjun och inte har lämnat några motiverade skäl till sin frånvaro,

(c) sökanden, efter att ha mottagit den information som avses i artikel 11, redan på annat sätt har tillhandahållit den information som är relevant för att fastställa ansvarig medlemsstat. Den medlemsstat som avstår från att genomföra intervjun ska ge sökanden möjlighet att lägga fram all ytterligare information som är relevant för att korrekt fastställa ansvarig medlemsstat inom den period som avses i artikel 29.1.

3. Den personliga intervjun ska äga rum inom skälig tid och i alla händelser innan en framställan om övertagande görs i enlighet med artikel 29.

4. Den personliga intervjun ska genomföras på ett språk som sökanden förstår eller rimligen kan förväntas förstå och på vilket han eller hon kan kommunicera. Intervjuer med ensamkommande barn ska genomföras på ett barnvänligt sätt av personal som har lämplig utbildning och kompetens enligt nationell rätt, i närvaro av företrädaren och, i tillämpliga fall, barnets juridiska rådgivare. Om så behövs ska medlemsstaterna anlita en tolk, och när så är lämpligt en kulturtolk, som kan säkerställa en fungerande kommunikation mellan sökanden och den person som genomför den personliga intervjun. Sökanden kan begära att bli intervjuad och bistås av personal av samma kön.

5. Den personliga intervjun ska genomföras under förhållanden som säkerställer tillbörlig konfidentialitet. Den ska genomföras av en person som har behörighet enligt nationell rätt. Sökande som konstaterats vara i behov av särskilda förfarandegarantier enligt förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*] ska ges lämpligt stöd för att skapa de förutsättningar som krävs för att på ett effektivt sätt lägga fram alla faktorer som gör det möjligt att fastställa ansvarig medlemsstat.

6. Den medlemsstat som genomför den personliga intervjun ska göra en skriftlig sammanfattning som åtminstone ska innehålla de viktigaste uppgifter som sökanden har lämnat vid intervjun. Sammanfattningen kan göras i form av en rapport eller ett standardformulär. Medlemsstaten ska säkerställa att sökanden eller den juridiska rådgivaren eller annan rådgivare som företräder sökanden i god tid får tillgång till sammanfattningen.

Artikel 13

Garantier för underåriga

1. Medlemsstaterna ska betrakta barnets bästa som en fråga av största vikt vid alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning.

2. Varje medlemsstat där ett ensamkommande barn befinner sig ska säkerställa att barnet företräds och bistås av en företrädare i samband med de relevanta förfaranden som föreskrivs i denna förordning. Företrädaren ska ha de kvalifikationer, den utbildning och den sakkunskap som behövs för att säkerställa att barnets bästa

beaktas under de förfaranden som genomförs enligt denna förordning. Företrädaren ska ha tillgång till innehållet i de relevanta handlingarna i sökandens akt, inklusive det särskilda informationsmaterialet för ensamkommande barn.

Om en organisation utses till företrädare ska den utnämna en person som ansvarig för att uppfylla företrädarens ansvar för den underåriga. Det första stycket skall tillämpas på den personen.

Den företrädare som avses i första stycket får vara samma person eller organisation som avses i artikel 22 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

3. Företrädaren för ett ensamkommande barn ska delta i fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig enligt denna förordning. Företrädaren ska hjälpa det ensamkommande barnet att tillhandahålla information som är relevant för bedömningen av barnets bästa i enlighet med punkt 4, inbegripet utövandet av rätten att bli hörd, och ska stödja barnets kontakter med andra aktörer, såsom organisationer som arbetar med att spåra familjer, om behov finns i detta avseende.

4. Vid bedömningen av barnets bästa ska medlemsstaterna samarbeta nära med varandra och särskilt ta vederbörlig hänsyn till följande faktorer:

   (a) Möjligheterna till familjeåterförening.

   (b) Den underårigas välbefinnande och sociala utveckling, med särskild hänsyn till den underårigas bakgrund.

   (c) Säkerhets- och trygghetshänsyn, särskilt om det finns en risk för att den underåriga är offer för någon form av våld och utnyttjande, inklusive människohandel.

   (d) Den underårigas åsikter, i enlighet med hans eller hennes ålder och mognad.

   (e) Den information som lämnats av företrädaren i den medlemsstat där det ensamkommande barnet befinner sig, när sökanden är ett ensamkommande barn.

5. Innan ett ensamkommande barn överförs till den ansvariga medlemsstaten, eller i förekommande fall till omplaceringsmedlemsstaten, ska den överförande medlemsstaten säkerställa att den ansvariga medlemsstaten eller omplaceringsmedlemsstaten utan dröjsmål vidtar de åtgärder som avses i artiklarna 14 och 23 i direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*] och artikel 22 i förordning XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*]. Alla beslut om att överföra ett ensamkommande barn ska föregås av en bedömning av barnets bästa. Bedömningen ska grundas på de faktorer som anges i punkt 4, och slutsatserna av bedömningen av dessa faktorer ska tydligt anges i beslutet om överföring. Bedömningen ska göras skyndsamt av personal som har de kvalifikationer och sakkunskaper som behövs för att säkerställa att barnets bästa beaktas.

6. Vid tillämpning av artikel 15 ska den medlemsstat där det ensamkommande barnets ansökan om internationellt skydd registrerades så snart som möjligt vidta lämpliga åtgärder för att identifiera de familjemedlemmar eller släktingar till det ensamkommande barnet som befinner sig på medlemsstaternas territorium, samtidigt som man värnar om barnets bästa.

I detta syfte kan den medlemsstaten begära hjälp från internationella eller andra relevanta organisationer, och kan underlätta den underårigas tillgång till sådana organisationers verksamhet för att spåra anhöriga.

Den personal vid de behöriga myndigheter som avses i artikel 41 vilken handlägger framställningar rörande ensamkommande barn ska ha fått och ska fortsatt få lämplig utbildning om underårigas särskilda behov.

7. I syfte att underlätta lämpliga åtgärder för att identifiera ett ensamkommande barns familjemedlemmar eller släktingar som bor på en annan medlemsstats territorium i enlighet med punkt 6, ska kommissionen anta genomförandeakter med ett standardformulär för utbyte av relevant information mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

KAPITEL II

KRITERIER FÖR ATT FASTSTÄLLA ANSVARIG MEDLEMSSTAT

Artikel 14

Kriteriernas rangordning

1. Kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat ska tillämpas i den ordning de anges i detta kapitel.

2. Ansvarig medlemsstat i enlighet med kriterierna i detta kapitel ska fastställas på grundval av situationen vid den tidpunkt då ansökan om internationellt skydd först registrerades i en medlemsstat.

Artikel 15

Ensamkommande barn

1. Om sökanden är ett ensamkommande barn ska enbart kriterierna i denna artikel tillämpas, i den ordning de anges i punkterna 2–5.

2. Ansvarig medlemsstat ska vara den där en familjemedlem till det ensamkommande barnet lagligen vistas, såvida det inte påvisas att det inte är för den underårigas bästa. Om sökanden är en gift underårig vars make eller maka inte lagligen vistas på medlemsstaternas territorium, ska ansvarig medlemsstat vara den medlemsstat där fadern, modern eller en annan vuxen som enligt lag eller praxis i den medlemsstaten ansvarar för den underårige eller syskon, lagligen vistas.

3. Om sökanden har en släkting som vistas lagligt i en annan medlemsstat och det vid en individuell prövning har fastställts att släktingen kan ta hand om honom eller henne, ska den medlemsstaten sammanföra den underåriga med släktingen och vara ansvarig medlemsstat, såvida det inte påvisas att det inte är för den underårigas bästa.

4. Om de familjemedlemmar eller släktingar som avses i punkterna 2 och 3 vistas i flera olika medlemsstater, ska ansvarig medlemsstat fastställas på grundval av vad som är bäst för det ensamkommande barnet.

5. I frånvaro av en familjemedlem eller en släkting som avses i punkterna 2 och 3 ska ansvarig medlemsstat vara den där det ensamkommande barnets ansökan om internationellt skydd först registrerades, såvida det inte påvisas att det inte är för den underårigas bästa.

6. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 68 med avseende på

   (a) identifiering av familjemedlemmar eller släktingar till ensamkommande barn,

   (b) kriterierna för att fastställa förekomsten av erkända familjeband,

   (c) kriterierna för att bedöma en släktings förmåga att ta hand om det ensamkommande barnet, inklusive i de fall när det ensamkommande barnet har familjemedlemmar, syskon eller släktingar i fler än en medlemsstat.

   Kommissionen ska vid utövandet av sina befogenheter att anta delegerade akter inte överskrida räckvidden av barnets bästa enligt artikel 13.4.

7. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och utbyte av information mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 16

Familjemedlemmar som har beviljats internationellt skydd

Om en familjemedlem till sökanden har beviljats rätt att i egenskap av person som beviljats internationellt skydd vistas i en medlemsstat, ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, förutsatt att de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

Artikel 17

Familjemedlemmar som har ansökt om internationellt skydd

Om en familjemedlem till sökanden befinner sig i en medlemsstat och har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i den medlemsstaten vilken ännu inte blivit föremål för ett första beslut i sak, ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, förutsatt att de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

Artikel 18

Förfarande rörande familjer

Om flera familjemedlemmar lämnar in ansökningar om internationellt skydd samtidigt i samma medlemsstat, eller vid tidpunkter som ligger så nära varandra att förfarandena för att fastställa ansvarig medlemsstat kan genomföras samlat, och om tillämpningen av kriterierna i denna förordning skulle leda till att de separerades, ska ansvarig medlemsstat fastställas enligt följande:

   (a) Den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för övertagande av flertalet familjemedlemmar ska ansvara för prövningen av ansökningar om internationellt skydd från alla familjemedlemmar.

(b) I annat fall ska den medlemsstat som genom kriterierna fastställs som ansvarig för att pröva ansökan från den äldste av dem ansvara för prövningen.

Artikel 19

Utfärdande av uppehållshandlingar eller viseringar

1. Om sökanden har en giltig uppehållshandling, ska den medlemsstat som utfärdat handlingen ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

2. Om sökanden har en giltig visering, ska den medlemsstat som utfärdat viseringen ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd, såvida inte viseringen har utfärdats på en annan medlemsstats vägnar i enlighet med en sådan överenskommelse om representation som avses i artikel 8 i förordning (EG) nr 810/2009. I så fall ska den representerade medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

3. Om sökanden har flera giltiga uppehållshandlingar eller viseringar, utfärdade av olika medlemsstater, ska ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd åvila medlemsstaterna i följande ordning:

   (a) Den medlemsstat som har utfärdat den uppehållshandling som ger rätt till längst vistelse eller, om giltighetstiden är lika lång, den medlemsstat som har utfärdat den uppehållshandling som löper ut sist.

   (b) Om de olika viseringarna är av samma typ, den medlemsstat som har utfärdat den visering som löper ut sist.

   (c) Om viseringarna är av olika typ, den medlemsstat som har utfärdat viseringen med den längsta giltighetstiden eller, om viseringarna gäller för lika lång tid, den medlemsstat som har utfärdat den visering som löper ut sist.

4. Om sökanden har en eller flera uppehållshandlingar eller en eller flera viseringar som löpte ut mindre än tre år innan ansökan registrerades, ska punkterna 1, 2 och 3 tillämpas.

5. Om en uppehållshandling eller visering har utfärdats på grundval av en fiktiv eller lånad identitet eller på grundval av förfalskade, efterbildade eller ogiltiga handlingar, ska detta inte hindra att den medlemsstat som utfärdat den tilldelas prövningsansvaret. Den medlemsstat som utfärdat uppehållshandlingen eller viseringen ska dock inte vara ansvarig om den kan visa att ett bedrägeri har begåtts efter det att handlingen eller viseringen utfärdades.

Artikel 20

Examensbevis eller andra kvalifikationer

1. Om sökanden har ett examensbevis eller en kvalifikation som utfärdats av en utbildningsanstalt som är etablerad i en medlemsstat och ansökan om internationellt skydd registrerades efter det att sökanden lämnat medlemsstaternas territorium efter avslutade studier, ska den medlemsstat där utbildningsanstalten är etablerad ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

2. Om sökanden har flera examensbevis eller kvalifikationer som utfärdats av utbildningsanstalter i olika medlemsstater, ska ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd åvila den medlemsstat som utfärdat examensbeviset eller

kvalifikationen efter den längsta studieperioden eller, om studieperioderna är lika långa, den medlemsstat där det senaste examensbeviset eller den senaste kvalifikationen erhölls.

Artikel 21

Inresa

1. Om det har fastställts, på grundval av sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 30.4 i denna förordning, inklusive sådana uppgifter som avses i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*], att en sökande på ett irreguljärt sätt har passerat gränsen till en medlemsstat landvägen, sjövägen eller luftvägen från ett tredjeland, ska den medlemsstat där den första inresan ägt rum ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd. Detta ansvar ska upphöra om ansökan registreras mer än tre år efter den dag då gränspassagen ägde rum.
2. Regeln i punkt 1 ska också gälla om sökanden landsatts på territoriet efter en sök- och räddningsinsats.
3. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas om det på grundval av sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 30.4 i denna förordning, inklusive sådana uppgifter som avses i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*], kan fastställas att sökanden har omplacerats i enlighet med artikel 57 i denna förordning till en annan medlemsstat efter att ha passerat gränsen. I detta fall ska den andra medlemsstaten ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd.

Artikel 22

Inresa efter upphävt viseringskrav

Om en tredjelandsmedborgare eller en statslös person reser in på medlemsstaternas territorium genom en medlemsstat där han eller hon inte behöver visering ska den medlemsstaten ansvara för prövningen av personens ansökan om internationellt skydd. Detta ansvar ska upphöra om ansökan registreras mer än tre år efter den dag då personen reste in på territoriet.

Artikel 23

Ansökan inom det internationella transitområdet på en flygplats

Om en tredjelandsmedborgare eller en statslös person gör en ansökan om internationellt skydd inom det internationella transitområdet på en flygplats i en medlemsstat ska den medlemsstaten vara ansvarig för att pröva ansökan.

KAPITEL III

PERSONER I BEROENDESTÄLLNING OCH DISKRETIONÄR BEDÖMNING

Artikel 24

Personer i beroendeställning

1. Om en sökande på grund av graviditet, ett nyfött barn, svår sjukdom, allvarlig funktionsnedsättning, allvarligt trauma eller hög ålder är beroende av hjälp från sitt barn eller sin förälder som är lagligen bosatt i en av medlemsstaterna, eller om ett barn eller en förälder som är lagligen bosatt i en av medlemsstaterna är beroende av sökandens hjälp, ska medlemsstaterna i regel hålla samman eller sammanföra sökanden med det barnet eller den föräldern, förutsatt att familjebanden existerade innan sökanden anlände till medlemsstaternas territorium, att barnet eller föräldern eller sökanden kan ta hand om personen i beroendeställning och att de berörda personerna skriftligen uttryckt önskemål om detta.

   Om det framkommer att ett barn eller en förälder är lagligen bosatt på territoriet i den medlemsstat där personen i beroendeställning befinner sig, ska den medlemsstaten kontrollera om barnet eller föräldern kan ta hand om personen i beroendeställning innan den gör en framställan om övertagande i enlighet med artikel 29.

2. Om det barn eller den förälder som avses i punkt 1 är lagligen bosatt i en annan medlemsstat än den där sökanden befinner sig, ska ansvarig medlemsstat vara den där barnet eller föräldern är lagligen bosatt, såvida inte sökandens hälsotillstånd under en betydande tid hindrar honom eller henne från att resa till den medlemsstaten. I sådant fall ska ansvarig medlemsstat vara den där sökanden befinner sig. Den medlemsstaten ska inte omfattas av skyldigheten att föra sökandens barn eller förälder till sitt territorium.

3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 68 med avseende på

   (a) de faktorer som ska beaktas för att bedöma beroendeförhållandet,

   (b) kriterierna för att fastställa förekomsten av erkända familjeband,

   (c) kriterierna för att bedöma den berörda personens förmåga att ta hand om personen i beroendeställning,

   (d) de faktorer som ska beaktas för att bedöma en oförmåga att resa under en betydande tid.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och utbyte av information mellan medlemsstaterna. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 25

Diskretionär bedömning

1. Genom undantag från artikel 8.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har

registrerat där, även om den inte är ansvarig för prövningen enligt kriterierna i denna förordning.

2. Den medlemsstat i vilken en ansökan om internationellt skydd registreras och som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat, eller den ansvariga medlemsstaten, får när som helst innan ett första beslut i sak har fattats anmoda en annan medlemsstat att överta en sökande för att sammanföra närstående av humanitära skäl, särskilt familjeskäl eller kulturellt betingade faktorer, även om den andra medlemsstaten inte är ansvarig enligt kriterierna i artiklarna 15–18 och 24. De berörda personerna ska lämna sitt samtycke skriftligen.

   Framställan om övertagande ska innehålla allt material som den anmodande medlemsstaten förfogar över och som är nödvändigt för att den anmodade medlemsstaten ska kunna bedöma situationen.

   Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs för att pröva de humanitära grunder som åberopas och inom två månader från mottagandet av framställan lämna svar till den anmodande medlemsstaten med hjälp av det elektroniska kommunikationsnät som inrättats genom artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003. Ett avslag på framställan ska motiveras.

KAPITEL IV

DEN ANSVARIGA MEDLEMSSTATENS SKYLDIGHETER

Artikel 26

Den ansvariga medlemsstatens skyldigheter

1. Den medlemsstat som är ansvarig enligt denna förordning ska vara skyldig att

   (a) på de villkor som anges i artiklarna 29, 30 och 35 överta en sökande vars ansökan registrerats i en annan medlemsstat,

   (b) på de villkor som anges i artiklarna 31 och 35 i denna förordning, återta en sökande eller en tredjelandsmedborgare eller en statslös person för vilken den medlemsstaten har angetts som ansvarig medlemsstat enligt artikel 11.1 i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*],

   (c) på de villkor som anges i artiklarna 31 och 35 i denna förordning, återta en person som beviljats internationellt skydd för vilken den medlemsstaten har angetts som ansvarig medlemsstat enligt artikel 11.1 i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*],

   (d) på de villkor som anges i artiklarna 31 och 35 i denna förordning, återta en person som vidarebosatts eller beviljats inresa och som har gjort en ansökan om internationellt skydd eller som vistas irreguljärt i en annan medlemsstat än den som har låtit personen resa in i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om en unionsram för vidarebosättning*] eller som har beviljat internationellt skydd eller humanitär status inom ramen för ett nationellt vidarebosättningsprogram.

2. Vid tillämpningen av denna förordning ska situationen för en underårig som medföljer sökanden och som uppfyller definitionen av familjemedlem betraktas som oskiljaktig från hans eller hennes familjemedlems situation och den underåriga ska

övertas eller återtas av den medlemsstat som är ansvarig för att pröva den familjemedlemmens ansökan om internationellt skydd, även om den underåriga inte själv är en sökande, såvida det inte påvisas att detta inte är för barnets bästa. Samma princip ska tillämpas på barn som föds efter sökandens ankomst till medlemsstaternas territorium, utan att ett nytt förfarande för övertagande behöver inledas.

3. I de situationer som avses i punkt 1 a och b ska den ansvariga medlemsstaten pröva eller slutföra prövningen av ansökan om internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

Artikel 27

Ansvarets upphörande

1. Om en medlemsstat utfärdar en uppehållshandling till sökanden, beslutar att tillämpa artikel 25 eller inte överför den berörda personen till den ansvariga medlemsstaten inom de tidsfrister som anges i artikel 35, ska den medlemsstaten bli ansvarig medlemsstat och skyldigheterna enligt artikel 26 ska övergå till den medlemsstaten. I tillämpliga fall ska den underrätta den tidigare ansvariga medlemsstaten, den medlemsstat som genomför ett förfarande för att fastställa ansvarig medlemsstat eller den medlemsstat som har anmodats att överta sökanden eller som mottagit ett meddelande om återtagande, med hjälp av det elektroniska kommunikationsnät som inrättats i enlighet med artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003.

   Det första stycket ska inte vara tillämpligt om personen redan har beviljats internationellt skydd av den ansvariga medlemsstaten.

   Den medlemsstat som blir ansvarig enligt första stycket i denna artikel ska ange att den har blivit ansvarig medlemsstat i enlighet med artikel 11.3 i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*].

2. Skyldigheten enligt artikel 26.1 b i denna förordning att återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person ska upphöra om det, på grundval av uppdateringen av de uppgifter som avses i artikel 11.2 c i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*], kan fastställas att den berörda personen har lämnat medlemsstaternas territorium, antingen frivilligt eller med tvång, i enlighet med ett beslut om återvändande eller avlägsnande som utfärdats efter det att ansökan återkallats eller avslagits.

   En ansökan som registrerats efter det att ett avlägsnande har verkställts ska betraktas som en ny ansökan enligt denna förordning, vilket ger upphov till ett nytt förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat.

KAPITEL V

FÖRFARANDEN

AVDELNING I

INLEDANDE AV FÖRFARANDET

Artikel 28

Inledande av förfarandet

1. Den medlemsstat där en ansökan om internationellt först registreras i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*] eller, i tillämpliga fall, omplaceringsmedlemsstaten ska utan dröjsmål inleda förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat.

2. Den medlemsstat där en ansökan först registreras eller, i tillämpliga fall, omplaceringsmedlemsstaten ska fortsätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat om sökanden lämnar den medlemsstatens territorium utan tillstånd eller på annat sätt inte är tillgänglig för de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten.

3. Den medlemsstat som har genomfört förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat eller som har blivit ansvarig enligt artikel 8.4 i denna förordning ska utan dröjsmål i Eurodac i enlighet med artikel 11.1 i förordning (EU) XXX/ XXX [*Eurodacförordningen*] ange

   (a) sitt ansvar enligt artikel 8.2,

   (b) sitt ansvar enligt artikel 8.4,

   (c) sitt ansvar på grund av att de tidsfrister som anges i artikel 29 inte har iakttagits,

   (d) ansvaret för den medlemsstat som har godtagit en framställan om övertagande av sökanden i enlighet med artikel 30.

   Till dess att detta har angetts ska förfarandena i punkt 4 tillämpas.

4. En sökande som befinner sig i en annan medlemsstat utan en uppehållshandling eller som där gör en ansökan om internationellt skydd under förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat, ska återtas av den medlemsstat där ansökan först registrerades, på de villkor som anges i artiklarna 31 och 35.

   Denna skyldighet ska upphöra om den medlemsstat som fastställer ansvarig medlemsstat kan slå fast att sökanden har erhållit en uppehållshandling från en annan medlemsstat.

5. En sökande som befinner sig i en medlemsstat utan en uppehållshandling eller som där gör en ansökan om internationellt skydd efter det att en annan medlemsstat har godtagit att omplacera den berörda personen i enlighet med artikel 57.7, och innan överföringen har verkställts till den medlemsstaten i enlighet med artikel 57.9, ska återtas av omplaceringsmedlemsstaten på de villkor som anges i artiklarna 31 och 35.

AVDELNING II

FÖRFARANDE VID FRAMSTÄLLNINGAR OM ÖVERTAGANDE

Artikel 29

Inlämning av en framställan om övertagande

1. Om en medlemsstat där en ansökan om internationellt skydd har registrerats bedömer att en annan medlemsstat är ansvarig för att pröva ansökan, ska den, utan dröjsmål och i alla händelser inom två månader från den dag då ansökan registrerades, anmoda den senare medlemsstaten att överta sökanden.

   Utan hinder av första stycket ska framställan om övertagande, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artiklarna 13 och 14a i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*] eller en träff i VIS på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 21 i förordning (EG) nr 767/2008, skickas inom en månad efter träffen.

   Om framställan om övertagande av en sökande inte görs inom de tidsfrister som anges i första och andra styckena, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd registrerades ansvara för prövningen.

   Om sökanden är ett ensamkommande barn får den medlemsstat som fastställer ansvaret, när den anser att det är för barnets bästa, fortsätta förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat och anmoda en annan medlemsstat att överta sökanden även om de tidsfrister som anges i första och andra styckena har löpt ut.

2. Den anmodande medlemsstaten får begära ett brådskande svar i fall där ansökan om internationellt skydd registrerats efter det att ett beslut om nekad inresa eller ett beslut om återvändande utfärdats.

   I en sådan framställan ska skälen till att ett brådskande svar är nödvändigt anges, liksom också en svarsfrist. Svarsfristen ska vara minst en vecka.

3. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 ska framställan om en annan medlemsstats övertagande göras på ett standardformulär och omfatta sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 30.4 och/eller relevanta uppgifter ur sökandens redogörelse, så att myndigheterna i den anmodade medlemsstaten kan kontrollera om den är ansvarig enligt kriterierna i denna förordning.

   Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor för utarbetande och inlämning av framställningar om övertagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 30

Svar på en framställan om övertagande

1. Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs och fatta beslut om en framställan om övertagande av en sökande inom en månad från mottagandet av framställan.

2. Utan hinder av första punkten ska den anmodade medlemsstaten, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artiklarna 13 och

14a i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*] eller en träff i VIS på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 21.2 i förordning (EG) nr 767/2008, fatta beslut om framställan inom två veckor från mottagandet av den.

3. Under förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska bevis och indicier användas.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta och regelbundet se över två förteckningar, med relevanta bevis och indicier i enlighet med de kriterier som anges i leden a och b i denna punkt. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

   (a) Bevis:

      i) Här avses formella bevis som avgör ansvar enligt denna förordning, så länge de inte vederläggs med hjälp av motbevis.

      ii) Medlemsstaterna ska till den kommitté som avses i artikel 67 lämna förlagor till de olika kategorierna av administrativa dokument, i enlighet med den indelning som fastställs i förteckningen över formella bevis.

   (b) Indicier:

      i) Här avses indikationer som, även om de kan motsägas, kan vara tillräckliga, beroende på vilket bevisvärde de tillmäts.

      ii) Deras bevisvärde, i förhållande till ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd, ska bedömas från fall till fall.

5. Beviskraven får inte gå utöver det som är nödvändigt för en korrekt tillämpning av denna förordning.

6. Den anmodade medlemsstaten ska ta på sig ansvaret om det finns indicier som är sammanhängande, kontrollerbara och tillräckligt detaljerade för att ansvaret ska kunna fastställas.

7. Om den anmodande medlemsstaten har begärt ett brådskande svar i enlighet med artikel 29.2 ska den anmodade medlemsstaten svara inom den angivna svarsfristen eller, om detta inte är möjligt, inom två veckor från mottagandet av framställan.

8. Om den anmodade medlemsstaten inte genom ett svar med fullständiga och detaljerade skäl invänder mot framställan inom en månad enligt punkt 1, eller i tillämpliga fall inom två veckor enligt punkterna 2 och 7, ska detta anses som ett godtagande av framställan och medföra skyldighet att överta personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

AVDELNING III

FÖRFARANDEN VID MEDDELANDEN OM ÅTERTAGANDE

Artikel 31

Inlämning av ett meddelande om återtagande

1. I en situation som avses i artikel 26.1 b, c eller d ska den medlemsstat där personen befinner sig, utan dröjsmål och i alla händelser inom två veckor efter träffen i Eurodac, skicka ett meddelande om återtagande.

2. Ett meddelande om återtagande ska skickas på ett standardformulär och ska innehålla sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 30.4 och/eller relevanta uppgifter ur den berörda personens redogörelse.

3. Den medlemsstat som tar emot meddelandet ska inom en vecka bekräfta detta för den medlemsstat som skickade meddelandet, såvida inte den mottagande medlemsstaten inom den tidsfristen kan visa att dess ansvar har upphört i enlighet med artikel 27.

4. Underlåtenhet att agera inom en vecka enligt punkt 3 ska anses som en bekräftelse på mottagande av meddelandet.

5. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor för utarbetande och inlämning av meddelanden om återtagande. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

AVDELNING IV

RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER

Artikel 32

Meddelande av ett beslut om överföring

1. Den fastställande medlemsstat vars framställan om övertagande av en sökande som avses i artikel 26.1 a godtagits eller som skickat ett meddelande om återtagande av personer som avses i artikel 26.1 b, c och d ska fatta ett beslut om överföring senast en vecka efter godtagandet eller meddelandet.

2. Om den anmodade medlemsstaten godtar att överta en sökande eller återta en person som avses i artikel 26.1 b, c eller d, ska den anmodande eller meddelande medlemsstaten utan dröjsmål skriftligen meddela den berörda personen om beslutet att överföra honom eller henne till den ansvariga medlemsstaten och, i tillämpliga fall, att den inte kommer att pröva hans eller hennes ansökan om internationellt skydd.

3. Om den berörda personen företräds av en juridisk eller annan rådgivare kan medlemsstaten välja att rikta sitt meddelande om beslutet till en sådan juridisk eller annan rådgivare i stället för till den berörda personen och, i tillämpliga fall, underrätta den berörda personen om beslutet.

4. Det beslut som avses i punkt 1 ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel, inbegripet rätten att ansöka om suspensiv verkan, och om de tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel och för verkställandet av överföringen, och ska vid behov innehålla information om den plats och den dag på vilken den berörda personen ska infinna sig, om personen beger sig till den ansvariga medlemsstaten på egen hand.

   Medlemsstaterna ska säkerställa att information om personer eller enheter som kan tillhandahålla rättsligt bistånd till den berörda personen lämnas till den berörda personen tillsammans med det beslut som avses i punkt 1, om denna information inte redan har lämnats.

5. Om den berörda personen inte bistås eller företräds av en juridisk eller annan rådgivare, ska medlemsstaten underrätta honom eller henne om de viktigaste delarna av beslutet, som alltid ska omfatta information om tillgängliga rättsmedel och de

tidsfrister som gäller för utnyttjande av sådana rättsmedel, på ett språk som den berörda personen förstår eller rimligen kan förväntas förstå.

Artikel 33

Rättsmedel

1. Sökanden eller någon annan person som avses i artikel 26.1 b, c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller ett beslut om överföring.

   Rättsmedlets omfattning ska begränsas till en bedömning av

   (a) om överföringen skulle medföra en verklig risk för omänsklig eller förnedrande behandling av den berörda personen i den mening som avses i artikel 4 i stadgan om de grundläggande rättigheterna,

   (b) om artiklarna 15–18 och 24 har överträtts, när det gäller personer som övertagits i enlighet med artikel 26.1 a.

2. Medlemsstaterna ska föreskriva en tidsperiod på två veckor efter meddelandet av ett beslut om överföring inom vilken den berörda personen får utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel enligt punkt 1.

3. Den berörda personen ska ha rätt att inom en skälig tidsperiod från meddelandet av beslutet om överföring begära att en domstol avbryter verkställigheten av beslutet om överföring i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett effektivt rättsmedel genom att inte verkställa överföringen förrän ett beslut har fattats om den första begäran om uppskov. Ett beslut om huruvida verkställigheten av beslutet om överföring ska avbrytas ska fattas inom en månad från den dag då begäran inkom till den behöriga domstolen.

   Om den berörda personen inte har utövat sin rätt att begära suspensiv verkan, ska överklagandet eller omprövningen av ett beslut om överföring inte avbryta verkställigheten av beslutet om överföring.

   Ett beslut om att inte avbryta verkställigheten av beslutet om överföring ska vara motiverat.

   Om suspensiv verkan beviljas, ska domstolen sträva efter att besluta i sak om överklagandet eller omprövningen inom en månad från beslutet att bevilja suspensiv verkan.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att den berörda personen har tillgång till rättsligt bistånd samt, om så krävs, språkligt stöd.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att rättsligt bistånd på begäran tillhandahålls kostnadsfritt om den berörda personen inte själv kan stå för kostnaderna. Medlemsstaterna får föreskriva att personer som omfattas av denna förordning inte ska behandlas mer förmånligt i fråga om avgifter och andra kostnader än medlemsstatens egna medborgare när det gäller rättsligt bistånd.

   Medlemsstaterna får, utan att tillgången till rättsligt bistånd begränsas godtyckligt, föreskriva att kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde inte ska beviljas om den behöriga myndigheten eller en domstol anser att överklagandet eller omprövningen saknar rimliga utsikter till framgång.

Om en myndighet som inte är en domstol beslutar att inte bevilja kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde med hänvisning till andra stycket, ska medlemsstaterna sörja för rätten till ett effektivt rättsmedel i domstol för att överklaga eller begära omprövning av det beslutet. Om beslutet överklagas eller omprövning begärs, ska detta rättsmedel utgöra en integrerad del av det rättsmedel som avses i punkt 1.

Vid uppfyllande av kraven i denna punkt ska medlemsstaterna säkerställa att tillgången till rättsligt bistånd och biträde inte begränsas godtyckligt och att den berörda personens tillgång till rättslig prövning inte hindras.

Rättsligt bistånd ska åtminstone inbegripa sammanställning av de handlingar som krävs inom ramen för förfarandet samt företrädande i domstol, och kan begränsas till tillgång till juridisk eller annan rådgivare som anvisas särskilt i nationell rätt för att bistå och företräda.

Förfaranden för tillgång till rättsligt bistånd ska fastställas i nationell rätt.

AVDELNING V

FÖRVAR INFÖR EN ÖVERFÖRING

Artikel 34

Förvar

1. Medlemsstaterna får inte hålla en person i förvar enbart av det skälet att han eller hon är föremål för det förfarande som fastställs genom denna förordning.

2. Om en risk för avvikande föreligger, får medlemsstaterna ta den berörda personen i förvar i syfte att säkerställa överföringsförfarandena i enlighet med denna förordning, på grundval av en individuell bedömning och endast om hållandet i förvar är proportionellt och andra, mindre ingripande alternativa åtgärder inte kan tillämpas verkningsfullt, på grundval av en individuell bedömning av personens omständigheter.

3. Förvar ska pågå en så kort tidsperiod som möjligt och ska inte pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen enligt denna förordning har verkställts.

   Om en sökande eller någon annan person som avses i artikel 26.1 b, c eller d hålls i förvar i enlighet med denna artikel ska en framställan om övertagande eller ett meddelande om återtagande lämnas in senast två veckor från det att ansökan registrerades. Om en person tas i förvar i ett senare skede än vid registreringen av ansökan ska en framställan om övertagande eller ett meddelande om återtagande lämnas in senast en vecka från och med den dag då personen togs i förvar. Den medlemsstat som genomför förfarandet i enlighet med denna förordning ska begära ett brådskande svar på en framställan om övertagande. Detta svar ska lämnas inom en vecka från mottagandet av framställan om övertagande. Underlåtenhet att svara inom en vecka ska anses som ett godtagande av framställan om övertagande och medföra skyldighet att överta personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

   Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska överföringen av denna person från den anmodande eller meddelande medlemsstaten till den ansvariga

medlemsstaten verkställas så snart det är praktiskt möjligt, och senast inom fyra veckor från

(a) den dag då framställan godtogs eller meddelandet om återtagande bekräftades, eller

(b) den dag då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan i enlighet med artikel 33.3.

Om den anmodande eller meddelande medlemsstaten inte iakttar tidsfristerna för att lämna in en framställan om övertagande eller meddelande om återtagande eller att fatta ett beslut om överföring inom den tidsfrist som anges i artikel 32.1, eller om överföringen inte verkställs inom fyra veckor enligt tredje stycket i denna punkt, ska personen inte längre hållas i förvar. Artiklarna 29, 31 och 35 ska fortsätta att gälla.

4. Om en person hålls i förvar i enlighet med denna artikel ska beslut om förvar fattas skriftligen av rättsliga myndigheter. I beslutet om förvar ska de faktiska och rättsliga skäl som beslutet grundar sig på anges.

5. När det gäller förvarsförhållandena och tillämpliga garantier för sökande i förvar, i syfte att säkerställa överföringsförfarandena till den ansvariga medlemsstaten, ska artiklarna 9, 10 och 11 i direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om mottagningsvillkor*] tillämpas.

AVDELNING VI

ÖVERFÖRINGAR

Artikel 35

Detaljerade regler och tidsfrister

1. Överföringen av en sökande eller någon annan person som avses i artikel 26.1 b, c och d från den anmodande eller meddelande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande eller meddelande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att den andra medlemsstatens framställan om övertagande godtogs eller meddelande av återtagande bekräftades eller det slutliga beslutet fattades i fråga om överklagande eller omprövning av ett beslut om överföring med suspensiv verkan i enlighet med artikel 33.3. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte har kunnat verkställas på grund av att den berörda personen suttit i fängelse.

Om överföringen verkställs i omplaceringssyfte ska överföringen äga rum inom den tidsfrist som anges i artikel 57.9.

Om överföringar till den ansvariga medlemsstaten sker genom kontrollerad avresa eller med eskort, ska medlemsstaterna säkerställa att de genomförs på ett humant sätt och med full respekt för grundläggande rättigheter och mänsklig värdighet.

Vid behov ska den anmodande eller meddelande medlemsstaten förse sökanden med en *laissez passer*. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa utformningen av *laissez passer*-handlingen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Den ansvariga medlemsstaten ska alltefter omständigheterna underrätta den anmodande eller meddelande medlemsstaten om huruvida den berörda personen kommit fram i god ordning eller inte har infunnit sig inom den fastställda tidsfristen.

2. Om överföringen inte äger rum inom de tidsfrister som anges i punkt 1 första stycket, ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande eller meddelande medlemsstaten.

   Utan hinder av det första stycket ska den överförande medlemsstaten, om den berörda personen avviker och den anmodande eller meddelande medlemsstaten före utgången av de tidsfrister som anges i punkt 1 första stycket underrättar den ansvariga medlemsstaten om att den berörda personen har avvikit, behålla rätten att i ett senare skede verkställa överföringen inom den återstående tiden, om personen åter skulle bli tillgänglig för myndigheterna, såvida inte en annan medlemsstat har genomfört förfarandena i enlighet med denna förordning och överfört personen till den ansvariga medlemsstaten efter det att personen avvikit.

3. Om en person har överförts felaktigt, eller om ett beslut om överföring upphävs efter överklagande eller omprövning sedan överföringen har verkställts, ska den medlemsstat som verkställde överföringen omedelbart ta tillbaka den berörda personen.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter fastställa enhetliga villkor för samråd och informationsutbyte mellan medlemsstater, särskilt i fall av uppskjutna eller försenade överföringar, överföringar efter tyst godkännande eller i fall av överföringar av underåriga eller personer i beroendeställning samt i fall av kontrollerade överföringar. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 36

Kostnader för överföring

1. I enlighet med artikel 17 i förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*] ska ett bidrag betalas till den överförande medlemsstaten för överföringen av en sökande eller annan person som avses i artikel 26.1 b, c eller d, i enlighet med artikel 35.

2. Om den berörda personen ska återföras till en medlemsstat till följd av en felaktig överföring eller ett beslut om överföring som upphävts efter överklagande eller omprövning sedan överföringen har verkställts, ska den medlemsstat som ursprungligen verkställde överföringen ansvara för kostnaderna för att återföra den berörda personen till sitt territorium.

3. Personer som ska överföras i enlighet med denna förordning ska inte bära kostnaderna för denna överföring.

Artikel 37

Utbyte av relevant information innan en överföring verkställs

1. Den medlemsstat som verkställer överföringen av en sökande eller någon annan person som avses i artikel 26.1 b, c eller d ska tillställa den ansvariga medlemsstaten

personuppgifter om den person som ska överföras vilka är adekvata, relevanta och begränsade till vad som krävs för det enda syftet att säkerställa att de behöriga myndigheterna, i enlighet med nationell rätt i den ansvariga medlemsstaten, är i stånd att tillhandahålla den personen adekvat stöd, inbegripet sådan omedelbar sjukvård som är nödvändig för att tillvarata personens vitala intressen, i syfte att säkerställa kontinuitet i det skydd och de rättigheter som följer av denna förordning och andra tillämpliga rättsinstrument om asyl. Dessa uppgifter ska tillställas den ansvariga medlemsstaten inom en skälig tidsperiod innan ett överförande verkställs, för att säkerställa att dess behöriga myndigheter i enlighet med nationell rätt har tillräckligt med tid för att vidta nödvändiga åtgärder.

2. Den överförande medlemsstaten ska till den ansvariga medlemsstaten översända all information som behövs för att trygga de rättigheter och omedelbara särskilda behov som den person som ska överföras har, särskilt följande:

   (a) De omedelbara åtgärder som den ansvariga medlemsstaten måste vidta för att säkerställa att de särskilda behoven hos den person som ska överföras tillgodoses på lämpligt sätt, inklusive eventuell omedelbart nödvändig sjukvård.

   (b) Kontaktuppgifter till familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i den mottagande medlemsstaten, i tillämpliga fall.

   (c) I fråga om underåriga, information om deras utbildning.

   (d) En bedömning av sökandens ålder.

   (e) Information som inhämtats under screeningen i enlighet med artikel 13 i förordning (EU) XXX/XXX [*screeningförordningen*].

3. Informationsutbyte enligt denna artikel får endast ske mellan de myndigheter som anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 41 i denna förordning via det elektroniska kommunikationsnät som inrättats genom artikel 18 i förordning (EG) nr 1560/2003. Den information som utbyts får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1 i denna artikel och får inte behandlas ytterligare.

4. I syfte att underlätta utbytet av information mellan medlemsstaterna ska kommissionen genom genomförandeakter upprätta ett standardformulär för översändande av nödvändiga uppgifter enligt denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

5. Reglerna i artikel 40.8 och 40.9 ska tillämpas på utbyte av information enligt denna artikel.

Artikel 38

Utbyte av säkerhetsrelevant information innan en överföring verkställs

Om den medlemsstat som verkställer en överföring har information som tyder på att det finns rimliga skäl att anse att sökanden eller en person som avses i artikel 26.1 b, c eller d utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i en medlemsstat, ska den medlemsstaten också förmedla denna information till den ansvariga medlemsstaten.

Artikel 39

Utbyte av hälsouppgifter innan en överföring verkställs

1. I det enda syftet att tillhandahålla läkarvård eller behandling, särskilt när det gäller personer med funktionsnedsättning, äldre personer, gravida kvinnor, underåriga och personer som har varit utsatta för tortyr, våldtäkt eller andra allvarliga former av psykiskt, fysiskt och sexuellt våld, ska den överförande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten översända information om eventuella särskilda behov hos den person som ska överföras, vilket i enskilda fall kan inbegripa information om den personens fysiska eller mentala hälsa, i den mån den behöriga myndigheten har tillgång till sådan information i enlighet med nationell rätt. Informationen ska översändas i ett gemensamt hälsointyg tillsammans med nödvändiga handlingar. Den ansvariga medlemsstaten ska säkerställa att dessa särskilda behov tillgodoses på lämpligt sätt, särskilt genom att tillhandahålla nödvändig läkarvård.

   Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta det gemensamma hälsointyget. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

2. Den överförande medlemsstaten får endast översända den information som avses i punkt 1 till den ansvariga medlemsstaten efter det att sökanden och/eller dennas företrädare uttryckligen gett sitt samtycke till detta eller när sådant översändande är nödvändigt för att skydda folkhälsan och den allmänna säkerheten, eller, om den berörda personen är fysiskt eller rättsligt oförmögen att ge sitt samtycke, för att tillvarata den berörda personens eller någon annan persons vitala intressen. Avsaknad av samtycke, vilket inbegriper nekat samtycke, ska inte utgöra något hinder för verkställande av överföringen.

3. Den behandling av personliga hälsouppgifter som avses i punkt 1 får endast utföras av hälso- och sjukvårdspersonal som enligt nationell rätt eller nationella regler som fastställts av behöriga nationella organ omfattas av tystnadsplikt eller av andra personer som omfattas av motsvarande tystnadsplikt.

4. Utbytet av information enligt denna artikel får endast ske mellan hälso- och sjukvårdspersonal eller andra personer som avses i punkt 3. Den information som utbyts får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1 och får inte behandlas ytterligare.

5. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor och praktiska arrangemang för utbyte av den information som avses i punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

6. Reglerna i artikel 40.8 och 40.9 ska tillämpas på utbyte av information enligt denna artikel.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVT SAMARBETE

Artikel 40

Förmedlande av information

1. Varje medlemsstat ska till varje medlemsstat som så begär förmedla sådana personuppgifter om den person som omfattas av denna förordning vilka är adekvata, relevanta och begränsade till vad som krävs för att

   (a) fastställa ansvarig medlemsstat,

   (b) pröva ansökan om internationellt skydd,

   (c) uppfylla alla skyldigheter som följer av denna förordning.

2. Den information som avses i punkt 1 får endast avse

   (a) personuppgifter om den berörda personen och, när så är lämpligt, hans eller hennes familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående (fullständigt namn, i förekommande fall tidigare namn, smeknamn eller pseudonymer, nuvarande och tidigare medborgarskap samt födelsedatum och födelseort),

   (b) identitets- och resehandlingar (referenser, giltighetstid, datum för utfärdande, utfärdande myndighet, plats för utfärdande m.m.),

   (c) annan information som är nödvändig för att fastställa den berörda personens identitet, inklusive biometriska uppgifter som medlemsstaten har inhämtat av sökanden, i synnerhet för tillämpningen av artikel 57.6 i denna förordning, i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*],

   (d) vistelseorter och resvägar,

   (e) uppehållshandlingar eller viseringar som har utfärdats av en medlemsstat,

   (f) platsen där ansökan lämnades in,

   (g) det datum då en eventuell tidigare ansökan om internationellt skydd lämnades in, det datum då den aktuella ansökan registrerades, hur långt handläggningen framskridit och innehållet i ett eventuellt beslut.

3. Om det krävs för att pröva ansökan om internationellt skydd får den ansvariga medlemsstaten anmoda en annan medlemsstat att lämna ut de uppgifter som sökanden åberopat till stöd för sin ansökan och, i tillämpliga fall, skälen för eventuella beslut som fattats rörande sökanden. Den andra medlemsstaten får vägra att tillmötesgå denna framställan, om utlämnandet av uppgifterna sannolikt skulle skada dess väsentliga intressen eller skyddet av den berörda personens eller någon annans grundläggande fri- och rättigheter. Uppgifterna får endast lämnas ut om personen som ansöker om internationellt skydd skriftligen gett sitt samtycke till detta till den anmodande medlemsstaten. I så fall måste sökanden känna till vilka specifika uppgifter han eller hon har samtyckt till att lämna ut.

4. En framställan om information ska endast översändas i samband med en enskild ansökan om internationellt skydd eller överföring i omplaceringssyfte. Den ska innehålla skälen som den grundar sig på och, om syftet är att kontrollera om det föreligger ett kriterium som sannolikt medför ansvar för den anmodade

medlemsstaten, ange på vilka bevis, inklusive relevant information från tillförlitliga källor om var och hur sökande reser in på medlemsstaternas territorium, eller på vilken specifik och kontrollerbar del i sökandens redogörelse den grundar sig. Sådan relevant information från tillförlitliga källor är inte i sig tillräcklig för att fastställa en medlemsstats ansvar och behörighet enligt denna förordning, men den kan vara till hjälp vid bedömningen av andra indikationer i samband med en enskild sökande.

5. Den anmodade medlemsstaten ska vara skyldig att svara inom tre veckor. Alla förseningar med att svara ska vederbörligen motiveras. Bristande efterlevnad av tidsfristen på tre veckor ska inte befria den anmodade medlemsstaten från skyldigheten att svara. Om den anmodade medlemsstat som inte har hållit fristen undanhåller uppgifter som framkommit vid dess undersökningar och som visar att den är ansvarig, kan den medlemsstaten inte åberopa utgången av de tidsfrister som föreskrivs i artikel 29 som skäl för att vägra att tillmötesgå en framställan om övertagande. I sådana fall ska tidsfristerna i artikel 29 för framställan om övertagande förlängas med lika lång tid som svaret från den anmodade medlemsstaten är försenat.

6. Informationsutbytet ska ske på begäran av en medlemsstat och får bara äga rum mellan de myndigheter som respektive medlemsstat har utsett och meddelat kommissionen om i enlighet med artikel 41.1.

7. Den information som utbytts får bara användas för de ändamål som anges i punkt 1. I varje medlemsstat får sådan information, beroende på dess typ och den mottagande myndighetens befogenheter, endast förmedlas till myndigheter och domstolar som har till uppgift att

   (a) fastställa ansvarig medlemsstat,

   (b) pröva ansökan om internationellt skydd,

   (c) uppfylla alla skyldigheter som följer av denna förordning.

8. Den medlemsstat som vidarebefordrar informationen ska säkerställa att den är korrekt och aktuell. Om det framkommer att den har vidarebefordrat information som är felaktig eller som inte borde ha vidarebefordrats, ska de mottagande medlemsstaterna omedelbart underrättas om detta. De ska vara skyldiga att korrigera denna information eller radera den.

9. I varje berörd medlemsstat ska översändandet och mottagandet av utbytt information noteras i den berörda personens personakt eller i ett register.

Artikel 41

Behöriga myndigheter och resurser

1. Varje medlemsstat ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om vilka specifika myndigheter som är ansvariga för att uppfylla skyldigheterna enligt denna förordning och eventuella ändringar av denna. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa myndigheter har nödvändiga resurser för att utföra sitt arbete och i synnerhet för att inom föreskrivna tidsfrister besvara begäranden om information, framställningar om övertagande och meddelanden om återtagande samt, om tillämpligt, fullgöra sina skyldigheter enligt del IV kapitel I–III.

2. Kommissionen ska offentliggöra en konsoliderad förteckning över de myndigheter som avses i punkt 1 i *Europeiska unionens officiella tidning*. Om förteckningen

ändras ska kommissionen en gång om året offentliggöra en uppdaterad konsoliderad förteckning.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att de myndigheter som avses i punkt 1 får den fortbildning som krävs för tillämpningen av denna förordning.

4. Kommissionen ska genom genomförandeakter upprätta säkra elektroniska överföringskanaler mellan de myndigheter som avses i punkt 1, samt mellan dessa myndigheter och asylbyrån, för översändande av information, biometriska uppgifter som inhämtats i enlighet med förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*], framställningar, meddelanden, svar och all skriftlig korrespondens och för säkerställande av att avsändarna automatiskt får ett elektroniskt mottagningsbevis. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 42

Administrativa överenskommelser

1. Medlemsstaterna får sinsemellan ingå bilaterala administrativa överenskommelser om hur denna förordning ska genomföras i praktiken och därmed underlätta dess tillämpning och göra den effektivare. Dessa överenskommelser kan avse

   (a) utbyte för sambandsmän,

   (b) enklare förfaranden och kortare frister för översändande och granskning av framställningar om övertagande eller meddelanden om återtagande av sökande,

   (c) solidaritetsbidrag enligt del IV kapitel I–III.

2. Medlemsstaterna får också bibehålla de administrativa överenskommelser som ingåtts enligt förordning (EG) nr 343/2003 och förordning (EU) nr 604/2013. I den mån sådana överenskommelser inte överensstämmer med den här förordningen ska de berörda medlemsstaterna ändra överenskommelserna för att undanröja bristande överensstämmelse.

3. Innan de överenskommelser som avses i punkt 1 b ingås eller ändras ska de berörda medlemsstaterna samråda med kommissionen när det gäller överenskommelsens överensstämmelse med denna förordning.

4. Om kommissionen finner att de överenskommelser som avses i punkt 1 b inte överensstämmer med denna förordning, ska den inom skälig tid underrätta de berörda medlemsstaterna. Medlemsstaterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att ändra den berörda överenskommelsen inom skälig tid för att undanröja bristande överensstämmelse som konstaterats.

5. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla överenskommelser som avses i punkt 1, och om uppsägning eller ändring av dem.

Artikel 43

Nätverk av ansvariga enheter

Asylbyrån ska inrätta och underlätta verksamheten i ett nätverk av de behöriga myndigheter som avses i artikel 41.1 för att förbättra det praktiska samarbetet och informationsutbytet i alla

frågor som gäller tillämpningen av denna förordning, däribland utarbetandet av praktiska verktyg och riktlinjer.

KAPITEL VII

FÖRLIKNING

Artikel 44

Förlikning

1. För att sörja för att de mekanismer som inrättas genom denna förordning fungerar som de ska och överkomma svårigheter i tillämpningen, ska två eller flera medlemsstater som stöter på svårigheter i sitt samarbete inom ramen för denna förordning eller vid dess tillämpning dem emellan på begäran av en eller flera av dem utan dröjsmål hålla samråd i syfte att hitta lämpliga lösningar inom rimlig tid, i enlighet med principen om lojalt samarbete.

   När så är lämpligt får information om de svårigheter som uppstått och den lösning som hittats lämnas till kommissionen och övriga medlemsstater inom ramen för den kommitté som avses i artikel 67.

2. Om ingen lösning nås enligt punkt 1 eller om svårigheterna kvarstår får en eller flera av de berörda medlemsstaterna begära att kommissionen håller samråd med de berörda medlemsstaterna i syfte att hitta lämpliga lösningar. Kommissionen ska utan dröjsmål hålla sådana samråd. De berörda medlemsstaterna ska aktivt delta i samråden och, liksom kommissionen, vidta alla lämpliga åtgärder för att snabbt lösa problemet. Kommissionen får anta rekommendationer riktade till de berörda medlemsstaterna med angivande av vilka åtgärder som ska vidtas och lämpliga tidsfrister.

   När så är lämpligt får information om de svårigheter som uppstått, de rekommendationer som gjorts och den lösning som hittats lämnas till de övriga medlemsstaterna inom ramen för den kommitté som avses i artikel 67.

3. Denna artikel ska inte påverka kommissionens befogenheter att övervaka tillämpningen av unionsrätten enligt artiklarna 258 och 260 i fördraget. Den ska inte påverka de berörda medlemsstaternas möjlighet att hänskjuta sin tvist till domstolen i enlighet med artikel 273 i fördraget eller att anhängiggöra ärendet vid domstolen i enlighet med artikel 259 i fördraget.

DEL IV

SOLIDARITET

KAPITEL I

SOLIDARITETSMEKANISMER

Artikel 45

Solidaritetsbidrag

1. Solidaritetsbidrag till förmån för en medlemsstat som är utsatt för migrationstryck eller är föremål för landsättning efter sök- och räddningsinsatser ska ta följande former:

   (a) Omplacering av sökande som inte omfattas av det gränsförfarande för prövning av en ansökan om internationellt skydd vilket inrättats genom artikel 41 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

   (b) Återvändandesponsring av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

   (c) Omplacering av personer som beviljats internationellt skydd mindre än tre år före antagandet av en genomförandeakt i enlighet med artikel 53.1.

   (d) Kapacitetsuppbyggande åtgärder på områdena asyl, mottagande och återvändande, operativt stöd och åtgärder som syftar till att hantera migrationstendenser som påverkar den gynnade medlemsstaten genom samarbete med tredjeländer.

2. Sådana bidrag kan i enlighet med artikel 56 även ta formen av

   (a) omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd och som omfattas av gränsförfarandet i enlighet med artikel 41 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*],

   (b) omplacering av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

Artikel 46

Solidaritetsforum

Ett solidaritetsforum ska omfatta samtliga medlemsstater. Kommissionen ska sammankalla och leda solidaritetsforumet för att säkerställa att denna del fungerar smidigt.

Artikel 47

Solidaritet vid landsättning efter sök- och räddningsinsatser

1. Denna artikel och artiklarna 48 och 49 ska tillämpas på sök- och räddningsinsatser som leder till att tredjelandsmedborgare eller statslösa personer återkommande ankommer en medlemsstats territorium och på utsatta personer enligt artikel 49.4.

2. När den rapport om migrationshantering som avses i artikel 6.4 visar att en eller flera medlemsstater står inför sådana situationer som avses i punkt 1, ska den också ange det totala antalet av sådana personer som ansöker om internationellt skydd som avses i artikel 45.1 a och som skulle behöva omplaceras för att bistå dessa medlemsstater. I rapporten ska det också anges vilka kapacitetsuppbyggande åtgärder som avses i artikel 45.1 d som är nödvändiga för att bistå den berörda medlemsstaten.

3. Inom två veckor efter antagandet av rapporten om migrationshantering ska kommissionen uppmana alla andra medlemsstater som inte väntas stå inför ankomster till territoriet i den mening som avses i punkt 1 att lämna de solidaritetsbidrag som avses i punkt 2. I sin begäran ska kommissionen ange det totala antalet sökande som ska omplaceras av varje medlemsstat i form av solidaritetsbidrag enligt artikel 45.1 a, beräknat enligt fördelningsnyckeln i artikel 54. Fördelningsnyckeln ska omfatta de gynnade medlemsstaternas andel.

4. Inom en månad efter antagandet av rapporten om migrationshantering ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om de bidrag de avser att göra genom att fylla i den SAR-solidaritetsåtgärdsplan som återfinns i bilaga I. Medlemsstaterna ska ange om de avser att lämna bidrag i form av

   (a) omplacering i enlighet med artikel 45.1 a, eller

   (b) åtgärder i enlighet med artikel 45.1 d som fastställs i rapporten om migrationshantering, eller

   (c) omplacering i enlighet med artikel 45.1 a av utsatta personer enligt artikel 49.4.

5. Om kommissionen anser att de solidaritetsbidrag som medlemsstaterna har angett i enlighet med punkt 4 ligger långt under de totala solidaritetsbidrag som fastställs i rapporten om migrationshantering ska kommissionen sammankalla solidaritetsforumet. Kommissionen ska uppmana medlemsstaterna att justera antalet bidrag och, i tillämpliga fall, typen av bidrag. Medlemsstater som justerar sina bidrag ska lämna in reviderade SAR-solidaritetsåtgärdsplaner under solidaritetsforumets gång.

Artikel 48

Kommissionens genomförandeakter för sök- och räddningsinsatser

1. Inom två veckor från inlämnandet av de SAR-solidaritetsåtgärdsplaner som avses i artikel 47.4 eller två veckor efter avslutningen av det solidaritetsforum som avses i artikel 47.5, och om de totala solidaritetsbidrag som samtliga medlemsstater angett i sina planer motsvarar, eller av kommissionen anses ligga tillräckligt nära, de totala solidaritetsbidrag som fastställs i rapporten om migrationshantering, ska kommissionen anta en genomförandeakt med de solidaritetsåtgärder som angetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 47.4 eller artikel 47.5. Dessa åtgärder ska utgöra en solidaritetspool för varje medlemsstat som förväntas bli föremål för landsättningar på kort sikt.

   Om asylbyrån underrättar kommissionen och medlemsstaterna om att 80 % av solidaritetspoolen i första stycket har använts för en eller flera av de gynnade medlemsstaterna, ska kommissionen sammankalla solidaritetsforumet för att underrätta medlemsstaterna om situationen och begära att medlemsstaterna ökar sina

bidrag. Efter avslutningen av solidaritetsforumet, där medlemsstaterna har meddelat att de är beredda att öka sina bidrag, ska kommissionen ändra den genomförandeakt om inrättande av en solidaritetspool som avses i första stycket med avseende på den berörda gynnade medlemsstaten för att öka bidragen i enlighet med medlemsstaternas angivelser.

2. Om det totala antal eller den typ av solidaritetsbidrag som anges av medlemsstaterna i enlighet med artikel 47.5 fortfarande ligger långt under de totala solidaritetsbidrag som fastställs i rapporten om migrationshantering, vilket leder till en situation där solidaritetspoolen inte kan utgöra en förutsägbar grund för kontinuerligt stöd till de medlemsstater som avses i artikel 47.2, ska kommissionen inom två veckor efter solidaritetsforumets slut anta en genomförandeakt om inrättande av en solidaritetspool för varje medlemsstat som förväntas bli föremål för landsättningar på kort sikt. I genomförandeakten ska följande fastställas:

(a) Det totala antal tredjelandsmedborgare som ska omfattas av omplacering för att bidra till medlemsstaternas behov vilket avses i artikel 47.2 i enlighet med rapporten om migrationshantering.

(b) Det antal och den andel som avses i led a för varje medlemsstat, inklusive de gynnade medlemsstaterna, beräknade enligt fördelningsnyckeln i artikel 54.

(c) De åtgärder som angetts av medlemsstaterna i enlighet med artikel 45.1 d.

Om medlemsstaterna har angett åtgärder i enlighet med artikel 45.1 d ska dessa åtgärder stå i proportion till de bidrag som medlemsstaterna skulle ha lämnat i form av de omplaceringar som avses i artikel 45.1 a som ett resultat av tillämpningen av fördelningsnyckeln i artikel 54. De ska anges i genomförandeakten, förutom i fall där medlemsstaternas angivelser skulle leda till ett underskott på mer än 30 % av det totala antalet omplaceringar som fastställs i rapporten om migrationshantering. I dessa fall ska de bidrag som anges i genomförandeakten justeras så att de medlemsstater som anger sådana åtgärder är skyldiga att täcka 50 % av sin andel beräknad enligt fördelningsnyckeln i artikel 54 genom omplacering eller sådan återvändandesponsring som avses i artikel 45.1 b eller en kombination av bådadera. De berörda medlemsstaterna ska omedelbart meddela kommissionen hur de avser att täcka sin andel i detta avseende. Kommissionen ska justera de bidrag som anges i genomförandeakten vad gäller omplacering, återvändandesponsring och de åtgärder som avses i artikel 45.1 d för dessa medlemsstater i enlighet med detta.

Om en eller flera medlemsstater inte har inlämnat någon SAR-solidaritetsåtgärdsplan inom de tidsfrister som anges i artikel 47.4 och 47.5 ska kommissionen fastställa storleken på och typen av bidrag som dessa medlemsstater ska lämna.

Om asylbyrån underrättar kommissionen och medlemsstaterna om att 80 % av solidaritetspoolen i första stycket har använts för en eller flera av de gynnade medlemsstaterna, ska kommissionen sammankalla solidaritetsforumet för att underrätta medlemsstaterna om situationen och medlemsstaternas ytterligare behov. Efter solidaritetsforumet ska kommissionen anta en ändring av den genomförandeakt om inrättande av en solidaritetspool som avses i första stycket med avseende på den berörda gynnade medlemsstaten för att öka det totala antalet tredjelandsmedborgare som omfattas av de solidaritetsåtgärder som avses i första stycket led a med högst 50 %. Den andel för varje medlemsstat som avses i första stycket led b ska ändras i enlighet med detta. Om bestämmelserna i andra stycket tillämpas och medlemsstaterna har angett att de ska bidra genom återvändandesponsring ska

andelen av dessa åtgärder ökas med 50 %. De åtgärder som avses i artikel 45.1 d ska också ökas med en andel som står i proportion till en ökning på 50 % av den medlemsstatens andel, beräknad enligt fördelningsnyckeln i artikel 54.

3. Den genomförandeakt som avses i punkterna 1 och 2 ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 49

Solidaritetspool för sök- och räddningsinsatser

1. Inom två veckor efter antagandet av den genomförandeakt som avses i artikel 48.1 eller 48.2 ska den medlemsstat som avses i artikel 47.2 underrätta kommissionen om sin begäran om solidaritetsstöd. Efter denna begäran ska kommissionen utnyttja solidaritetspoolen och samordna genomförandet av solidaritetsåtgärderna för varje landsättning eller grupp av landsättningar som äger rum under en period av två veckor.

2. Under samordning av kommissionen ska asylbyrån och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån upprätta en förteckning över berättigade personer som ska omplaceras och omfattas av återvändandesponsring. Förteckningen ska ange fördelningen av dessa personer mellan de bidragande medlemsstaterna, med beaktande av det totala antalet personer som ska omplaceras eller omfattas av återvändandesponsring per bidragande medlemsstat, dessa personers nationalitet och förekomsten av meningsfulla kopplingar mellan dem och omplaceringsmedlemsstaten eller den återvändandesponsrande medlemsstaten. Omplacering av utsatta personer ska prioriteras. Asylbyrån och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån ska bistå kommissionen vid bevakningen av användningen av solidaritetspoolen.

3. När kommissionen har antagit en rapport som fastställer att en medlemsstat som avses i artikel 47.2 är utsatt för migrationstryck i enlighet med artikel 51.3, får de återstående solidaritetsbidragen från den solidaritetspool som inrättats enligt artikel 48.1 eller 48.2 användas för att omedelbart lindra migrationstrycket på den medlemsstaten. I dessa fall ska bestämmelserna i punkt 2 tillämpas.

   Denna punkt ska inte tillämpas när en sådan genomförandeakt som föreskrivs i artikel 53 har antagits. Från och med antagandet av den genomförandeakten ska förteckningen över personer som ska omplaceras och omfattas av återvändandesponsring i enlighet med punkt 2 inte längre användas.

   Om den solidaritetspool som avses i första stycket inte är tillräcklig för att omedelbart minska de utmaningar som den medlemsstat som avses i artikel 47.2 står inför, får solidaritetsbidrag från de solidaritetspooler för andra medlemsstater som inrättats enligt artikel 48.1 eller 48.2 användas, förutsatt att detta inte äventyrar poolens funktion för dessa medlemsstater.

4. Om det i rapporten om migrationshantering fastställs att en medlemsstat som avses i artikel 47.2 står inför kapacitetsutmaningar på grund av närvaron av sökande som är utsatta, oavsett hur de passerade de yttre gränserna, får den solidaritetspool som inrättats enligt artikel 48.1 eller 48.2 också användas för omplacering av utsatta personer. I dessa fall ska bestämmelserna i punkt 2 tillämpas.

5. Kommissionen ska stödja och underlätta förfarandena för omplacering av sökande och genomförandet av återvändandesponsring, med särskild uppmärksamhet på ensamkommande barn. Den ska samordna de operativa aspekterna av omplacering och återvändandesponsring, även med hjälp av experter eller expertgrupper som ska utplaceras av asylbyrån eller Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån.

Artikel 50

Bedömning av migrationstryck

1. Kommissionen ska bedöma migrationssituationen i en medlemsstat när

   (a) den medlemsstaten har underrättat kommissionen om att den anser sig utsatt för migrationstryck,

   (b) kommissionen på grundval av tillgänglig information anser att en medlemsstat kan vara utsatt för migrationstryck.

2. Asylbyrån och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån ska bistå kommissionen vid utarbetandet av bedömningen av migrationstryck. Kommissionen ska utan dröjsmål underrätta Europaparlamentet, rådet och medlemsstaterna om att den håller på att göra en bedömning.

3. Bedömningen av migrationstrycket ska omfatta situationen i den berörda medlemsstaten under de föregående sex månaderna, jämfört med den övergripande situationen i unionen, och ska grundas på i synnerhet följande information:

   (a) Antalet ansökningar om internationellt skydd från tredjelandsmedborgare och sökandenas nationalitet.

   (b) Antalet tredjelandsmedborgare som har påträffats av medlemsstaternas myndigheter trots att de inte uppfyller, eller inte längre uppfyller, villkoren för inresa, vistelse eller bosättning i medlemsstaten, inklusive personer som överskridit den tillåtna vistelsen i den mening som avses i artikel 3.1.19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2226[58].

   (c) Antalet beslut om återvändande som respekterar direktiv 2008/115/EG.

   (d) Antalet tredjelandsmedborgare som lämnat medlemsstaternas territorium efter ett beslut om återvändande som respekterar direktiv 2008/115/EG.

   (e) Antalet tredjelandsmedborgare som medlemsstaterna beviljat inresa genom unionsprogram och nationella program för vidarebosättning [eller inresa av humanitära skäl].

   (f) Antalet inkommande och utgående framställningar om övertagande och meddelanden om återtagande i enlighet med artiklarna 34 och 36.

   (g) Antalet överföringar som verkställts i enlighet med artikel 31.

[58] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2226 av den 30 november 2017 om inrättande av ett in- och utresesystem för registrering av in- och utreseuppgifter och av uppgifter om nekad inresa för tredjelandsmedborgare som passerar medlemsstaternas yttre gränser, om fastställande av villkoren för åtkomst till in- och utresesystemet för brottsbekämpande ändamål och om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 767/2008 och (EU) nr 1077/2011, EUT L 327, 9.12.2017, s. 20.

(h) Antalet personer som gripits i samband med att de passerat de yttre land-, sjö- eller luftgränserna på ett irreguljärt sätt.

(i) Antalet personer som nekats inresa i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) 2016/399.

(j) Antalet tredjelandsmedborgare som landsatts efter sök- och räddningsinsatser, deras nationalitet samt antalet ansökningar om internationellt skydd.

(k) Antalet ensamkommande barn.

4. I bedömningen av migrationstrycket ska även följande beaktas:

(a) Den information som läggs fram av den medlemsstat där bedömningen utförs i enlighet med punkt 1 a.

(b) Nivån av samarbete om migration med ursprungs- och transittredjeländer, första asylländer och säkra tredjeländer enligt definitionen i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*].

(c) Den geopolitiska situation i relevanta tredjeländer som kan påverka migrationsrörelserna.

(d) De relevanta rekommendationer som föreskrivs i artikel 15 i rådets förordning (EU) nr 1053/2013[59], artiklarna 13, 14 och 22 i förordning (EU) XXX /XXX [*Europeiska unionens asylbyrå*] och artikel 32.7 i förordning (EU) 2019/1896.

(e) Information som samlats in i enlighet med kommissionens rekommendation av den XXX om en EU-mekanism för beredskap och hantering av kriser med anknytning till migration (nedan kallad *beredskaps- och krisplanen för migration*).

(f) Den rapport om migrationshantering som avses i artikel 6.4.

(g) Rapporterna om integrerad situationsmedvetenhet och analys (ISAA) enligt rådets genomförandebeslut (EU) 2018/1993 om EU-arrangemangen för integrerad politisk krishantering, förutsatt att den integrerade politiska krishanteringen har aktiverats, eller den rapport om situationsmedvetenhet och analys på migrationsområdet (MISAA) som utfärdas under den första fasen i beredskaps- och krisplanen för migration, när den integrerade politiska krishanteringen inte har aktiverats.

(h) Information från rapporteringen om viseringsliberalisering och dialoger med tredjeländer.

(i) Kvartalsrapporter om migration och andra rapporter från Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter.

(j) Det stöd som unionens byråer ger den gynnade medlemsstaten.

[59] Rådets förordning (EU) nr 1053/2013 av den 7 oktober 2013 om inrättande av en utvärderings- och övervakningsmekanism för kontroll av tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av verkställande kommitténs beslut av den 16 september 1998 om inrättande av Ständiga kommittén för genomförande av Schengenkonventionen, EUT L 295, 6.11.2013, s. 27.

Artikel 51

Rapport om migrationstryck

1. Kommissionen ska samråda med den berörda medlemsstaten under sin bedömning i enlighet med artikel 50.1.

   Kommissionen ska överlämna rapporten om migrationstrycket till Europaparlamentet och rådet inom en månad efter att ha underrättat dem om att den håller på att göra en bedömning i enlighet med artikel 50.2.

2. I rapporten ska kommissionen ange om den berörda medlemsstaten är utsatt för migrationstryck.

3. När kommissionen drar slutsatsen att den berörda medlemsstaten är utsatt för migrationstryck ska följande anges i rapporten:

   (a) Kapaciteten i den medlemsstat som är utsatt för migrationstryck på området migrationshantering, särskilt asyl och återvändande, samt dess övergripande behov när det gäller att hantera asyl- och återvändandeärenden.

   (b) Åtgärder som är lämpliga för att hantera situationen och den förväntade tidsramen för deras genomförande, enligt vad som är tillämpligt bestående av

      i) åtgärder som den medlemsstat som är utsatt för migrationstryck bör vidta på området migrationshantering, särskilt när det gäller asyl och återvändande,

      ii) åtgärder som avses i artikel 45.1 a, b och c och som ska vidtas av andra medlemsstater,

      iii) åtgärder som avses i artikel 45.1 d och som ska vidtas av andra medlemsstater.

4. Om kommissionen anser att en snabbinsats krävs på grund av en situation som håller på att utveckla sig i en medlemsstat, ska den överlämna sin rapport senast två veckor från den dag då den i enlighet med artikel 50.2 underrättade Europaparlamentet, rådet och medlemsstaterna om att den höll på att göra en bedömning.

Artikel 52

Solidaritetsåtgärdsplaner i situationer med migrationstryck

1. När den rapport som avses i artikel 51 visar att en medlemsstat är utsatt för migrationstryck, ska de övriga medlemsstater som inte själva är gynnade medlemsstater bidra i form av de solidaritetsbidrag som avses i artikel 45.1 a, b och c. Medlemsstaterna ska prioritera omplacering av ensamkommande barn.

2. När den rapport som avses i artikel 51 fastställer åtgärder som avses i punkt 3 b iii i den artikeln, får andra medlemsstater bidra i form av sådana åtgärder i stället för de åtgärder som avses i artikel 51.3 b ii. Sådana åtgärder får inte leda till ett underskott på mer än 30 % av de totala bidrag som fastställs i rapporten om migrationstryck enligt artikel 51.3 b ii.

3. Inom två veckor från antagandet av den rapport som avses i artikel 51 ska medlemsstaterna genom att fylla i formuläret i bilaga II överlämna en solidaritetsåtgärdsplan till kommissionen. I solidaritetsåtgärdsplanen ska medlemsstaterna ange vilken typ av bidrag de avser att lämna bland de åtgärder som

avses i artikel 51.3 b ii eller, i tillämpliga fall, de åtgärder som avses i artikel 51.3 b iii. Om medlemsstaterna föreslår mer än en typ av bidrag som avses i artikel 51.3 b ii ska de ange andelen för var och en av dem.

Om solidaritetsåtgärdsplanen omfattar återvändandesponsring, ska medlemsstaterna ange vilken nationalitet av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på den berörda medlemsstatens territorium de avser att sponsra.

Om medlemsstaterna anger åtgärder som avses i artikel 51.3 b iii i solidaritetsåtgärdsplanen, ska de också ange närmare arrangemang och tidsram för deras genomförande.

4. Om kommissionen anser att de solidaritetsbidrag som anges i solidaritetsåtgärdsplanerna inte motsvarar de behov som fastställts i den rapport om migrationstryck som föreskrivs i artikel 51, ska den sammankalla solidaritetsforumet. I sådana fall ska kommissionen uppmana medlemsstaterna att justera typen av bidrag i sina solidaritetsåtgärdsplaner under solidaritetsforumets gång genom att lämna in reviderade solidaritetsåtgärdsplaner.

5. En medlemsstat som föreslår sådana solidaritetsbidrag som avses i artikel 51.3 b ii får begära ett avdrag på 10 % av sin andel beräknad enligt fördelningsnyckeln i artikel 54 om den i sin solidaritetsåtgärdsplan anger att den under de senaste fem åren har prövat dubbelt så många ansökningar om internationellt skydd som unionens genomsnitt per capita.

Artikel 53

Kommissionens genomförandeakter om solidaritet i situationer med migrationstryck

1. Inom två veckor från inlämnandet av de solidaritetsåtgärdsplaner som avses i artikel 52.3 eller, när solidaritetsforumet sammankallas i enlighet med artikel 52.4, inom två veckor efter solidaritetsforumets slut, ska kommissionen anta en genomförandeakt som fastställer de solidaritetsbidrag som övriga medlemsstater ska göra till förmån för den medlemsstat som utsätts för migrationstryck samt tidsramen för genomförandet.

2. De typer av bidrag som anges i genomförandeakten ska vara de som medlemsstaterna angett i sina solidaritetsåtgärdsplaner. Om en eller flera medlemsstater inte har lämnat in någon solidaritetsåtgärdsplan, ska kommissionen fastställa de typer av bidrag som medlemsstaterna ska lämna med beaktande av de behov som fastställts i rapporten om migrationstryck.

Om den typ av bidrag som medlemsstaterna har angett i sina solidaritetsåtgärdsplaner är den som avses i artikel 45.1 d, ska kommissionen bedöma om de föreslagna åtgärderna står i proportion till de bidrag som medlemsstaterna skulle ha lämnat genom de åtgärder som avses i artikel 45.1 a, b eller c som ett resultat av tillämpningen av fördelningsnyckeln i artikel 54.

Om de föreslagna åtgärderna inte står i proportion till de bidrag som den bidragande medlemsstaten skulle ha lämnat genom de åtgärder som avses i artikel 45.1 a, b eller c, ska kommissionen i genomförandeakten ange de föreslagna åtgärderna men justera deras nivå.

Om de föreslagna åtgärderna skulle leda till ett underskott på mer än 30 % av det totala antalet solidaritetsåtgärder som fastställts i rapporten om migrationstryck enligt

artikel 51.3 b ii, ska de bidrag som anges i genomförandeakten justeras så att de medlemsstater som anger sådana åtgärder ska täcka 50 % av sin andel beräknad enligt fördelningsnyckeln i artikel 54 genom de åtgärder som avses i artikel 51.3 b ii. Kommissionen ska justera dessa medlemsstaters angivna åtgärder som avses i artikel 51.3 b iii i enlighet med detta.

3. I genomförandeakten ska följande anges:

(a) Det totala antal personer som ska omplaceras från den anmodande medlemsstaten i enlighet med artikel 45.1 a eller c, med beaktande av de anmodande medlemsstaternas kapacitet och behov på asylområdet enligt den rapport som avses i artikel 51.3 b ii.

(b) Det totala antal personer som ska omfattas av återvändandesponsring från den anmodande medlemsstaten i enlighet med artikel 45.1 b, med beaktande av de anmodande medlemsstaternas kapacitet och behov i fråga om återvändande enligt den rapport som avses i artikel 51.3 b ii.

(c) Fördelningen av personer som ska omplaceras och/eller omfattas av återvändandesponsring mellan medlemsstaterna, inklusive den gynnade medlemsstaten, på grundval av fördelningsnyckeln i artikel 54.

(d) De åtgärder som medlemsstaterna angett i enlighet med punkt 2 andra, tredje och fjärde styckena.

Den fördelning som avses i punkt 3 c ska justeras om en medlemsstat som lämnar in en begäran enligt artikel 52.5 i sin solidaritetsåtgärdsplan visar att den under de föregående fem åren har varit ansvarig för dubbelt så många ansökningar om internationellt skydd som unionens genomsnitt per capita. I sådana fall ska medlemsstaten få ett avdrag på 10 % av sin andel beräknad enligt fördelningsnyckeln i artikel 54. Detta avdrag ska fördelas proportionellt mellan de medlemsstater som gör sådana bidrag som avses i artikel 45.1 a, b och c.

4. Om bidrag under det föregående året har lämnats som svar på en medlemsstats begäran om solidaritetsstöd från andra medlemsstater för att hjälpa den att hantera migrationssituationen på sitt territorium för att förhindra migrationstryck i enlighet med artikel 56.1, och om bidragen motsvarar den typ av åtgärder som anges i genomförandeakten, ska kommissionen dra av dessa bidrag från det motsvarande bidrag som anges i genomförandeakten.

5. Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till brådska på grund av det rådande migrationstrycket i en gynnad medlemsstat ska kommissionen anta genomförandeakter med omedelbar verkan i enlighet med det brådskande förfarande som avses i artikel 67.3.

Dessa akter ska förbli i kraft under en period på högst ett år.

6. Kommissionen ska rapportera om genomförandet av genomförandeakten en månad efter det att den upphört att gälla. Rapporten ska innehålla en analys av de vidtagna åtgärdernas effektivitet.

Artikel 54

Fördelningsnyckel

Den andel av solidaritetsbidragen i artikel 45.1 a, b och c som ska lämnas av varje medlemsstat i enlighet med artiklarna 48 och 53 ska beräknas enligt den formel som anges i bilaga III och baseras på följande kriterier för varje medlemsstat, enligt de senaste tillgängliga uppgifterna från Eurostat:

(a) Folkmängd (50 % av viktningen).

(b) Total BNP (50 % av viktningen).

Artikel 55

Återvändandesponsring

1. En medlemsstat får åta sig att hjälpa en medlemsstat med att få tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna att återvända genom återvändandesponsring, varigenom den, i nära samordning med den gynnade medlemsstaten, ska vidta åtgärder för att dessa tredjelandsmedborgare ska återvända från den gynnade medlemsstatens territorium.

2. Om en medlemsstat åtar sig att tillhandahålla återvändandesponsring och de tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna och är föremål för ett beslut om återvändande som utfärdats av den gynnade medlemsstaten inte återvänder eller avlägsnas inom 8 månader, ska den medlemsstat som tillhandahåller återvändandesponsring överföra de berörda personerna till sitt eget territorium i enlighet med förfarandet i artiklarna 57 och 58. Denna period ska börja från och med antagandet av den genomförandeakt som avses i artikel 53.1 eller, i tillämpliga fall, i artikel 49.2.

3. Om en medlemsstat åtar sig att tillhandahålla återvändandesponsring med avseende på tredjelandsmedborgare som ännu inte är föremål för ett beslut om återvändande i den gynnade medlemsstaten, ska den period som avses i punkt 2 börja löpa från och med antingen

   (a) den dag då ett beslut om återvändande utfärdas av den gynnade medlemsstaten, eller

   (b) om ett beslut om återvändande utfärdas som en del av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd eller om ett beslut om återvändande utfärdas i en separat akt, samtidigt och tillsammans med beslutet om avslag på en ansökan om internationellt skydd i enlighet med artikel 35a i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asylförfaranden*], den dag då sökanden eller tredjelandsmedborgaren inte längre har rätt att stanna kvar och inte heller fått tillåtelse att stanna.

4. De åtgärder som avses i punkt 1 innebär att den sponsrande medlemsstaten ska utföra en eller flera av följande:

   (a) Tillhandahålla rådgivning om återvändande och återanpassning till tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

   (b) Använda det nationella programmet och nationella resurser för att tillhandahålla logistiskt, ekonomiskt och annat materiellt eller icke-finansiellt

stöd, inbegripet återanpassning, till tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna men som är beredda att frivilligt resa sin väg.

(c) Leda eller stödja den politiska dialogen och utbytet med myndigheterna i tredjeländer i syfte att underlätta återtagande.

(d) Kontakta de behöriga myndigheterna i tredjeländer för att verifiera tredjelandsmedborgares identitet och erhålla en giltig resehandling.

(e) På den gynnade medlemsstatens vägnar organisera de praktiska arrangemangen för verkställandet av återvändandet, t.ex. charterflyg, reguljärflyg eller andra transportmedel till det mottagande tredjelandet.

Dessa åtgärder ska inte påverka den gynnade medlemsstatens skyldigheter och ansvar enligt direktiv 2008/115/EG.

Artikel 56

Andra solidaritetsbidrag

1. Om en medlemsstat begär solidaritetsstöd från andra medlemsstater för att hjälpa den att hantera migrationssituationen på sitt territorium i syfte att förhindra migrationstryck, ska den underrätta kommissionen om denna begäran.

2. En medlemsstat får när som helst, som svar på en medlemsstats begäran om solidaritetsstöd eller på eget initiativ, även i samförstånd med en annan medlemsstat, lämna bidrag i form av de åtgärder som avses i artikel 45 till förmån för den berörda medlemsstaten och med dess samtycke. Bidrag som avses i artikel 45 d ska vara förenliga med målen i förordning (EU) XXX/XXX [Asyl- och migrationsfonden].

3. Medlemsstater som har bidragit eller planerar att lämna solidaritetsbidrag som svar på en medlemsstats begäran om solidaritetsstöd, eller på eget initiativ, ska underrätta kommissionen om detta genom att fylla i formuläret för solidaritetsstödsplaner som återfinns i bilaga IV. Solidaritetsstödsplanen ska, i tillämpliga fall, innehålla verifierbar information, bland annat om åtgärdernas omfattning, karaktär och genomförande.

KAPITEL II

FÖRFARANDEKRAV

Artikel 57

Förfarande inför omplacering

1. Det förfarande som anges i denna artikel ska tillämpas på

(a) de personer som avses i artikel 45.1 a, 45.1 c och 45.2 a,

(b) de personer som avses i artikel 45.1 b, när den period som avses i artikel 55.2 har löpt ut, och artikel 45.2 b.

2. Innan den gynnade medlemsstaten tillämpar det förfarande som anges i denna artikel, ska den säkerställa att det inte finns några rimliga skäl att anse att den berörda personen utgör en fara för den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen i den medlemsstaten. Om det finns rimliga skäl att anse att personen utgör en fara för

den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen, ska den gynnade medlemsstaten inte tillämpa det förfarande som anges i denna artikel och ska i tillämpliga fall utesluta personen från den förteckning som avses i artikel 49.2.

3. Om omplacering ska tillämpas, ska den gynnade medlemsstaten identifiera de personer som skulle kunna omplaceras. Om den berörda personen ansöker om eller har beviljats internationellt skydd, ska den medlemsstaten i tillämpliga fall beakta förekomsten av meningsfulla kopplingar mellan den berörda personen och omplaceringsmedlemsstaten. Om den person som identifierats för omplacering har beviljats internationellt skydd, ska den berörda personen omplaceras först efter att skriftligen ha samtyckt till omplaceringen.

   Om omplacering ska tillämpas i enlighet med artikel 49, ska den gynnade medlemsstaten använda den av asylbyrån och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån upprättade förteckning som avses i artikel 49.2.

   Det första stycket ska inte tillämpas på sökande för vilka den gynnade medlemsstaten kan fastställas som ansvarig medlemsstat i enlighet med kriterierna i artiklarna 15–20 och 24, med undantag för artikel 15.5. Dessa sökande ska inte vara berättigade till omplacering.

4. När den period som avses i artikel 55.2 löper ut, ska den gynnade medlemsstaten omedelbart underrätta den sponsrande medlemsstaten om att det förfarande som fastställs i punkterna 5–10 ska tillämpas med avseende på de berörda tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

5. Den gynnade medlemsstaten ska så snart som möjligt till omplaceringsmedlemsstaten översända relevanta uppgifter och handlingar om den person som avses i punkterna 2 och 3.

6. Omplaceringsmedlemsstaten ska granska de uppgifter som den gynnade medlemsstaten översänt i enlighet med punkt 5 och kontrollera att det inte finns några rimliga skäl att anse att den berörda personen utgör en fara för dess nationella säkerhet eller allmänna ordning.

7. När det inte finns några rimliga skäl att anse att den berörda personen utgör en fara för den nationella säkerheten eller allmänna ordningen ska omplaceringsmedlemsstaten inom en vecka bekräfta att den kommer att omplacera den berörda personen.

   Om kontrollerna bekräftar att det finns rimliga skäl att anse att den berörda personen utgör en fara för den nationella säkerheten eller allmänna ordningen ska omplaceringsmedlemsstaten inom en vecka underrätta den gynnade medlemsstaten om arten av och de underliggande faktorerna till en registrering i en relevant databas. I sådana fall ska den berörda personen inte omplaceras.

   I undantagsfall, där det kan visas att granskningen av uppgifterna är särskilt komplicerad eller att ett stort antal ärenden behöver kontrolleras just då, får omplaceringsmedlemsstaten lämna sitt svar efter den tidsfrist på en vecka som anges i första och andra styckena, men i alla händelser inom två veckor. I sådana situationer ska omplaceringsmedlemsstaten inom den ursprungliga tidsfristen på en vecka meddela den gynnade medlemsstaten sitt beslut att skjuta upp svaret.

   Underlåtenhet att agera inom den en veckas period som anges i första och andra styckena och den tvåveckorsperiod som anges i tredje stycket i denna punkt ska anses som en bekräftelse på mottagandet av informationen och medföra skyldighet

att omplacera personen, vilket innefattar en skyldighet att ombesörja lämpliga ankomstarrangemang.

8. Den gynnade medlemsstaten ska fatta ett beslut om överföring senast en vecka efter omplaceringsmedlemsstatens bekräftelse. Den ska utan dröjsmål skriftligen underrätta den berörda personen om beslutet att överföra honom eller henne till den andra medlemsstaten.

9. Överföringen av den berörda personen från den gynnade medlemsstaten till omplaceringsmedlemsstaten ska, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, verkställas i enlighet med den gynnade medlemsstatens nationella rätt, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom fyra veckor efter omplaceringsmedlemsstatens bekräftelse eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning av ett beslut om överföring med suspensiv verkan i enlighet med artikel 33.3.

10. Artiklarna 32.2, 32.4, 32.5, 33, 34, 35.1, 35.3, 36.2, 36.3, 37 och 39 ska i tillämpliga delar gälla för överföring i omplaceringssyfte.

11. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta enhetliga villkor för utarbetande och inlämning av uppgifter och handlingar i omplaceringssyfte. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 67.2.

Artikel 58

Förfarande efter omplacering

1. Omplaceringsmedlemsstaten ska underrätta den gynnade medlemsstaten om huruvida den berörda personen kommit fram i god ordning eller inte har infunnit sig inom den fastställda tidsfristen.

2. Om omplaceringsmedlemsstaten har omplacerat en sökande för vilken ansvarig medlemsstat ännu inte har fastställts, ska den medlemsstaten tillämpa de förfaranden som anges i del III, med undantag för artiklarna 8.2, 9.1, 9.2, 15.5, 21.1 och 21.2.

   Om ingen ansvarig medlemsstat kan fastställas enligt första stycket, ska omplaceringsmedlemsstaten vara ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd.

   Omplaceringsmedlemsstaten ska ange sitt ansvar i Eurodac i enlighet med artikel 11.1 i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*].

3. Om omplaceringsmedlemsstaten har omplacerat en sökande för vilken den gynnade medlemsstaten tidigare fastställts som ansvarig av andra skäl än de kriterier som avses i artikel 57.3 tredje stycket, ska ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd övergå till omplaceringsmedlemsstaten.

   Omplaceringsmedlemsstaten ska ange sitt ansvar i Eurodac i enlighet med artikel 11.3 i förordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacförordningen*].

4. Om omplaceringsmedlemsstaten har omplacerat en person som beviljats internationellt skydd ska omplaceringsmedlemsstaten automatiskt bevilja internationell skyddsstatus i enlighet med motsvarande status som den gynnade medlemsstaten beviljat.

5. Om omplaceringsmedlemsstaten har omplacerat en tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på dess territorium ska direktiv 2008/115/EG tillämpas.

Artikel 59

Andra skyldigheter

De gynnade och bidragande medlemsstaterna ska hålla kommissionen underrättad om genomförandet av solidaritetsåtgärder som vidtagits på bilateral nivå, även åtgärder för samarbete med ett tredjeland.

Artikel 60

Operativ samordning

Kommissionen ska på begäran samordna de operativa aspekterna av de åtgärder som erbjuds av de bidragande medlemsstaterna, inbegripet bistånd från experter eller grupper som utplaceras av asylbyrån eller Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån.

KAPITEL III

EKONOMISKT STÖD FRÅN UNIONEN

Artikel 61

Ekonomiskt stöd

Finansieringsstöd efter omplacering enligt del IV kapitlen I och II ska tillämpas i enlighet med artikel 17 i förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*].

DEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 62

Datasäkerhet och dataskydd

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa säkerheten för de personuppgifter som behandlas enligt denna förordning, särskilt för att förebygga olaglig eller obehörig åtkomst, eller röjande, ändring eller förlust av personuppgifter som behandlas.
2. Varje medlemsstats behöriga tillsynsmyndighet eller tillsynsmyndigheter ska övervaka lagligheten i behandling av personuppgifter som utförs av de myndigheter som avses i artikel 41 i medlemsstaten i fråga.
3. Asylbyråns behandling av personuppgifter ska omfattas av förordning (EU) XXX/XXX [*Europeiska unionens asylbyrå*], i synnerhet vad gäller Europeiska datatillsynsmannens tillsyn.

Artikel 63

Tystnadsplikt

Medlemsstaterna ska säkerställa att de myndigheter som avses i artikel 41 är bundna av reglerna om tystnadsplikt enligt nationell rätt beträffande uppgifter de får kännedom om genom sitt arbete.

Artikel 64

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner, däribland administrativa sanktioner eller straffrättsliga påföljder i enlighet med nationell rätt, för överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 65

Beräkning av tidsfrister

Varje tidsperiod som föreskrivs i denna förordning ska beräknas enligt följande:

(a) När en period uttryckt i dagar, veckor eller månader ska räknas från den tidpunkt då en händelse inträffar eller en åtgärd vidtas, inräknas inte i perioden den dag då händelsen inträffade eller åtgärden vidtogs.

(b) En period uttryckt i veckor eller månader ska löpa ut vid slutet av den dag i periodens sista vecka eller månad som infaller på samma veckodag eller samma datum som den dag då den händelse eller åtgärd från vilken perioden ska räknas inträffade eller vidtogs. Om en period är uttryckt i månader och den dag då den skulle löpa ut inte förekommer i den sista månaden, ska perioden löpa ut vid slutet av den månadens sista dag.

(c) Fristerna ska innefatta lördagar, söndagar och lagstadgade helgdagar i de berörda medlemsstaterna.

Artikel 66

Territoriellt tillämpningsområde

Bestämmelserna i denna förordning ska vad beträffar Republiken Frankrike endast tillämpas på dess europeiska territorium.

Artikel 67

Kommitté

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 68

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 15.6 och 24.3 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den dag då denna förordning träder i kraft. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 15.6 och 24.3 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 15.6 och 24.3 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 69

Övervakning och utvärdering

Senast [18 månader efter ikraftträdandet] och därefter varje år ska kommissionen se över hur de åtgärder som anges i del IV kapitel I–III i denna förordning fungerar.

[Tre år efter ikraftträdandet ska kommissionen rapportera om genomförandet av de åtgärder som anges i denna förordning.]

Tidigast [fem] år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas, och därefter vart femte år, ska kommissionen göra en utvärdering av denna förordning. Kommissionen ska lägga

fram en rapport om de viktigaste resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Medlemsstaterna ska senast sex månader innan fristen på [fem] år löper ut tillhandahålla kommissionen all information som behövs för att utarbeta rapporten.

Artikel 70

Statistik

I enlighet med artikel 4.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 862/2007[60] ska medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen (Eurostat) statistik om tillämpningen av denna förordning och förordning (EG) nr 1560/2003.

DEL VI

ÄNDRINGAR AV ANDRA UNIONSAKTER

Artikel 71

Ändringar av direktivet om varaktig bosättning

1. Direktiv 2003/109/EG ska ändras på följande sätt:

Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

”När det gäller personer som beviljats internationellt skydd ska den period av laglig och oavbruten bosättning som krävs vara tre år.”

Artikel 72

Ändringar av förordning (EU) XXX/XXX [Asyl- och migrationsfonden]

Förordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- och migrationsfonden*] ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 16 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska, utöver sin tilldelning som beräknats i enlighet med artikel 11.1 a, motta ett belopp på 10 000 EUR för varje person som beviljats inresa och vistelse genom vidarebosättning eller inresa av humanitära skäl.

2. I tillämpliga fall kan medlemsstaterna också vara berättigade till ett tilläggsbelopp på 10 000 EUR för familjemedlemmar till de personer som avses i punkt 1, om personerna beviljas inresa och vistelse för att säkerställa familjesammanhållningen.

3. Det belopp som avses i punkt 1 ska ges i form av finansiering som inte är kopplad till kostnader i enlighet med artikel [125] i budgetförordningen.

4. Det tilläggsbelopp som avses i punkt 1 ska tilldelas medlemsstatens program. Finansieringen ska inte användas till andra åtgärder i programmet, utom under vederbörligen

[60] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 862/2007 av den 11 juli 2007 om gemenskapsstatistik över migration och internationellt skydd, EUT L 199, 31.7.2007, s. 23.

motiverade omständigheter, och efter att kommissionen godkänt det genom en ändring av programmet. Det belopp som avses i punkt 1 får tas med i betalningsansökningarna till kommissionen, förutsatt att den person för vilken beloppet tilldelas har vidarebosatts eller beviljats inresa.

5. Medlemsstaterna ska bevara den information som är nödvändig för att de personer som vidarebosatts eller beviljats inresa och vistelse ska kunna identifieras och dagen för deras vidarebosättning eller inresa ska kunna fastställas på ett riktigt sätt, medan tillämpliga bestämmelser om lagringsperioder för uppgifter ska gälla.

6. Inom ramen för tillgängliga resurser, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 32 i denna förordning i syfte att vid behov justera det belopp som avses i punkt 1 i den här artikeln, för att ta hänsyn till aktuell inflationstakt, relevant utveckling på vidarebosättningsområdet samt faktorer som kan optimera användningen av det ekonomiska incitament som dessa belopp innebär.”

2. Artikel 17 ska ersättas med följande:

”1. En medlemsstat ska motta bidrag enligt följande:

(a) [10 000] EUR per sökande för vilken medlemsstaten blir ansvarig till följd av omplacering i enlighet med artiklarna 48, 53 och 56 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asyl- och migrationshantering*].

(b) [10 000] EUR per person som beviljats internationellt skydd och som omplaceras i enlighet med artiklarna 53 och 56 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asyl- och migrationshantering*].

(c) [10 000] EUR per tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna och som omplaceras i enlighet med artikel 53, när den period som avses i artikel 55.2 har löpt ut, och artikel 56 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asyl- och migrationshantering*].

(d) Bidraget i leden a, b och c ska ökas till [12 000] EUR för varje ensamkommande barn som omplaceras i enlighet med artiklarna 48, 53 och 56 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asyl- och migrationshantering*].

2. En medlemsstat som verkställer överföringen ska motta ett bidrag på 500 EUR för att täcka överföringen av personer i enlighet med punkt 1 för varje person som omfattas av omplacering.

3. En medlemsstat ska motta ett bidrag på 500 EUR för att täcka överföringen av en person som avses i artikel 26.1 a, b, c eller d i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) XXX/XXX [*förordningen om asyl- och migrationshantering*].

4. En medlemsstat kommer att motta de belopp som avses i punkterna 1–3 för varje person, förutsatt att den person för vilken bidraget tilldelas har omplacerats.

5. De belopp som avses i denna artikel ska anta formen av finansiering som inte är kopplad till kostnader i enlighet med artikel [125] i budgetförordningen.

6. Medlemsstaterna ska bevara den information som är nödvändig för att de överförda personerna ska kunna identifieras och dagen för deras överföring ska kunna fastställas på ett riktigt sätt, medan tillämpliga bestämmelser om lagringsperioder för uppgifter ska gälla.

7. Inom ramen för tillgängliga resurser ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 32 för att vid behov justera de belopp som avses i punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln för att ta hänsyn till aktuell inflationstakt, relevant utveckling på området överföring av personer som ansöker om eller har beviljats internationellt skydd från en medlemsstat till en annan, samt faktorer som kan optimera användningen av det ekonomiska incitament som dessa belopp innebär.”

DEL VII

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 73

Upphävande

Förordning (EU) nr 604/2013 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 74

Övergångsbestämmelser

Om en ansökan har registrerats efter [*den första dagen efter denna förordnings ikraftträdande*] ska omständigheter som sannolikt kan göra en medlemsstat ansvarig enligt denna förordning beaktas, även om de inträffade före detta datum.

Artikel 75

Ikraftträdande och tillämplighet

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas på ansökningar om internationellt skydd som registreras från och med [den första dagen i den trettonde månaden efter dess ikraftträdande]. Vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnas in före detta datum ska fastställas enligt kriterierna i förordning (EU) nr 604/2013.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

1.1. Förslagets eller initiativets beteckning

Förslag till förordning om asyl- och migrationshantering

1.2. Berörda politikområden *(programkluster)*

10 – Migration

1.3. Typ av förslag eller initiativ

☐ **en ny åtgärd**

☐ **en ny åtgärd som bygger på ett pilotprojekt eller en förberedande åtgärd**[61]

✓ **en förlängning av en befintlig åtgärd**

☐ **en sammanslagning eller omdirigering av en eller flera åtgärder mot en annan/en ny åtgärd**

1.4. Grunder för förslaget eller initiativet

1.4.1. Krav som ska uppfyllas på kort eller lång sikt, inbegripet en detaljerad tidsplan för genomförandet av initiativet

I sin nya migrations- och asylpakt utlyser kommissionen en nystart i migrationsfrågan. Genom detta förslag införs en gemensam ram för asyl- och migrationshantering på EU-nivå som ett viktigt bidrag till den övergripande strategin, i syfte att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna på grundval av den övergripande principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning. Därigenom främjas en integrerad politikutformning inom migrations- och asylpolitiken, som inbegriper behovet av att ta hänsyn till politik på andra berörda områden, med särskilt beaktande av nära samarbete och ömsesidiga partnerskap med berörda tredjeländer. Vidare bekräftas att en övergripande strategi också innebär ett starkare, mer hållbart och konkret uttryck för principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning, som hittar sin balans i ett bredare sammanhang och breddar fokus utöver frågan om vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd. Dessa principer bör därför tillämpas på hela migrationshanteringen, från hantering av irreguljär migration till otillåtna förflyttningar.

Förslaget harmoniserar de nuvarande reglerna i förordning (EU) nr 604/2013 och syftar till att säkerställa korrekt tillämpning av de regler som kommer att begränsa tredjelandsmedborgares otillåtna förflyttningar mellan medlemsstaterna. Dessa regler kompletteras med en ny solidaritetsmekanism för att hantera situationer där medlemsstaterna utsätts för migrationstryck. I denna strategi planeras också en särskild solidaritetsprocess som ska tillämpas vid ankomster efter sök- och räddningsinsatser.

[61] I den mening som avses i artikel 58.2 a eller b i budgetförordningen.

En sådan solidaritetsmekanism stöds av ekonomiska incitament för de medlemsstater som visar solidaritet som bland annat skulle leda till omplacering av personer som ansöker om eller har beviljats internationellt skydd och av irreguljära migranter. Större incitamentsbetalningar kommer att göras för omplacering av ensamkommande barn. Detta skulle avsevärt förändra det nuvarande finansieringslandskapet och stöd bör tillhandahållas för att hantera de ekonomiska kostnaderna i samband med sådana omplaceringar i form av finansiering som inte är kopplad till kostnader enligt definitionen i artikel 125 i budgetförordningen.

Specifikt mål: Förbättra skyddet och solidariteten

Berörda verksamheter enligt den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen

10 – Migration

– Införa en gemensam ram som ökar effektiviteten och ändamålsenligheten i den övergripande strategin för asyl- och migrationshantering genom integrerat beslutsfattande och ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna.

– Öka ändamålsenligheten i systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person lämnat in i en medlemsstat.

– Öka solidariteten och ansvarsfördelningen mellan medlemsstaterna.

Förslaget syftar till att göra följande:

- Inrätta en gemensam ram som bidrar till den övergripande strategin för asyl- och migrationshantering på grundval av principerna om integrerad politikutformning respektive solidaritet och rättvis ansvarsfördelning.
- Säkerställa delat ansvar genom en ny solidaritetsmekanism genom att inrätta ett system för att fortlöpande visa solidaritet under normala förhållanden och att bistå medlemsstaterna med konkreta åtgärder (omplacering eller återvändandesponsring och andra bidrag som syftar till att stärka medlemsstaternas kapacitet på området asyl, mottagande och återvändande och den externa dimensionen) för att hantera migrationen i praktiken när de utsätts för migrationstryck. Denna strategi omfattar också en särskild solidaritetsprocess som ska tillämpas vid ankomster efter sök- och räddningsinsatser.
- En förstärkning av systemets förmåga att på ett effektivt och verkningsfullt sätt fastställa vilken enskild medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd. Det skulle framför allt begränsa bestämmelserna om ansvarets upphörande och möjligheterna att ansvaret övergår på en annan medlemsstat på grund av sökandens agerande, och avsevärt förkorta tidsfristerna för att skicka framställningar och få svar, för att säkerställa att ansvarig medlemsstat fastställs snabbare och att sökandena därmed snabbare får tillträde till förfarandena för beviljande av internationellt skydd.
- Avvärja missbruk och förebygga att sökande företar otillåtna förflyttningar inom EU, i synnerhet genom tydliga bestämmelser om att sökande är skyldiga att lämna in ansökan i första inresemedlemsstat och stanna i den medlemsstat som fastställts som ansvarig. Detta förutsätter även proportionerliga förfarandemässiga och materiella konsekvenser om skyldigheterna inte fullgörs.

Verkan eller resultat som förväntas

Medlemsstaterna och Europeiska unionen som helhet kommer att gynnas av en reformerad förordning om asyl- och migrationshantering, som införlivar de vägledande principerna för en effektiv migrationshantering genom en gemensam ram som bidrar till genomförandet av den övergripande strategin, förenklade förfaranden och genom att föreskriva solidaritet med medlemsstaterna för att hjälpa dem att hjälpa dem att hantera situationer med migrationstryck. Medlemsstaterna skulle kunna dra nytta av frivilliga solidaritetsåtgärder närsomhelst.

De budgetmedel som beskrivs närmare i detta dokument omfattar de beräknade bidrag från unionen som kommer att fungera som incitament för de utökade möjligheterna till omplacering. Samtidigt kommer unionens bidrag också att stödja överföring efter fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd samt överföring av omplacerade personer. Detta stöd till ett korrekt genomförande av systemet kommer att sörja för solidaritet med medlemsstaterna, bland annat i samband med att personer landsätts efter sök- och räddningsinsatser. Detta skulle i sin tur vara fördelaktigt för personer som ansöker om internationellt skydd, eftersom de kommer att gynnas av ett effektivare system för att fastställa ansvarig medlemsstat, och det kommer att möjliggöra snabbare tillträde till förfarandet för att pröva en ansökan i sak.

Omplaceringskostnader

Enligt detta förslag har den medlemsstat till vilken asylsökande, irreguljära migranter eller personer som beviljats internationellt skydd omplaceras rätt till ett unionsbidrag på 10 000 EUR för varje person som omplaceras.

När den person som omplaceras är ett ensamkommande barn kommer unionsbidraget att uppgå till 12 000 EUR. Det större bidraget motiveras av att den fortsatta behandlingen av ensamkommande barn efter omplaceringen är mer komplex och följaktligen mer kostsam.

Överföringskostnader

Enligt detta förslag har den medlemsstat som verkställer överföringen till omplaceringsmedlemsstaten rätt att få ett unionsbidrag på 500 EUR för varje överförd person.

Dessutom kommer överföringskostnader i samband med normala överföringsförfaranden (framställningar om övertagande och meddelanden om återtagande) också att stödjas av EU enligt detta förslag, och den medlemsstat som verkställer överföringen till den ansvariga medlemsstaten har rätt att få ett unionsbidrag på 500 EUR för varje överförd person.

1.4.2. Mervärdet i unionens intervention (som kan följa av flera faktorer, t.ex. samordningsfördelar, rättssäkerhet, ökad effektivitet eller komplementaritet). Med ”mervärdet i unionens intervention” i denna punkt avses det värde en åtgärd från unionens sida tillför utöver det värde som annars skulle ha skapats av enbart medlemsstaterna.

Skäl för åtgärder på europeisk nivå (ex ante)

Fastställandet av kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en

tredjelandsmedborgare eller en statslös person lämnat in i en medlemsstat kan inte göras av medlemsstaterna var för sig utan enbart på unionsnivå.

Förväntat mervärde för unionen (ex post)

Mervärdet med detta förslag är att harmonisera och effektivisera den nuvarande Dublinförordningen och föreskriva en solidaritetsmekanism som tillämpas under perioder av tryck i en medlemsstat till dess fördel eller när personer landsätts efter sök- och räddningsinsatser.

1.4.3. Huvudsakliga erfarenheter från liknande försök eller åtgärder

Migrationskrisen 2015 blottade betydande strukturella svagheter och brister i utformningen och genomförandet av den europeiska asyl- och migrationspolitiken, däribland Dublinsystemet, som inte utformades för att säkerställa en hållbar fördelning av ansvaret för personer som ansöker om internationellt skydd inom EU. I Europeiska rådets slutsatser av den 28 juni 2018 efterlystes en reform av Dublinförordningen på grundval av en avvägning mellan ansvar och solidaritet, med beaktande av de personer som landsätts till följd av sök- och räddningsinsatser.

I den utvärdering som kommissionen beställde 2016 konstaterades att det nuvarande Dublinsystemet inte är tillfredsställande, men att ett sådant system fortfarande behövs på unionsnivå och att ändringar därför krävs för att harmonisera och effektivisera systemet.

Dessutom utformades inte det nuvarande Dublinsystemet som ett verktyg för solidaritet och ansvarsfördelning. Migrationskrisen tydliggjorde denna brist, varför förslaget bör innehålla en solidaritetsmekanism.

1.4.4. Förenlighet med andra finansieringsformer och eventuella synergieffekter

Detta förslag är förenligt med Asyl- och migrationsfonden. Genom Asyl- och migrationsfonden planeras redan en möjlighet att på frivillig grund överföra personer som ansöker om internationellt skydd inom ramen för varje medlemsstats nationella program (artikel 17.5 i förordning (EU) 2018/471). Med tanke på det utvidgade tillämpningsområde för omplacering som föreskrivs i detta förslag bör även omplacerings- och överföringskostnader förutses.

Om anslagen (1 113 500 000 EUR för 2022–2027) inte i sin helhet används för att tillgodose de förväntade behoven för genomförandet av det nya systemet, kommer de återstående beloppen att omfördelas till andra åtgärder inom ramen för Asyl- och migrationsfonden. Om behoven för genomförandet av det nya systemet överstiger uppskattningarna (dvs. fler asylsökande behöver omplaceras och överföras) bör ytterligare resurser begäras.

1.5. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå respektive påverka resursanvändningen

☐ **begränsad varaktighet**

☐ verkan från och med [den DD/MM]ÅÅÅÅ till och med [den DD/MM]ÅÅÅÅ

☐ budgetkonsekvenser från och med YYYY till och med YYYY för åtagandebemyndiganden och från och med YYYY till och med YYYY för betalningsbemyndiganden.

✓ **obegränsad varaktighet**

Efter en inledande period 2022–2027

beräknas genomförandetakten nå en stabil nivå.

1.6. Planerad metod för genomförandet[62]

✓ **Direkt förvaltning** som sköts av kommissionen

☐ inom dess tjänstegrenar, vilket också inbegriper personalen vid unionens delegationer

☐ av genomförandeorgan

✓ **Delad förvaltning** med medlemsstaterna

✓ **Indirekt förvaltning** genom delegering av budgetgenomförandet till

☐ tredjeländer eller organ som de har utsett

✓ internationella organisationer och organ kopplade till dem (ange vilka)

☐ EIB och Europeiska investeringsfonden

☐ organ som avses i artiklarna 70 och 71 i budgetförordningen

☐ offentligrättsliga organ

✓ privaträttsliga organ som har anförtrotts offentliga förvaltningsuppgifter i den utsträckning som de lämnar tillräckliga ekonomiska garantier

✓ organ som omfattas av privaträtten i en medlemsstat, som anförtrotts genomförandeuppgifter inom ramen för ett offentlig-privat partnerskap och som lämnar tillräckliga ekonomiska garantier

☐ personer som anförtrotts ansvaret för genomförandet av särskilda åtgärder inom Gusp som följer av avdelning V i fördraget om Europeiska unionen och som anges i den grundläggande rättsakten

Vid fler än en metod, ange kompletterande uppgifter under ”Anmärkningar”.

Anmärkningar

Omplacering och överföringar kommer att genomföras inom ramen för Asyl- och migrationsfondens tematiska del, främst genom **direkt förvaltning** (eller **indirekt förvaltning** om det organ som genomför åtgärden granskas utifrån pelarna). Beroende på

[62] Närmare förklaringar av de olika metoderna för genomförande med hänvisningar till respektive bestämmelser i budgetförordningen återfinns på BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

situationen kan det dock vara lämpligare att tillhandahålla unionens bidrag genom delad förvaltning, genom att komplettera de nationella programmen.

2. FÖRVALTNING

2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering

Ange intervall och andra villkor för sådana åtgärder

Finansiering som genomförs genom **direkt och indirekt förvaltning** kommer att genomföras inom ramen för Asyl- och migrationsfondens tematiska del, som också omfattas av Asyl- och migrationsfondens allmänna övervaknings- och utvärderingsmekanism. Enhetliga mallar och regler kommer att fastställas för att samla in indikatorer från de som gynnas av bidragsavtalen och överenskommelserna om medverkan i samma takt som för delad förvaltning, för att säkerställa att jämförbara uppgifter offentliggörs.

När unionens bidrag tillhandahålls genom **delad förvaltning** ska följande regler gälla:

Finansiering som genomförs av medlemsstaterna genom delad förvaltning kommer att följa reglerna i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser (COM(2018) 375), förordning 2018/2016 (budgetförordningen) och förslaget om Asyl- och migrationsfonden (COM(2018) 471).

I enlighet med förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser kommer varje medlemsstat att inrätta ett förvaltnings- och kontrollsystem för sitt program och säkerställa att övervakningssystemet är tillförlitligt och av god kvalitet. En enhetlig och effektiv ram för rapportering, övervakning och utvärdering har därför införts för delad förvaltning. Medlemsstaterna är skyldiga att inrätta en övervakningskommitté i vilken kommissionen kan delta i egenskap av rådgivare. Medlemsstaterna får besluta att inrätta en enda övervakningskommitté för mer än ett program. Övervakningskommittéerna kommer att granska alla frågor som påverkar programmets framsteg på vägen mot programmålen.

För fonderna för inrikes frågor kommer medlemsstaterna att lämna in en årlig prestationsrapport till kommissionen om genomförandet av programmet och om framstegen med att uppnå delmålen och målen. Rapporten bör även ta upp eventuella problem som påverkar prestationerna inom programmet och de åtgärder som vidtagits för att lösa dem.

2.2. Förvaltnings- och kontrollsystem

2.2.1. Motivering av den genomförandemetod, de finansieringsmekanismer, de betalningsvillkor och den kontrollstrategi som föreslås

Enligt förslaget om Asyl- och migrationsfonden är 60 % av anslaget till fonden reserverat för medlemsstaternas program. Återstående 40 % av ramanslaget kommer att förvaltas genom en tematisk del. Den tematiska delen infördes med målet att göra en avvägning mellan förutsägbarheten i den fleråriga tilldelningen av medel till medlemsstaternas program och flexibilitet när det gäller att periodvis betala ut medel till åtgärder med stort mervärde för unionen på grundval av en tvåårig programplaneringscykel. Den tematiska delen kommer att användas för vidarebosättning och överföringar.

Kontrollstrategin kommer att bygga på budgetförordningen och förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser.

För den del som genomförs genom **direkt och indirekt förvaltning** inom ramen för den tematiska delen kommer förvaltnings- och kontrollsystemet att bygga på erfarenheterna från både unionsåtgärder och bistånd i nödsituationer under 2014–2020. Ett förenklat system kommer att införas som möjliggör snabb behandling av ansökningar om finansiering samtidigt som risken för fel minskas: endast medlemsstater och internationella organisationer är berättigade att ansöka om stöd, finansieringen kommer att baseras på förenklade kostnadsalternativ, standardmallar kommer att utarbetas för finansieringsansökningar, bidragsavtal/överenskommelser om medverkan och rapportering, och en ständig utvärderingskommitté kommer att granska ansökningarna så snart de tas emot.

När unionens bidrag tillhandahålls genom **delad förvaltning** ska följande regler gälla:

Medlemsstaterna kommer att få ytterligare bidrag för varje person som passar in i någon av de kategorier som omfattas av denna förordning.

De motsvarande beloppen kommer att tilldelas medlemsstaterna genom ändring av deras program. Dessa program förvaltas genom delad förvaltning i enlighet med artikel 63 i budgetförordningen, förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser och förslaget om Asyl- och migrationsfonden.

Betalningsformerna för delad förvaltning fastställs i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser. I förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser föreskrivs en årlig förfinansiering, följd av högst fyra mellanliggande betalningar per program och år på grundval av de betalningsansökningar som medlemsstaterna skickat in under räkenskapsåret. Enligt förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser avräknas förfinansieringen inom programmens sista räkenskapsår.

När det gäller den del som genomförs genom delad förvaltning, bygger förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser på den befintliga förvaltnings- och kontrollstrategin för programperioden 2014–2020, men det inför vissa åtgärder som syftar till att förenkla genomförandet och minska kontrollbördan för både stödmottagare och medlemsstater. Följande nya aspekter ingår:

- Avskaffande av utnämningsförfarandet för programmyndigheterna.

- Förvaltningskontroller (administrativa kontroller och kontroller på plats) som ska utföras av den förvaltande myndigheten på grundval av riskbedömningar (jämfört med 100 % administrativa kontroller som krävs under programperioden 2014–2020).

- De förvaltande myndigheterna får på vissa villkor tillämpa proportionella kontrollarrangemang i enlighet med de nationella förfarandena.

- Villkor för att undvika flera olika revisioner av samma insats/utgift.

Programmyndigheterna kommer att lämna in ansökningar om mellanliggande betalningar till kommissionen på grundval av stödmottagarnas utgifter. För att minska risken för att ersättning utgår till icke stödberättigande utgifter, fastställs i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser att kommissionens mellanliggande betalningar ska begränsas till högst 90 %, med tanke på att bara en del av de nationella kontrollerna har utförts i det skedet. Kommissionen kommer att betala det återstående saldot efter det årliga avslutandet av räkenskaperna, efter mottagande av garantipaketet från programmyndigheterna. I garantipaketet ingår räkenskaperna, förvaltningsförklaringen och revisionsmyndighetens uttalanden om

räkenskaperna, förvaltnings- och kontrollsystemet samt lagligheten och korrektheten i de utgifter som deklarerats i räkenskaperna. Detta garantipaket kommer att användas av kommissionen för att fastställa det belopp som ska belasta fonden för räkenskapsåret.

Eventuella oriktigheter som kommissionen eller revisionsrätten upptäcker efter det att det årliga garantipaketet har översänts kan leda till en finansiell nettokorrigering.

2.2.2. Uppgifter om identifierade risker och om det eller de interna kontrollsystem som inrättats för att begränsa riskerna

RISKER

GD Migration och inrikes frågor har under de senaste åren inte ställts inför betydande risker för fel i sina utgiftsprogram.

För omplacering och överföringar som stöds genom **direkt/indirekt förvaltning** förväntas risken för fel vara lägre än i nuvarande unionsåtgärder och bistånd i nödsituationer (för närvarande cirka 3 % av den kvarstående felprocenten). Många av riskfaktorerna kommer de facto inte att existera i finansieringen av omplaceringar och överföringar: endast medlemsstater och internationella organisationer är berättigade att ansöka om stöd, finansieringen kommer uteslutande att baseras på förenklade kostnadsalternativ och standardmallar kommer att utarbetas för att förenkla både ansökan och rapporteringen. Dessutom är säkerheten när det gäller verkställande av omplaceringar och överföringar hög tack vare de befintliga operativa övervakningsmekanismerna.

Följande gäller det stöd som tilldelas genom **delad förvaltning**:

Förvaltnings- och kontrollsystemet följer de allmänna krav som anges i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser och uppfyller budgetförordningens krav.

Vad gäller det ekonomiska bidraget för omplacering och överföringar får medlemsstaterna ta med dem i betalningsansökningarna till kommissionen endast under förutsättning att den person för vilken bidraget begärs faktiskt har överförts. Medlemsstaterna är skyldiga att utföra kontroller och revisioner för att kontrollera om villkoren för att begära bidrag från kommissionen har uppfyllts. Dessutom är medlemsstaterna skyldiga att spara lämpliga styrkande handlingar under den tidsperiod som anges i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser.

Perioderna för stödberättigande kommer att sammankopplas med kommissionens årsredovisning genom den fleråriga programplaneringen och den årliga räkenskapsavslutningen på grundval av den ansvariga myndighetens utbetalningar.

INTERNKONTROLLSYSTEM – BEGRÄNSANDE KONTROLLER

Den första strategin för bedrägeribekämpning vid GD Migration och inrikes frågor antogs 2013. Den nuvarande strategin för bedrägeribekämpning uppdaterades i februari 2018 och kommer att gälla fram till dess att den pågående fleråriga budgetramen löper ut. Med tanke på nästa fleråriga budgetram för 2021–2027 och kommissionens nya strategi för bedrägeribekämpning från 2019 håller GD Migration och inrikes frågor för närvarande på att uppdatera sin strategi. Syftet med den nya strategin för GD Migration och inrikes frågor är att möjliggöra en anpassning till den föränderliga situationen och ytterligare stärka generaldirektoratets

bedrägeribekämpningsverksamhet. Den nya strategin för bedrägeribekämpning kommer att antas senast 2021.

GD Migration och inrikes frågor fastställde 2016 även en kontrollstrategi för bistånd i nödsituationer som kommer att ligga till grund för fastställandet av kontrollstrategin för den del som avser direkt/indirekt förvaltning.

När det gäller **delad förvaltning** antog GD Migration och inrikes frågor i november 2015 en revisionsstrategi för den delade förvaltningsdelen av asyl-, migrations- och integrationsfonden (Amif) och Fonden för inre säkerhet (ISF). GD Migration och inrikes frågor håller för närvarande på att utveckla en kontrollstrategi för den delade förvaltningen av dessa två fonder. Denna strategi kommer att beakta alla kontroller som krävs för förvaltningen av nationella program inom ramen för de båda fonderna.

2.2.3. Beräkning och motivering av kontrollernas kostnadseffektivitet (dvs. förhållandet mellan kostnaden för kontrollerna och värdet av de medel som förvaltas) och en bedömning av den förväntade risken för fel (vid betalning och vid avslutande)

Försumbara kontrollkostnader och mycket ringa risk för fel.

Kostnaderna för kontroller förväntas förbli desamma som under innevarande period.

När det gäller **direkt/indirekt förvaltning** förväntas kostnaderna för kontroller bli lägre än för unionens åtgärder, på grund av standardiserade förfaranden för ansökan, utvärdering och rapportering, förenklade kostnader och snäva begränsningar av vem som kan ansöka om stöd.

När det gäller **delad förvaltning** kan kostnaderna för kontroller potentiellt sjunka för medlemsstaterna på grund av den riskbaserade metoden för förvaltning och de kontroller som infördes i förslaget till förordning om gemensamma bestämmelser. För den nuvarande programplaneringsperioden (2014–2020) beräknades medlemsstaternas kumulativa kostnader för kontroller år 2017 utgöra omkring 5 % av det totala beloppet av utbetalningar som medlemsstaterna ansökt om för 2017.

2.3. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oriktigheter

Beskriv förebyggande åtgärder (befintliga eller planerade), t.ex. från strategi för bedrägeribekämpning.

Den strategi för bedrägeribekämpning vid GD Migration och inrikes frågor som nämns i punkt 2.2.2 är tillämplig.

3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

3.1. Rubrik i den fleråriga budgetramen och föreslagna nya budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Budgetrubrik	Typ av utgifter	Bidrag			
	Rubrik 4: Migration och gränsförvaltning Kapitel 10: Migration	Diff./Icke-diff.[63]	från Efta-länder[64]	från kandidat-länder[65]	från tredje-länder	enligt artikel [21.2 b] i budgetförordningen
4	10 02 01 – Asyl- och migrationsfonden	Diff.	NEJ	NEJ	JA[66]	NEJ
4	10 01 01 – Stödutgifter för Asyl- och migrationsfonden	Icke-diff.	NEJ	NEJ	JA	NEJ
4	XX 01 01 01 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)	Icke-diff.	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	XX 01 01 02 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)	Icke-diff.	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	XX 01 01 02 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)	Icke-diff.	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ

63 Differentierade respektive icke-differentierade anslag.

64 Efta: Europeiska frihandelssammanslutningen.

65 Kandidatländer och i förekommande fall potentiella kandidatländer i västra Balkan.

66 eventuella frivilliga bidrag från de Schengenassocierade länderna om de vill delta i det nya Dublinsystemet

3.2. Beräknad inverkan på utgifterna

3.2.1. Sammanfattning av den beräknade inverkan på utgifterna

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Rubrik i den fleråriga budgetramen	**4**	Migration och gränsförvaltning

			2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***Efter 2027***	**TOTALT**
Driftsanslag (uppdelade enligt de budgetrubriker som förtecknas under 3.1)	Åtaganden	(1)		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	Betalningar	(2)		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500
Anslag av administrativ natur som finansieras genom ramanslagen för programmet[67]	Åtaganden = Betalningar	(3)									
TOTALA anslag för ramanslagen för programmet	Åtaganden	=1+3		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	Betalningar	=2+3		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500

[67] Detta avser tekniskt eller administrativt stöd för genomförandet av vissa av Europeiska unionens program och åtgärder (tidigare s.k. BA-poster) samt indirekta och direkta forskningsåtgärder.

Rubrik i den fleråriga budgetramen	7	Europeisk offentlig förvaltning

Detta avsnitt ska fyllas i med hjälp av det datablad för budgetuppgifter av administrativ natur som först ska föras in i bilagan till finansieringsöversikt för rättsakt, vilken ska laddas upp i DECIDE som underlag för samråden mellan kommissionens avdelningar.

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	*Efter 2027*	TOTALT
Personalresurser			1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815		10,890
Övriga administrativa utgifter			0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120		0,720
TOTALA anslag för RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen	(summa åtaganden = summa betalningar)		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	-	11,610

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

		2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	*Efter 2027*	TOTALT
TOTALA anslag för samtliga RUBRIKER i den fleråriga budgetramen	Åtaganden		89,735	122,035	227,435	228,235	228,235	229,435		1 125,110
	Betalningar		72,175	115,575	206,355	228,075	228,235	229,195	45,500	1 125,110

3.2.2. Sammanfattning av den beräknade inverkan på anslag av administrativ natur

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att anslag av administrativ natur tas i anspråk

☑ Förslaget/initiativet kräver att anslag av administrativ natur tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

År	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTALT
RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen								
Personalresurser		1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	10,890
Övriga administrativa utgifter		0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,720
Delsumma RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610
Utanför RUBRIK 7[68] i den fleråriga budgetramen								
Personalresurser								
Andra utgifter av administrativ natur								
Delsumma utanför RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen								
TOTALT		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610

Personalbehov och andra administrativa kostnader ska täckas genom anslag inom generaldirektoratet vilka redan har avdelats för förvaltningen av åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av anslag inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

[68] Detta avser tekniskt eller administrativt stöd för genomförandet av vissa av Europeiska unionens program och åtgärder (tidigare s.k. BA-poster) samt indirekta och direkta forskningsåtgärder.

3.2.2.1. Beräknat personalbehov

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att personalresurser tas i anspråk

☑ Förslaget/initiativet kräver att personalresurser tas i anspråk enligt följande:

Beräkningarna ska anges i heltidsekvivalenter

År		**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
• Tjänster som tas upp i tjänsteförteckningen (tjänstemän och tillfälligt anställda)								
Vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna		11	11	11	11	11	11	11
Vid delegationer								
Forskning								
• Extern personal (i heltidsekvivalenter) [69] Rubrik 7								
Som finansieras genom RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen	- vid huvudkontoret	2	2	2	2	2	2	2
	- vid delegationer							
Som finansieras genom ramanslagen för programmet[70]	- vid huvudkontoret							
	- vid delegationer							
Forskning								
Annan (specificera)								
TOTALT		**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**

Personalbehoven ska täckas med personal inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

.

Beskrivning av arbetsuppgifter:

Tjänstemän och tillfälligt anställda	Stödja, behandla och övervaka verksamheten i samband med genomförandet av detta förslag, främst när det gäller solidaritetsmekanismen och den rättsliga ram som krävs för att genomföra den. 9 heltidsekvivalenter (7 AD, 1 kontraktsanställd och 1 nationell expert) ska tjänstgöra vid den berörda policyenheten och 4 heltidsekvivalenter (2 AD och 2 AST) vid den berörda fondförvaltningsenheten.
Extern personal	Stödja, behandla och övervaka verksamheten i samband med genomförandet av detta förslag, främst när det gäller förslagets funktion med avseende på fastställandet av medlemsstaternas ansvar för att pröva ansökningar om internationellt skydd.

69 [Denna fotnot förklarar vissa initialförkortningar som inte används i den svenska versionen].

70 Särskilt tak för finansiering av extern personal genom driftsanslag (tidigare s.k. BA-poster).

3.2.3. Bidrag från tredje part[71]

Förslaget/initiativet:

✓ innehåller inga bestämmelser om samfinansiering från tredje parter

☐ innehåller bestämmelser om samfinansiering från tredje parter enligt följande uppskattning:

Anslag i miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

År	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTALT
Ange vilken extern organisation eller annan källa som bidrar till finansieringen		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	
TOTALA anslag som tillförs genom medfinansiering		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	

3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna

✓ Förslaget/initiativet påverkar inte budgetens inkomstsida.

☐ Förslaget/initiativet påverkar inkomsterna på följande sätt:

☐ Påverkan på egna medel

☐ Påverkan på andra inkomster

ange om inkomsterna har avsatts för utgiftsposter ☐

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Budgetrubrik i den årliga budgetens inkomstdel:	Förslagets/initiativets inverkan på inkomsterna[72]						
	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
Artikel …….							

För inkomster avsatta för särskilda ändamål, ange vilka budgetrubriker i utgiftsdelen som berörs.

Övriga anmärkningar (t.ex. vilken metod/formel som har använts för att beräkna inverkan på inkomsterna eller andra relevanta uppgifter).

[71] Eventuella bidrag från de Schengenassocierade länderna om de vill delta i det nya Dublinsystemet

[72] Vad gäller traditionella egna medel (tullar, sockeravgifter) ska nettobeloppen anges, dvs. bruttobeloppen minus 20 % avdrag för uppbördskostnader.